

د حضرت یرمیاہ نبی کتاب - ماخذ انبیاء

پېژندګلو

د دې کتاب موضوع ډېره ښه او د ټولو انسانانو دپاره ضروری او ګټوره ده او هم هغه خبرې کوی کومې چې زیاتو پېغمبرانو کړې دی چې د ګناهونو نه توبه وباسی، خدای پاک ته راوګرځی، او که نه نو بیا تباھی ته تیار شی. حضرت یرمیاہ د ژریدونکی پېغمبر په نوم یادېږی ځکه چې هغه به ډېر زیات ژړل په دې وجه چې خلقو د خدای پاک د عدالت پیغام نظر انداز کړی وو. هغه د یهوداه قوم ته د یوسیاہ بادشاه د حکومت نه واخله تر یروشلم د تباھی پورې پېشګوی کړې وه. هغه خپلې پېشګویانې باروک عالم ته بیان کړې. د حضرت یرمیاہ د یو پېغمبر په حیثیت هدف دا وو چې د خدای پاک د عدالت د راتلو اعلان وکړی. خو بیا هم په ټول کتاب کې موندل شوی چې خدای پاک غواړی چې خلق او قومونه توبه وباسی او صداقت طرف ته راشی. د هغه پیغام هغه وخت ته هم ګوری چې کله به خدای پاک خپل شریعت د انسانانو په زړه ولیکی نو هغه فرمائی چې، زه به خپل شریعت د هغوی په مازغو کېښی واچوم او د هغوی په زړونو به یې ولیکم. او زه به د هغوی شرارتونه معاف کړم او د هغوی ګناهونه به نور نه یادوم. د حفظ کولو دپاره ۲۹:۱۱ آیت "ما ته د هغه منصوبو پته ده زه چې کومې ستاسو دپاره لرم، هغه منصوبه چې تاسو آبادوی او خوشحالوی، نه چې تاسو ته نقصان رسوی، هغه منصوبه چې تاسو ته مستقبل او امید درکړی."

حضرت یرمیاہ

۱ په دې کتاب کې د خلقیاه د زوی یرمیاہ پیغامونه دی څوک چې د بنیامین په

علاقه کښې د عنوتوت په ښار کښې د امامانو نه یو امام وو. (۲) د مالک خدای کلام په اول ځل په یرمیاه د امون په زوی یوسیاه د یهوداه د بادشاهت په دیارلسم کال نازل شو، (۳) او یرمیاه ته دا پیغامونه تر دې چې د یهوایم د یوسیاه د زوی د یهوداه بادشاه په ټول حکومت کښې او د یهوداه بادشاه د یوسیاه د زوی د صدقیاه د حکومت د یوولسم کال تر پینځمې میاشتې پورې ملاوېدل کله چې د یروشلم خلق جلاوطن کړې شوی وو.

یرمیاه په پیغمبري منتخب کېدل

(۴) د مالک خدای کلام په ما نازل شو او ما ته یې وفرمائیل، (۵) ”ما ته د هغه وخت نه پېژندلې چې لا د مور په خېټه شوې نه وې، ستا د پیدا کېدو نه وړاندې مې ته غوره کړې او د قومونو دپاره مې نبی مقرر کړې.“ (۶) خو ما ورته وویل چې، ”اې قادر مطلق خدایه، ما ته خو د صحیح خبرو کولو طریقه هم نه راځي ځکه چې زه خو لا هلک یم.“ (۷) خو مالک خدای ما ته وفرمائیل چې، ”داسې مه وایه چې زه لا هلک یم ځکه زه چې هر چا ته تا ورلېږم نو ته به ورځې او هر څه چې درته وایم هغه به ورته وائې. (۸) د خلقو نه مه یرېږه، ځکه چې زه مالک خدای دا وایم چې زه ستا مل یم، او زه به تا بچ ساتم.“ (۹) نو بیا مالک خدای خپل لاس راوېږد کړو، او زما خولې له یې راوړو او راته یې وفرمائیل، ”گوره، ما خپل کلام ستا په خوله کښې واچولو. (۱۰) نن ما ته په قومونو او بادشاهتونو باندې مقرر کړې، او تا ته مې په هغوی د بېخ نه د راویستلو، او د هغوی د رانسکورولو، بریادولو او د اخوا غورزولو، او په هغې د نورو د قائمولو او د کرلو اختیار درکړو.“

دوه رویاگانې

(۱۱) نو بیا د مالک خدای کلام په ما نازل شو او وې فرمائیل، ”یرمیاه، تا ته څه ښکاری؟“ ما ورته وویل، ”ما ته د بادام د ونې یوه څانګه ښکاری.“ (۱۲) مالک خدای

راته وفرمائیل، ”تا ته ټیک ښکاری، د دې دا مطلب دے چې زه د خپل کلام ساتونکے یم، زه چې څه وایم چې هغه پوره شی.“ (۱۳) د مالک خدای کلام دوباره په ما نازل شو او وې فرمائیل، ”نور څه وینې؟“ ما ورته وویل، ”زه د شمال طرف نه دېگ وینم چې څه په کښې یشیری او د دېگ خوله زمونږ په طرف راتیته ده.“ (۱۴) نو مالک خدای ما ته بیا وفرمائیل چې، ”دغه شان به په دې ملک او څوک چې په کښې اوسیری په هغوی به د شمال نه د جنوب طرف ته افت رابنکته شی، (۱۵) نو وگورئ، زه قومونه د شمال د بادشاهتونو نه راغونډوم. د دنیا بادشاهان به یروشلم او د یهوداه په ټولو ښارونو حمله وکړی او هغوی به خپل تختونه د یروشلم د ښار په دروازه کښې قائم کړی. (۱۶) نو زه به خپله سزا په خپل غوره شوی قوم نازله کړم او د هغوی د شرارت په وجه به هغوی ته سزا ورکړم ځکه چې دوی زه رد کړم او غېرو خدایانو ته یې خوشبویانې وسوزولې او د خپلو لاسونو جوړو شوو بتانو ته یې عبادت وکړو. (۱۷) نو ته یرمیاہ اوس ځان تیار کړه، او راپاڅه او هر هغه څه چې زه درته وایم دا هغوی ته ووايه. د هغوی نه مه یرېږه، گڼې زه به تا د هغوی په وړاندې سخت وپروم. (۱۸) گوره، ما نن ته لکه د یو قلعه بند ښار په شان او د اوسپنې ستن، او د پیتلو د دېوال په شان مضبوط جوړ کړې چې ته د ټول ملک سره مقابله وکړې، که هغه د یهوداه بادشاهان، آفسران، امامان او یا د هغې ټول عوام وی. (۱۹) هغوی به ستا خلاف وجنگیری خو کامیاب به نه شی، ځکه چې زه ستا مل یم او زه به تا بچ کړم،“ مالک خدای فرمائی.

خدای پاک د بنی اسرائیلو وفاداری رایادوی

۲ (۱) د مالک خدای کلام په ما نازل شو او راته یې وفرمائیل چې، (۲) ”لار شه او د یروشلم خلقو ته دا پېغام ورسوه. ما ته ستاسو د ځوانی وفاداری ښه یاده ده، چې تاسو به څنگه لکه د ناوې په شان ما سره مینه کوله او تر دې چې په صحرا کښې چې په کښې کله هم څه نه کېدل بیا هم تاسو ما پسې راروان وئ. (۳) په هغه ورځو کښې بنی

إسرائيل مالک خُدائِ ته مقدس خلق وُو او د هغه د فصل وپرومبی مېوه وه. او چا به چې هغوی ته نقصان رسولو نو هغوی به ما مجرمان گرځول او په هغوی به مې مصیبتونه نازلول، ما مالک خُدائِ دا وفرمائیل.“

د بنی اسرائیلو د پلار نیکه گناه

۴) اے د یعقوب اولاده، اے د بنی اسرائیلو ټولو قبیلو، د مالک خُدائِ کلام ته غور ونیسئ. ۵) مالک خُدائِ فرمائی، ”ستاسو پلار نیکه په ما کبني خه غلطی لیدلې وه چې هغوی زما نه دومره لرې شول؟ هغوی د بی‌کاره بتانو عبادت شروع کړو او په خپله هم بی‌کاره شول. ۶) هغوی دا تپوس قدرې هم ونه کړو چې، ”مالک خُدائِ چرته دے، چا چې مونږ د مصر نه رابهر کړو، او په هغه صحرا کبني یې زمونږ لارښودنه وکړه چې د میرو او کندو کپرو ملک وو، هر طرف ته خُشکه او تیاره وه چې په کومه زمکه کبني نه چا سفر کولو او نه په کبني خوک اوسېدل؟“ ۷) ما تاسو د باغونو نه پک او زرخیزه ملک ته راوستلی چې د دې د مېوو او د نورو بنو څیزونو نه خوند واخلي. خو کله چې تاسو په هغه ملک کبني ورداخل شوی نو هغه تاسو په گناه سره پلټ کړو او په دې وجه مو زما میراثی ملک قابل نفرت وگرځولو. ۸) امامانو هم دا تپوس ونه کړو چې، ”مالک خُدائِ چرته دے؟“ او تر دې چې د شریعت خادمانو هم زه ونه پېژندم، د قوم مشرانو زما خلاف سرکشی وکړه، او د هغوی نبیانو د بعل د بت پیغام اورولو او د بی‌کاره بتانو پیروی او عبادت یې کولو.“

د مالک خُدائِ د خپلو خلقو خلاف الزام

۹) مالک خُدائِ فرمائی چې، ”نو په دې وجه به زه د خپلو خلقو خلاف الزام ولگوم. او زه به ستاسو په اولاد هم نسل در نسل الزام ولگوم. ۱۰) مغرب طرف ته د سمندر په بله خوا کبني د قبرص جزیرې ته لار شه او وگوره، او د مشرق طرف ته د قیدار ملک ته

څوڪ ولېره چې په غور سره لټون وكړي چې آيا د دې نه وړاندې هم داسې كار شوي دي؟ (۱۱) تاسو چېرې يو قوم داسې هم ليدلې دي چې د خپلو خدايانو نه اوږدې وى كوم چې په حقيقت كېنې خدائى پاك هم نه دي؟ نه، بلكل نه. خو زما غوره شوي قوم زه خپل جلالى مالک خدائى پرېښودم او زما په خدائى يې د بې فائدي بټانو عبادت وكړو. (۱۲) اے آسمانونو تاسو خوف زده شئ او پرېشانه شئ، “مالک خدائى فرمائى، (۱۳) ”ځكه چې زما خلقو دوه گناهونه كړي دي، يو دا چې هغوى زه چې د ژوندون د اوبو چينه يم پرېښودې يم، او بل دا چې د خپل ځان دپاره يې مات شوى تالابونه جوړ كړي دي په كوم كېنې چې اوبه نه ايسارېږي.“

د بې وفائى نتيجه

(۱۴) ”ولې بنى اسرائيليان غلامان دي څه؟ ولې هغوى غلامان پيدا شوي دي څه؟ نو بيا ولې هغوى اغوا كړي شول؟ (۱۵) هغوى د غرمېدونكو زمرو په شان په دوى باندې حمله وكړه، او د دوى د زمكې نه يې صحرا جوړه كړه، او ښارونه يې ورته وسوزول او د اوسېدو نه يې وويستل. (۱۶) د دې نه علاوه، د ميمفس او د تحفحيس خلق راغلل او ستاسو سرونه يې وخرابل او غلامان يې جوړ كړي. (۱۷) اے بنى اسرائيلو، ولې دا تاسو په خپله په خپل ځان نه دي كړي څه؟ كله چې مالک ستاسو خدائى پاك ستاسو رهنماي كوله نو بيا په هغه وخت كېنې تاسو هغه پرېښودو. (۱۸) نو بيا مصر ته د تلو او د دريائے نيل د اوبو څښلو څه فائده ده؟ او بيا اسور ته د تلو او د فرات د سيند د اوبو څښلو څه فائده ده؟ (۱۹) ستاسو شرارت به تاسو له سزا دركړي، او زما نه ستاسو د اوږدو په وجه به تاسو ورتلې شئ. نو بيا تاسو په دې غور وكړئ او ځان خبر كړئ چې دا به ستاسو دپاره څومره بده او ترخه وى كله چې تاسو مالک خدائى ستاسو خدائى پاك پرېږدئ او تاسو د هغه نه، نه یرېږئ، “مالک خدائى رب الافواج فرمائى.

د مالک خدائ عبادت پرېښودل

﴿٢٠﴾ ”اے بنی اسرائیلو، تاسو د پېر پخوا نه زما جغ د خپل څټ نه اخوا کړې دے او زما نه مو انکار کړې دے. تاسو ووئیل، ”زه به نور ستا بندگی نه کوم.“ په هره لورپه غونډۍ او د هرې شنې ونې لاندې ځملاستې او د کنجرو په شان مو زنا وکړه. ﴿٢١﴾ ما تاسو د نورو انګورو د بنو بوټو د مینځ نه غوره کړې او په زمکه مې وکرلې خو بیا تاسو ولې فاسد او په خراب او ځنگلی انګورو بوټې بدل شوئ؟ ﴿٢٢﴾ که څه هم تاسو خپل ځان په سوډا او پېر صابون باندې ووينځئ، خو بیا هم ستاسو د گناه داغونه زما په وړاندې دی.“ دا د قادر مطلق خدائ وینا ده. ﴿٢٣﴾ ”ته څنگه وائې چې ما خپل ځان نه دے گنده کړې او د بعل د بُت پیروی مې نه ده کړې؟ گوره تا په هغه دره کښې څنگه رفتار وکړو. لږ ځان سره سوچ وکړه چې تا هلته څه کړې دی. ته هغه اوښه یې چې وار یې راوړې وی او اخوا دیکخوا منډې وهی، ﴿٢٤﴾ ته لکه د هغه ځنگلی خرې په شان یې چې په دشته کښې په مستې راغلې وی او آوازونه شروع کړې نو څوک د هغې شهوت قابو کولې شی؟ او هر یو صحرائی خر به بغېر د تکلیف نه په هغې باندې سورېدې شی او هغه په خپله هغوی ته نزدې ورځی ځکه چې هغه په مستې کښې راغلې وی. ﴿٢٥﴾ نو بیا دومره منډې مه وه چې خپلې دې وشلیږی او مری دې اوچه شی. نو بیا تا ووئیل، چې نه، دا خبرې زما دپاره بې فائدې دی، زه د غېرو د بُتانو سره مینه کوم، او زه به د هغوی پیروی کوم.“

بنی اسرائیل به وشرمیږی

﴿٢٦﴾ ”اے بنی اسرائیلو ستاسو ټول قوم او بادشاهان، مشران، امامان، او نبیان داسې شرمنده شی لکه څنگه چې یو غل ونيولې شی او شرمنده وی. ﴿٢٧﴾ دوی د لرګی نه جوړ شوی بُت ته وائی چې ته زما پلار یې، او د کانی نه جوړ شوی بُت ته وائی چې ته زما مور یې. دوی ټولو ما ته د مخ په ځای شا کړې ده، خو چې کله هم څه تکلیف

ورباندې راشی نو بیا ما ته خواست کوی چې راشه او مونږ ته خلاصون راکړه. (۲۸) نو بیا هغه معبودان چرته دی کوم چې تاسو د خپل ځان دپاره جوړ کړی دی؟ نو بیا که دوی کولای شي نو را دې شي او د مصیبت په وخت کښې دې تاسو له خلاصون درکړی. ځکه چې اې یهوداه، ستاسو خو دومره پېر معبودان دی لکه څومره چې ستا بنارونه دی. (۲۹) مالک خدای فرمائی چې، ”نو بیا تاسو ولې په ما الزام لگوی؟ تاسو ټولو زما خلاف سرکشی کړې ده. (۳۰) ما ستاسو خلقو ته بې فائدې سزا ورکړه، ځکه چې هغوی زما اصلاح کول ونه منل. خو تاسو لکه د غرمبېدونکی زمري په شان په خپلو نبیانو حمله وکړه او هغوی مو قتل کړل. (۳۱) اې موجوده نسلونو، د مالک خدای په کلام باندې غور او فکر وکړئ، ولې زه د بنی اسرائیلو دپاره د صحرا او یا د تورې تیاري زمکې په شان وم څه؟ نو بیا ولې زما قوم داسې وائی چې اوس دوی زما نه آزاد شو، او بیا به هیڅکله ما ته واپس رانه شي؟ (۳۲) ولې یوه پېغله خپل کالی هېروی، او یا یوه ناوې خپل د واده سنگار او جامې هېروی څه؟ خو زما خلقو زه بې حده هېر کړې يم. (۳۳) د معشوقو په پېدا کولو کښې تاسو څومره ماهر یې. تر دې چې بدکاره بنځه به هم ستاسو نه چل زده کړی. (۳۴) ستاسو لمن د بې گناه غریبانانو په وینو داغې شوې ده، سره د دې چې هغوی تاسو په غلا کولو کښې نه دی نیولی. د دې هر څه باوجود (۳۵) بیا هم ته وائی چې، ”ما هیڅ نه دی کړی زه بې گناه يم، مالک خدای خو ما ته غصه نه دے.“ خو زه به تا له سخته سزا درکړم ځکه چې ته وائی چې، ”زه بې گناه يم.“ (۳۶) ته کله دلته او کله هلته ځې راځې نو بیا ولې دومره زر خپلې لارې بدلوي؟ ته به د مصر نه داسې وشرمېږې لکه څنگه چې ته وړاندې د اسور نه شرمېدلې وې. (۳۷) ته به د هغه ځای نه هم لاس په سر شرمنده وځې، ځکه چې په چا تا بهروسه کوله مالک خدای هغوی رد کړل نو تاسو به د هغوی نه هیڅ امداد حاصل نه کړئ.“

مالک خُداي سره د بني اسرائيلو بي وفائي

۳ (۱) مالک خُداي فرمائي، ”که يو سرے خپله بنځه طلاقه کړي او د هغه نه جدا شي او بيا هغه د بل چا سره واده وکړي نو آيا بيا اول خاوند ته د دې سره د دوباره واده کولو اجازت شته څه؟ بلکل نه، ولې چې په داسې کولو به ټوله زمکه پوره پليته نه شي څه؟ خو اے اسرائيله لکه څنگه چې يوه زناکاره بنځه په ډبرو سپو پسې گرځي دغه شان تاسو په ډبرو بتانو پسې وگرځېدئ نو اوس تاسو غواړئ چې ما ته دوباره راشئ څه؟ (۲) د اوچتو خُشکو غرونو طرف ته نظر وکړه او وگوره چې آيا هلته په هغې کبني داسې ځاي شته چې ته په کبني بي حرمته شوے نه يې؟ د لارې په خوا کبني ته د زنا دپاره يارانو ته داسې ولاړه وې، لکه چې يو کوچے په صحرا کبني په انتظار ناست وي. تا د زناکاري او شرارت په وجه ټوله زمکه پليته کړې ده. (۳) نو باران په دې وجه ايسار شوے وو او د سپرلي څاڅکي ونه ورېدل. نو دا چې تا د کنجری شکل نيولے دے او تا له هيڅ شرم نه درځي. (۴) ته د دومره بي شرمۍ باوجود بيا هم ما ته وائې چې، ”اے پلاره، کله چې زه وړه وم، تا ما سره مينه کوله، (۵) ولې ته به د تل دپاره ما ته په قهر يې څه؟ ولې ستا غضب به د تل دپاره په مونږ باندې وي څه؟“ ته خو داسې وائې مگر څومره بد عملي چې تا نه کېدے شي دومره کوې.“

توبه کول

(۶) د يوسياه بادشاه د حکومت په دوران کبني مالک خُداي ما ته وفرمائيل، ”تا هغه څه وليدل کوم چې بي وفا اسرائيل کړي دي؟ لکه د يوې بدکارې بنځې په شان هغې په هر يو اوچت غره او د هرې شنې ونې د سوري لاندې زنا کړې ده. (۷) زما خيال دا وو چې د دې هر څه کولو نه وروستو به هغه ما ته واپس راوگرځي. خو دا راونه گرځېده او د دې بي وفا خور يهوداه دا هر څه وليدل. (۸) ما بي وفا اسرائيل ته د هغې د زناکاري په وجه طلاق نامه ورکړه او ومې شپله نو بيا ما وليدل چې د هغې خور يهوداه نه یرېدله.

هغه هم بهر ووتله او زناکاری یې شروع کړه. (۹) ځکه چې د اسرائیل دغه بدکاری هغې ته پوره بې اهمیتته ښکارېده نو هغې هغه زمکه پلینه کړه چې د کانیو او لرگو د بتانو سره یې زنا شروع کړه. (۱۰) خو د دې هر څه باوجود، د هغې بې وفا خور یهوداه ما ته په پوره زړه سره راونه گړخېدله، خو صرف په ظاهري شکل سره زما طرف ته راواپس شوه. دا د مالک خدای فرمان دی. (۱۱) نو بیا مالک خدای ما ته وفرمائیل چې، ”خو بیا دا چې بې ایمانه اسرائیل د دوکه باز یهوداه نه صادق دی. (۱۲) هغه ما ته وفرمائیل چې، ”د شمال طرف ته لاړ شه او هغوی ته ووايه، اے بې ایمانه اسرائیله، مالک خدای فرمائی ما ته راواپس شه. زه به په غصې سره نور تا ته نه گورم، ځکه چې زه رحم کوونکې یم، مالک خدای فرمائی، او نه به زه د تل دپاره تا ته غصه یم. (۱۳) ته صرف د خپلو گناهونو اقرار وکړه چې گناهگار یم او تا د خپل مالک خدای خلاف سرکشی کړې ده، او تا د هرې شني ونې د لاندې د پردو بتانو عبادت کړې دی او زما د کلام تابعداری دې نه ده کړې، مالک خدای دا فرمائی. (۱۴) اے بې ایمانه خلقو، راواپس شی ځکه چې زه ستاسو مالک یم. زه به ستاسو د ښارې نه یو او د هرې قبیلې نه دوه دوه کسان خوښ کړم او صیون ښار ته به مو واپس راولم. (۱۵) زه به تاسو له د شپونکو په شان مشران درکړم چې زما سوچ لری او تاسو ته په علم او عقل سره هدایت کوی. (۱۶) نو کله چې ستاسو د خلقو شمېر په هغه ملک کښې پېر شی، مالک خدای فرمائی، نو تاسو به په هغه ورځو کښې د خدای د لوظ صندوق ذکر نه کوئ او هم به ستاسو خیال ته دا نور نه راځی، او نه به هغه یادوی، او نه به د هغې د ضرورت احساس تاسو ته کیږی، او نه به هغه دوباره جوړ کړی. (۱۷) نو په دغه وخت کښې به دوی یروشلم ته د ”مالک خدای تخت“ ووايي، او ټول قومونه به په یروشلم کښې راټول شی او د مالک خدای نوم له به عزت ورکړی. او دوی به نور د خپل سرکشه او شریره زړونو پیروی نه کوی. (۱۸) نو په دغه ورځو کښې به د یهوداه خاندان د اسرائیل د خاندان سره یوځای شی او په شریکه به دوی د شمال د جلاوطني د ملک نه هغه ملک ته واپس راشی کوم چې ما ستاسو پلار نیکه له په میراث کښې ورکړی وو.“

د خدائ پاک د غوره شوی خلقو بُت پرستی

﴿١٩﴾ ”مالک خدائ په خپله فرمائی چې اے بنی اسرائیله، ما غوښتل چې زه تا سره د خپل بچی په شان سلوک وکړم او د خپلې خوښې ملک او زمکه درکړم، چې د نورو ملکونو په نسبت ښکلې او شانداره وی. زما دا خیال وو چې ته به ما ته خپل پلار وواږې او زما نه به وانه وړې. ﴿٢٠﴾ خو ته ما سره بې وفا شوې د هغې ښځې په شان څوک چې خپل خاوند سره بې وفا وی. مالک خدائ دا فرمائی. ﴿٢١﴾ د خشکو غرونو په اوچتو سرونو باندې د بنی اسرائیلیانو د ژړا او فریاد شور اورېدلې شی، ځکه چې هغوی غلطه لار اختیار کړې ده او خپل مالک خدائ یې هېر کړې دے. ﴿٢٢﴾ اے بې وفا بچو ما ته راواپس شی زه به ستاسو بې وفائی له شفا درکړم. اے مالکه خدایه، مونږ به تا ته راواپس کیږو ځکه چې ته مالک خدائ زمونږ خدائ پاک یې. ﴿٢٣﴾ مونږ چې په زور شور سره د غرونو او غونډو په سرونو د بتانو کوم عبادت کړې دے دا په رښتیا سره دوکه وه، د بنی اسرائیل خلاصون په یقین سره صرف په مالک خدائ زمونږ خدائ پاک دے. ﴿٢٤﴾ د اول نه تر آخره پورې دې شرمناک د بعل بُت زمونږ د پلار نیکه د محنت مېوه، د دوی رمې او څاروی، زامن او لوڼه ټول قبضه کړی دی. ﴿٢٥﴾ مونږ له په کار دی چې بې عزتی او شرم قبول کړو او په شرمونو پټ شو. ځکه چې مونږ د خپل پلار نیکه سره د خپل مالک خدائ زمونږ خدائ پاک په خلاف گناه کړې ده. د اول نه تر آخره پورې مونږ د خپل مالک خدائ پیروی نه ده کړې.“

د تویی دعوت

﴿١﴾ مالک خدائ فرمائی، ”اے بنی اسرائیلو، که چېرې تاسو واپس ما له راتلل غواړئ نو ما له واپس راشی. که چېرې تاسو خپل پلایت بتان زما د نظر نه اخوا کړئ او نور نه گمراه کېږئ، ﴿٢﴾ کله چې تاسو قسم خورئ چې، ”مالک خدائ ژوندی دے“ نو

په رښتيا، انصاف، او صداقت سره خپله وعده پوره كوي، نو بيا به ته د دُنيا قومونو ته د برکت ذريعه وگرځي او ټول قومونه به ستا په وجه زما نوم ته جلال ورکړي.“ (٣) مالک خدای د يهوداه او يروشلم خلقو ته فرمائي، ”د خپلو زړونو په سخته زمکه کښي يوه وکړي او په ازغو کښي تخم مه کړي.“ (٤) اے د يهوداه او د يروشلم خلقو خپل زړونه ما ته وقف کړي، هسې نه ستاسو د بدو اعمالو په وجه زما د قهر اور بل شي نو هغه به تاسو مکمل وسوزوي او بيا به داسې هيڅ څوک نه وي چې هغه مړ کړي.“

د شمال د خوا نه د افت اعلان

(٥) په يهوداه کښي اعلان وکړي او يروشلم ته اطلاع ورکړي او ورته ووايي، ”په ټول ملک کښي بيگل وغږوي. په زوره چغې ووهي. او ورته ووايي، راشي، محفوظو ښارونو کښي پناه واخلي.“ (٦) د صيون طرف ته د تېښتي دپاره جنډا اوچته کړي او په منډه محفوظ ځاي ته وتښتي. ځکه چې زه د شمال د خوا نه افت او سخته تباهي راولم.“ (٧) د ځنگل د زمري په شان د قومونو سخت او تباه کونکي دشمن د خپل غار نه راووتو، هغه د خپل ځاي نه راروان دے چې ستاسو زمکه تباه کړي او ستاسو ښارونه به وران ويجاړ کړي او هغه به خالي پاتې شي.“ (٨) د ماتم او ټاپ جامې واغوندي، ژړا او وير وکړي. ځکه چې د مالک خدای سخت قهر تر اوسه پورې په مونږ باندې دے.“ (٩) مالک خدای فرمائي، په هغه ورځ به بادشاهان او آفسران حوصله بائيلي، د امامانو به د يرې نه وېښته ودريري او پېغمبران به د يرې نه جام پاتې شي.“ (١٠) بيا ما ووئيل، ”اے قادر مطلق خدایه، دا خلق او يروشلم ستا په هغه وينا دوکه شو کومه چې تا کړې وه چې تاسو به پوره په امن کښي اوسېږي، خو په دې کښي توره زمونږ د مري دپاسه سوره شوه.“ (١١) په دغه وخت کښي به دې خلقو او يروشلم ته ووئيلے شي چې، ”زما عزيزانو. د صحرا د اوچتو غونډو نه به سوزونکي هوا په تاسو راشي، دا به هغه ښه هوا نه وي چې دانې د بوسو نه جدا کوي.“ (١٢) خو زما د خوا نه به پېره تېزه هوا لکه د

طوفان راشی نو اوس زه خپله فېصله او سزا د ستاسو په خلاف اعلانوم.“

د يهوداه محاصره کېدل

۱۳ وگورئ، دشمن لکه د وريځو په شان زمونږ خوا ته راروان دے. د هغه جنگي گاپی لکه د تېز طوفان په شان راروانی دی او د هغه آسونه د باز نه تېز دی. په مونږ افسوس، مونږ تباہ او برباد شو. ۱۴ اے يروشلمه، خپل زړه د گناه او شرارت نه ووينځه، نو دغه شان به ته خلاصون حاصل کړئ. ترڅو پورې به ته په خپل زړه کېښې د گناه سوچونه کوې؟ ۱۵ يو آواز د دان نه د بد خبر اعلان کوی او د افرائيم د غونډو نه د افت راتلو خبردارے ورکوی. ۱۶ د دنيا غېر قومونو ته خبردارے ورکړه او يروشلم ته اعلان وکړه چې، ”ستاسو او د يهوداه د ښارونو خلاف د جنگ چغې وهونکے غټ لښکر د لرې ملک نه راروان دے. ۱۷ دوی به يروشلم داسې محاصره کړی لکه چې سپری د پتی حفاظت کوی، ځکه چې د دې خلقو د مالک خدای نه سرکشی کړې ده، مالک خدای داسې فرمائی. ۱۸ اے يهوداه، ستا خپل چال چلن دا مصيبت په تا نازل کړے دے. دا ستا سزا ده. او دا څومره ترخه ده. او دا څومره زړه سورے کوونکې ده.“

د یرمياہ پرېشانه کېدل

۱۹ وای! وای! زه په درد او مصيبت کېښې راگېر شوم. زړه مې درزېږی نور زه چې پاتې کېدے نه شم. ځکه چې ما د دشمن د جنگ د بيگل آوازونه واورېدل او د دوی د جنگ د ناروا شور آوازونه مې واورېدل. ۲۰ د تباہی او بربادۍ چې پرله پسې په ملک راخوړې شوې، هر طرف ته ملک تباہ شو، ناگهانہ زما خېمې تباہ شوې، او په يوه لحظه کېښې زما پناه گاه تباہ شوه. ۲۱ ترڅو پورې به زه د جنگونو دا جنډې گورم او ترڅو پورې به د بيگلو آوازونه اورم؟ ۲۲ مالک خدای فرمائی، ”زما خلق کم عقل دی، هغوی ما نه پېژنی. هغوی لکه د ناپوه ماشومانو په شان عقل نه لری. په ورانی کېښې ډېر پوهه

دی خو په نېکۍ کولو نه پوهیږی.“

د راتلونکې تباہۍ په حقله د یرمیاہ رویا

۲۳ ما په زمکه باندې نظر واچولو زمکه خالی وه او هیڅ په کښې نه ؤو، او چې آسمان ته مې وکتل نو هلته هم رڼا نه وه. ۲۴ په غرونو باندې مې نظر واچولو نو دا خوځېدل او غونډو هم ټالونه خوړل. ۲۵ ما هرې خوا ته ولیدل خو څوک هم راته ښکاره نه شو، او ټول مارغان هم تبستېدلی ؤو. ۲۶ ما هغه زرخیزه پټی ولیدل چې په شاو بدل شوی ؤو. او ښارونه وران وپار شوی ؤو، چې د مالک خدای په یروونکې غصې سره چڼی شوی ؤو. ۲۷ مالک خدای فرمائی، ”ټوله زمکه به تباہ شی خو زه به بیا هم دا په پوره توګه نه تباہ کوم. ۲۸ نو په دې وجه به زمکه ماتم کوی، او بره آسمان به تک تور شی. ځکه چې ما دا وفرمائیل او د خپلې خبرې نه به وانه وړم. ما دا فېصله کړې ده دا به بدله نه کړم.“ ۲۹ د ښار خلق چې د فوجیانو د آسونو او د غشو لیندو شور او درزار واورى نو تبستى. او هر یو کس ځنگلونو او غرونو ته پناه وړی او هر یو ښار به خالی شی او هیڅ څوک به پاتې نه شی. ۳۰ اے تباہ او لوټ شویه ښاره، تہ اوس څه کوې؟ تہ ولې سرې جامې اچوې او د سرو کالے استعمالوې او سترګې توروې؟ تہ هسې فضول خپل ځان سینګاروې. ستا عاشقانو تہ نامنظوره کړے یې او ستا نه نفرت کوی او هغوئ ستا وژل غواړی. ۳۱ ما داسې ژړا واورېدله لکه چې د یوې ښځې د ماشوم د پیدا کېدو وخت وی، داسې زبیرګی ؤو لکه څنګه چې یوه ښځه په وړومبى ماشوم کوی. زما لور صیون ژاړی او سلګۍ وهی، او خپل لاس یې د امداد دپاره اوږد کړے دے او وائی، ”افسوس په ما! زه تباہ شوم او چې د خپلو قاتلانو د وړاندې تکه زېره او بېوسه شوې یمه.“

۱) د یروشلم په کوڅو کښې ښکته پورته منډې ووهی. اخوا دیکخوا په غور سره وگورئ او په چوکونو کښې لټون وکړی. که چرې تاسو داسې یو کس هم پیدا کړئ چې هغه صداقت او انصاف کوی او په رښتیاو پسې گرځی، نو زه به دا ښار نه تباہ کوم.

۲) که څه هم چې دوی زما په نوم قسم خوری چې، ”مالک خدای ژوندی دے،“ خو بیا هم دوی دروغ وائی. ۳) اے مالک خدایه ستا سترگې صداقت لیدل غواړی. که څه هم چې تا دوی ووهل خو دوی ته پرې څه خفگان ونه رسېدو، تا هغوی ته سزا ورکړه خو بیا هم دوی اصلاح نه شو. او دوی خپل زړونه د کانی نه هم سخت کړل او د توبې ویستلو نه یې انکار وکړو. ۴) نو بیا ما سوچ وکړو چې، ”دا خو غریبانان او جاهله مخلوق دے، دوی ځکه بې وقوفه کارونه کوی چې د مالک خدای لار نه پېژنی او د هغه د حکمونو نه ناواقفه دی. ۵) نو زه به د دوی مشرانو له لار شم او هغوی سره به خبرې وکړم. نو دوی به ضرور د مالک خدای د لارو او حکمونو نه خبر وی.“ خو افسوس چې دې مشرانو هم د مالک خدای د تابعداری زنجیر او جغ مات کړو او د خپلو ځانونو نه یې اخوا کړی وو. ۶) نو په دې وجه به د ځنگل نه زمرې راشی او دوی به وخورى، او د دشتو نه به لیوه راشی او دوی به برباد کړی، او پړانگ به ورته پټ کښې ترڅو چې څوک هم د ښار نه رابهر شی نو هغه به ټوټې ټوټې کړی. ځکه چې هغوی غټ سرکشه دی او په څو ځله مرتد شوی دی. ۷) مالک خدای وفرمائیل، ”زه څنگه تاسو معاف کړم؟ ستاسو بچو زه پرېښی یم او دوی په هغه معبودانو یقین وکړو چې په حقیقت کښې هغه رښتینی نه دی. که څه هم ما د هغوی ټول ضرورتونه پوره کړل، خو هغوی لکه د بې وفا ښځې په شان زنا وکړه او د چکلې مخې ته یې قطارونه جوړ کړل. ۸) دوی لکه د ښه څربه مستو آسونو په شان دی چې هر یو د خپل گاونډی د ښځې پسې هښیږی.“ ۹) مالک خدای فرمائی، ”ولې زه دوی ته د دې بې شرمه کارونو په وجه سزا ورنه کړم څه؟ او ولې د داسې قوم نه بدله وانه ظلم څه؟“ ۱۰) لار شی او د هغوی د انگورو باغونه تالا

والا کړئ خو بلکل په پوره توګه یې مه تباہ کوی. او د انګور بوټی څانګې راماتې کړئ،
 ځکه چې دا خلق زما نه دی.“ (۱۱) مالک خدای دا فرمائی، ”د اسرائیل او یهوداه خلقو
 ما سره هر قسمه بې وفائی او خیانت کړی دے.“

مالک خدای اسرائیل رد کړل

(۱۲) دوی د مالک خدای په حقله دروغ ووئیل او وائی، ”هغه به مونږ سره هیڅ هم نه
 کوی. په مونږ به مصیبت نه راځی. قحط او جنگ به هم په مونږ باندې نه راځی.“ (۱۳)
 دوی وائی، ”پېغمبران هسې فضول خبرې کوی او دوی سره د خدای پاک له طرف نه
 پېغام نشته. د کوم مصیبت نه چې مونږ یروی هغه دې په دوی باندې په خپله راشی.“
 (۱۴) نو ځکه مالک خدای رب الافواج خدای فرمائی، ”اے یرمیاہ، نو لکه څنگه چې دوی
 داسې خبرې کوی نو زه هم خپل کلام ستا په خوله کېښې لکه د اور په شان اچوم او
 دوی نه خشاک جوړوم چې دوی وسوزوی. (۱۵) مالک خدای فرمائی، اے اسرائیله، زه
 به د لرې ځای نه ستا خلاف یو زورور او پخوانی قوم راولېږم چې په تا حمله وکړی
 چې ته یې په ژبه او خبرو باندې نه پوهېږی. (۱۶) د هغوی سره وژونکی غشی دی او ټول
 تکره او زورور فوجیان دی. (۱۷) هغوی به ستاسو فصلونه او خوراک لوار تېر کړی،
 هغوی به ستاسو زامن او لوڼه ووژنی. هغوی به ستاسو رمې او څاروی تباہ کړی، او
 هغوی به ستاسو د انګورو او د اینځر ونې تباہ کړی. تاسو چې په کومو محفوظو ښارونو
 باندې بهروسه کوئ نو د هغې لښکرې به یې تباہ برباد کړی. (۱۸) مالک خدای فرمائی
 چې، خو بیا هم په هغه ورځو کېښې به زه تاسو په مکمل توګه نه تباہ کوم. (۱۹) اے
 یرمیاہ که چېرې خلق تا نه تپوس وکړی چې دا هر څه زمونږ مالک خدای پاک ولې مونږ
 سره وکړل؟ نو ته دوی ته ووايه، چې تاسو خپل حقیقی خدای پرېښودو او د هغه په ځای
 مو په خپل ملک کېښې د غېرو معبودانو خدمت وکړو، نو په دې وجه به تاسو په پردی
 وطن کېښې د پردو خلقو خدمت وکړئ.“

د یعقوب اولاد ته اعلان

﴿٢٠﴾ مالک خدائ و فرمائیل چي، ”د یعقوب اولاد ته اعلان وکړه، د یهوداه خلقو ته ووايه،

﴿٢١﴾ اے کم عقلو او بې شعوره خلقو، تاسو سترگې لرئ خو وینئ نه او غوږونه لرئ خو

اورئ نه، ما ته غوږ ونیسئ. ﴿٢٢﴾ مالک خدائ فرمائئ، تاسو به زما نه نه یرپرئ څه؟

تاسو به زما په حضور کښي د یرې نه نه یرپرئ څه؟ ما د سمندر د پارو د شگو حد

مقرر کړئ دے، دا مې ورته ابدی او پوخ حد مقرر کړئ دے. کله چي سمندر په زور

او مستي کښي هم راشي او د هغې چپي پېر شور او زور هم وکړي خو بيا هم د مقرر

شوی حد نه نه شی او پرېدلئ. ﴿٢٣﴾ خو زما قوم سرکشه او د ضدناکو زړونو لرونکی

دی. دوی زما نه و او پرېدل او زه یې پرېښودلم. ﴿٢٤﴾ دوی هیڅکله خپل ځان سره دا نه دی

وئیلی چي، راځئ د مالک خدائ نه یره وکړو، څوک چي په مونږ باندې د مني او سپرلي

موسم کښي بارانونه راوړوي، او هغه مونږ ته د رېبلو موسم په مقرر وخت کښي راولي.

﴿٢٥﴾ ستاسو غلطيانو تاسو د دې عجیبه برکتونو نه محرومه کړئ. ستاسو گناهونو تاسو

د دې ښه څیزونو نه منع کړئ. ﴿٢٦﴾ زما د غوره شوی قوم په مینځ کښي شریران پیدا

کيږي. هغوی لکه د مارغانو د ښکاریانو په شان په انتظار کښي ناست دي، دوی د خلقو

د پارو دام خوروي ترڅو هغوی په کښي راگېر کړي. ﴿٢٧﴾ لکه څنگه چي د یو ښکاری

پنجره د مارغانو نه پکه وي، نو هم دغه شان د دوی کور هم د شرارت او فساد نه پک

وي. هم دا وجه ده چي دوی پېر زورور او مالداره شوی دي، ﴿٢٨﴾ ښه خوری او څرېه

کيږي او د هغوی د بدو کارونو څه حد نشته دے. او نه هغوی د یتیمانانو سره مدد کوي

چي ورته هغه څه ملو شی کوم یې چي حق دے، او نه د غریبانانو مدد کوي. ﴿٢٩﴾ نو

مالک خدائ فرمائئ چي، آیا زه دوی ته په دې بدو کارونو کولو سره سزا ورنه کړم څه؟

او د داسې قوم نه بدله وانه څلم څه؟ ﴿٣٠﴾ کوم کارونه چي په دې ملک کښي وشو هغه

خراب او قابل نفرت دي. ﴿٣١﴾ پېغمبران د دروغو پېغامونه ورکوي، او امامان هم د خپلي

مرضي حکومت کوي. او زما غوره شوې قوم هم دا سلوک خوښوي. نو ته ما ته دا

ووایه چې هرکله دا هر څه ختم شی نو تاسو به څه کوئ؟“

د یروشلم محاصره کېدل

۶ (۱) اے د بنیامین خلقو، د خپل ځان د بچ کېدو دپاره منډه کړئ او د یروشلم نه وتبستئ. په تقوع کېنې بیگل وغږوئ او په بیت هکرم کېنې د خطرې اعلان وکړئ. ځکه چې د شمال طرف نه لوی افت او بربادی راروانه ده. (۲) زما د صیون بڼکې او نازکې لورې ته زما خوښه یې خو زه به دې تباہ کړم. (۳) تا به دشمن داسې محاصره کړی لکه څنگه چې شپانو د ښار نه گېرچاپېره خېمې لگولې وې. هر یو به خپل فوجی ته د تباہ کولو ځای وربښای. (۴) دوی به چغې وهی، ”راشئ او د جنگ دپاره تیار شی. راځئ چې مونږ د غرمې په وخت حمله وکړو. خو افسوس چې اوس پېر ناوخته شو، د ورځ رڼا په ختمېدو شوه، او د ماښام تیارې راخوړې شوې. (۵) راځئ چې د شپې په تیاره کېنې حمله وکړو او ټول محلونه یې تباہ کړو.“ (۶) مالک رب الافواج خدای فرمائی چې، ”ونې یې ووهئ، او د خاورو د پېرو نه د یروشلم محاصره وکړئ. دې ښار ته دې سزا ورکړې شی، ځکه چې په دې کېنې د ظلم او زیاتې نه بغېر نور څه په نظر نه راځی. (۷) لکه څنگه چې د یو کوهی نه تازه اوبه راوځی، دغه شان د دې ښار نه تازه تازه فساد او شرارت راوځی. د دې ښار په هرې خوا او گوټونو او کوڅو کېنې د ظلم او زیاتې آوازونه اورېدلې کېږی. د دې ښار بیماری او زخمونه هر وخت زما د سترگو د وړاندې دی. (۸) اے د یروشلم خلقو د دې خبرداری نه سبق حاصل کړئ، که زه تاسو نه لاس په سر شم، نو ستاسو ښار به تباہ کړم، او هغه به نور د اوسېدو قابل نه وې.“

د اسرائیلو سرکشی

(۹) مالک خدای رب الافواج فرمائی، ”تر دې چې کوم کسان په اسرائیل کېنې پاتې شوی دی هغوی به دوباره راوشوکولې شی، لکه څنگه چې باغوان دوباره په بوټی کېنې

د پاتي شوو انگورو دانو د راشوکولو لټون کوی. (۱۰) ما ورته ووئیل، ”چا سره زه خبرې وکړم، چا ته خبردارې ورکړم؟ څوک به ما ته غوږ ونیسی؟ هغوئ خپل غوږونه کانه کړی دی او هغوئ اورېدل نه غواړی. دوی د مالک خدای کلام پورې خندا کوی. او په هغې خوشحالیږی نه. (۱۱) نو د دې دپاره زه د مالک خدای د قهر نه ډک شوې یم، او د برداشت نه بهر شوې یم.“ مالک خدای ما ته وفرمائیل چې، ”زه خپله غصه په کوڅو کښې په ماشومانو او د زلمو په ډلو او په ښځې او خاوند او په سپین ږیرو او بوډاگانو نازلوم.“ (۱۲) مالک خدای فرمائی چې، ”د هغوئ کورونه او زمکې سره د هغوئ د ښځو نورو ته حواله کړم، ځکه چې زه به خپل لاس د دې ملک د خلقو په خلاف وراوږد کړم. (۱۳) د ماشومانو نه واخله تر بوډاگانو پورې هر یو د ناجائزه گټې په لالچ کښې دی، د پېغمبر نه واخله تر امام پورې ټول دوکه ماران دی. (۱۴) هغوئ زما د خلقو د سختو زخمونو عرضی علاج کوی. او کله چې خیر نه وی نو هغوئ وائی چې، خیر دے، خیر به شی. (۱۵) آیا هغوئ په خپل دې پلټ عمل شرمېدل څه؟ نه، هغوئ بلکل شرم نه لرلو، هغوئ په دې هم نه پوهیږی چې شرم څه ته وائی. دوی به د تباہ شوو په مینځ کښې حساب شی. زه به دوی هم ختم کړم کله چې زه هغوئ ته سزا ورکوم،“ مالک خدای فرمائی. (۱۶) مالک خدای داسې فرمائی چې، ”لاړ شی او په چوکونو کښې ودرېږئ او گورئ. د پخوانو او هغه لارو تپوس وکړئ کومې چې د خیر طرف ته ځی. په دې لاره باندې تلل به تاسو ته خیر درکړی. خو تاسو ووئیل، ”نه، مونږ به په دې باندې نه ځو.“ (۱۷) بیا ما په تاسو باندې محافظان مقرر کړل چا چې به تاسو ته وئیل، د بیگل آواز ته غوږ ونیسی. خو تاسو ووئیل چې، نه مونږ به ورته توجه نه ورکوو. (۱۸) نو د دې دپاره تاسو واورئ اے قومونو، او سوچ وکړئ، اے گواهانو چې دوی سره به څه کیري. (۱۹) اے د دنیا قومونو غوږ شی، زه په دې خلقو افت راولم، کوم چې د دوی د خپلو منصوبو مېوه ده، ځکه چې دوی زما کلام ته توجه ورنه کړه او زما شریعت یې رد کړو. (۲۰) نو بیا یې څه فائده ده چې دوی د شیبیا نه ما ته عطر راوړی دی، او یا د لرې ملکونه نه قیمتی خوشبودارې مصالحې راوړی دی. زه به ستاسو سوزېدونکې نذرانې نه قبولم.

ستاسو په قربانو زه نه خوشحالیږم. ﴿٢١﴾ نو ځکه مالک خدای فرمائی، زه به د دې خلقو په لارو کښې د تیندک خوړلو کانیې ولگوم چې دوی پرې تیندک وخورې او راپرېوځی. ترڅو پلار او زامن او گاونډیان او دوستان پرې په شریکه راپرېوځی او هلاک شی.

د شمال د خوا نه حمله

﴿٢٢﴾ مالک خدای فرمائی، ”د شمال د ملک د خوا نه فوج راروان دے، او ستاسو خلاف یو لوی او تکړه قوم د لرې نه د جنگ کولو په نیت راپاڅېدلې دے. ﴿٢٣﴾ هغوی په لیندو او نېزو سره سمبال دی، هغوی ټول ظالمان او بېرحمه دی. ټول جنگیالی یې په آسونو سواره او په جنگی صف بندی کښې راروان دی او د هغوی شور لکه د غضبناک سمندر په شان دے او په تا، صیون لورې، د حملې کولو دپاره تیار دی.“ ﴿٢٤﴾ ”کله چې مونږ د دوی په حقله واورېدل، نو زمونږ لاسونو همت پرېښودلو او په لړزېدو شول. لکه څنگه چې یوې ښځې ته د لنگون درد شروع شی دغه شان درد، یرې او وحشت راواخستلو. ﴿٢٥﴾ بهر مېدان ته مه ځی، او په کوڅو کښې مه گرځی، ځکه چې زمونږ دشمن توره په لاس دے، او هرې خوا ته خوف خور شوې دے.“ ﴿٢٦﴾ مالک خدای خپلو خلقو ته فرمائی، ”اے زما غوره شوی قوم، د ټاټ جامې واغوندی او په ایرو کښې ولوغړېږی. داسې بد بد ویر وکړی لکه څوک یې چې په یک یو زوی باندې کوی،“ ځکه چې تباہ کوونکی به په مونږ ناگهانه حمله وکړی.

یرمیاہ قوم آزمائی

﴿٢٧﴾ ”اے یرمیاہ، ما ته د اوسپنې آزمائیونکے جوړ کړې او خپل قوم نه مې اوسپنه جوړه کړه. ته زما غوره شوې قوم و آزمایه ترڅو د دوی د عمل درته پته ولگی. ﴿٢٨﴾ هغوی ټول سخت سرکشه شوی دی، او بدرد وائی او زړونه یې لکه د اوسپنې او پیتلو په شان سخت دی، او دوی ټول بې ایمانی کوی. ﴿٢٩﴾ د بتی لاندې خو سخت اور بلیری چې

سيکه د سپينو زرو نه جدا کړې خو هغې زما قوم پاک نه کړو او بدعمله خلق ترې جدا نه شول. ﴿٣٠﴾ هغوی ته رد شوی سپين زر وئيلے شی، ځکه ما، مالک خدای هغوی رد کړی دی.

د خدای پاک په کور کښې د حضرت یرمياہ تبلیغ کول

٧ ﴿١﴾ مالک خدای یرمياہ له پېغام ورکړو، ﴿٢﴾ ”د مالک خدای د کور د دروازې سره ودرېږه او خلقو ته اعلان وکړه چې، اے د يهوداه ټولو اوسېدونکو او هغه کسانو چې په دې لارو د مالک خدای کور ته د عبادت دپاره دننه کېږی، د مالک خدای کلام واورئ. ﴿٣﴾ مالک خدای رب الافواج چې د بنی اسرائیلو خدای پاک دے فرمائی چې د خپل چال چلن او سلوک اصلاح وکړئ، نو بیا به زه تاسو ته په دې زمکه د اوسېدو دپاره موقع درکړم. ﴿٤﴾ د هغوی په دروغژنو خبرو مۀ دوکه کېږئ چې وائی، ”مونږ دلته په امن کښې یو ځکه چې دا د خدای پاک کور، د خدای پاک کور، د خدای پاک کور دے.“ ﴿٥﴾ که چېرې په رشتیا سره تاسو خپل چال چلن او د ژوند طریقې بدلې کړئ، او په انصاف سره د یو بل سره معامله وکړئ، ﴿٦﴾ او چې نه تاسو په مسافر، یتیم او کونډه باندې ظلم وکړئ، او په دې ځای کښې د بې گناه وینه تویه نه کړئ، او د پردو معبودانو عبادت نه لاس په سر شی او په دې خپل ځان ته نقصان مۀ رسوئ، ﴿٧﴾ نو بیا به زه تاسو په هم دې ملک کښې د اوسېدو دپاره پرېږدم کوم چې ما ستاسو پلار نیکه له د تل دپاره په میراث کښې ورکړے وو. ﴿٨﴾ خو گورئ تاسو په دروغژنو خبرو باندې یقین ساتئ کومې چې بې فائدې دی. ﴿٩﴾ تاسو غلا، قتل او زنا کوئ او د دروغو قسمونه خورئ، او د بعل بت ته د خوشبویۍ نذرانې پېش کوئ، او د هغه غېرو معبودانو عبادت کوئ چې تاسو د مخکښې نه نه دی پېژندلی. ﴿١٠﴾ او د دې نه وروستو هغه کور ته هم راځئ کوم چې زما په نامه یادېږی او زما په حضور کښې ودرېږئ او وایئ چې، ”مونږ په حفاظت کښې یو،“ خو دوباره بیا خپلو ټولو حرامو کارونو پسې گرځئ څه؟ ﴿١١﴾ مالک

خُدائِ فرمائی چي، وليٰ په کوم کور چي زما نامه ليکلے شوې ده د دې نه د پاکوانو د پټېدو خائِ جوړ شوے دے خه؟ خبردار. خه چي تاسو کوي زه دا هر خه گورم. (۱۲)

تاسو د سيلا بنار ته لار شئ، په کوم خائِ کبني چي ما خپله وپرومبي عبادتخانه جوړه کړي وه، نو هلته به درته دا پته ولگي چي ما خپل قوم بني اسرائيل سره د دوي د شرارت په وجه هغه بنار سره خه کړي دي. (۱۳) مالک خُدائِ فرمائي چي، هرکله چي تاسو دا د شرارت کارونه کول، ما تاسو ته بار بار د دوي په حقله وينا وکړه، خو تاسو زما وينا ته غور و نه نيولو. ما تاسو ته آواز درکړو خو تاسو جواب رانه کړو. (۱۴) نو بيا چي ما کوم افت په سيلا بنار نازل کړي دے نو زه به هم هغه افت په دې عبادتخاني چي زما نوم پرې ليکلے شوے دے، او په دې عبادتخانه چي تاسو پرې يقين کوي، او په دې خائِ چي ما ستاسو پلار نيکه او تاسو له درکړي دے نازل کړم. (۱۵) زه به تاسو د خپل حضور نه داسي وشړم لکه څنگه چي ما ستاسو خپلوان د افرائيم خلق شړلي و.

د خلقو سرکشي

(۱۶) مالک خُدائِ وفرمائيل، ”اے یرمياہ، دې قوم ته نوره دعا مه کوه. او د هغوي دپاره ما ته سوال او فریاد مه کوه، ما ته د هغوي سره د مدد کولو سفارش مه کوه، ځکه چي زه به ستا خبره نه اورم. (۱۷) ولي ته هغه خه نه ويني چي کوم هغوي د يهوداه په بنارونو کبني او د يروشلم په کوڅو کبني کوي؟ (۱۸) ماشومان خشاک راغونډوي، پلاران اور بلوي او بشخي اوږه اغزي او ترې نه پېرې جوړوي چي د آسماني ملکي په نامه بت ته ترې نازکي روتي پخي کړي. او هغوي نورو معبودانو ته د څښلو نذراني وړاندې کوي، او په خپل دې عمل ما غصه کوي. (۱۹) آيا هغوي په خپل دې عمل سره ما ته نقصان رسوي خه؟ خو هغوي خپل ځان ته نقصان رسوي او په خپل دې عمل سره خپل ځانونه شرموي. (۲۰) نو په دې وجه قادر مطلق خُدائِ فرمائي، زما د قهر او غصې اور به د دې خائِ په انسانانو، ځناورو، او د مېدان په ونو او د زمکې په فصلونو نازل کړم. او هر خه

به وسوزی او څوک به هم دا اور نه شی مړ کولې. (۲۱) ربُ الافواج مالک خدای د بنی اسرائیلو خدای پاک داسې فرمائی، ”خپلې سوزېدونکې نذرانې او نورې قربانۍ واخلي او په خپله یې غوښې وخورئ. (۲۲) ځکه کله چې ما ستاسو پلار نیکه د مصر نه بهر راوويستل او هغوی سره مې خبرې وکړې او خپل حکمونه مې دوی له ورکړل، نو ما هغوی له د سوزېدونکو نذرانو او د قربانۍ په حقله حکم نه وو ورکړې. (۲۳) خو ما هغوی له دا حکم ورکړو، چې زما تابعداري کوئ، نو زه به ستاسو خدای پاک یم او تاسو به زما خلق یئ. او د کومو لارو چې زه درته د تلو حکم کوم په هغې تلل کوئ. نو په دې کښې به ستا خیر وی. (۲۴) خو هغوی زما دا حکم ونه منلو او زما کلام ته یې غوږ ونه نیولو، بلکې د خپل سرکشه زړه خواهشونه یې ومنل نو په دې باندې هغوی د ښه کېدو په ځای نور هم خراب شول. (۲۵) د کومې ورځې نه چې ستاسو پلار نیکه د مصر نه بهر راووتل تر اوسه پورې، ورځ په ورځ، وخت په وخت، ما خپل خدمت کوونکي پېغمبران تاسو له درولېږل. (۲۶) خو هغوی زما خبرو ته غوږ ونه نیولو او نه یې توجو ورکړه. او هغوی سرکشه وو تر دې چې د خپل پلار نیکه نه یې هم زیات بدکارونه وکړل. (۲۷) نو اے یرمیا، کله چې ته دوی ته دا هر څه ووايي دوی به تا ته غوږ ونه نیسي، او کله چې ته دوی ته آواز ورکړې دوی به تا له جواب نه درکوی. (۲۸) نو دوی ته ووايه، دا هغه قوم دے چې د مالک خدای تابعداري یې ونه کړله او اصلاح یې قبوله نه کړله. رښتینوالې د دوی نه تلې دے، او هغه نور د دوی د ځلو نه نه اورېدلې کپړی.“

د بنی هنوم په وادی کښې گناه

(۲۹) ”خپل وېښته د ویر دپاره کل کړئ او لرې یې وغورزوئ. په اوچتو څښکو غرونو د ویر او ماتم سندرې ووايي، ځکه چې مالک خدای هغوی رد کړل او دا نسل یې خپل قهر او غضب ته پرېښودلو. (۳۰) مالک خدای فرمائی چې د یهوداه خلقو زما د سترگو د وړاندې گنده کارونه کړي دی، هغوی زما په کور کښې خپل پلټ بتان اېښي دی په کومو چې زما نوم لیکلې دے او هغه یې ناپاکه کړې دے. (۳۱) او ورسره ورسره هغوی

د بنی هنوم په وادی کښې د توفت په نوم علاقائی عبادتخانی جوړې کړې چې هلته خپل زامن او لویه په اور کښې وسوزوی او قربانی یې کړی چې نه ورته ما حکم کړی وو او نه مې په خیال خاطر کښې تېر شوی ؤو. (۳۲) خو خبردار، یو وخت داسې راروان دے چې دې خائ ته به نور د توفت یا د بنی هنوم وادی نه وائی بلکې خلق به ورته د قتل و غارت وادی وائی. ځکه چې هلته به دومره ډېر لاشونه ښخ کړی شی چې نور به د ښخولو دپاره خائ نه وی. (۳۳) نو د هغوی لاشونه به د هوا مارغانو او د ځنگلی ځناورو خوراک شی او داسې څوک به ژوندی نه وی چې دا ترې نه وشړی. (۳۴) زه به د یهوداه په ښارونو او د یروشلم په کوڅو کښې د خندا خوشحالی آوازونه ختم کړم. د ناوې او زلمی آوازونه به نور په دې ښارونو کښې نه اورېدلې کېږی. ځکه چې دا ملک به وران وپجاړ وی.

۸ (۱) مالک خدای فرمائی چې، ”په هغه وخت کښې به دشمن د بادشاهانو او د یهوداه د آفسرانو، د امامانو او د پېغمبرانو او د یروشلم د نورو خلقو هډوکي د قبرونو نه بهر راوباسی، (۲) او د زمکې په مخ به یې خواره واره کړی او هلته به د هغه چا په وړاندې یعنې د نمر، سپوږمۍ او ستورو مخې ته پراته وی د چا چې هغوی عبادت کولو، ځکه چې هغوی د دې څیزونو خدمت کولو، او دې پسې روان ؤو، او دې ته یې سجده کوله. د هغوی هډوکي به دوباره په خپلو کښې رایوځائی نه شی او نه به ښخ کړی شی بلکې د پیران په شان به پراته وی. (۳) او هر چرته چې د دې بدعمله قوم ژوندی کسان کوم چې ما خواره واره کړی دی اوسپړی، نو هغوی به د ژوند نه په مرگ باندې خوشحاله وی.“ مالک خدای رب الافواج خدای دا وفرمائیل.

ګناه او سزا

(۴) ”هغوی ته ووايه چې مالک خدای داسې فرمائی، هرکله چې څوک راپرېوځی، نو

هغوی بیا نه راپاڅی څه؟ هرکله چې یو سرپه په غلطه لار روان شی آیا هغه به بیا

راواپس نه شی څه؟ (۵) نو بیا د یروشلم خلق د صحیح لارې نه ولې اوږدلی دی؟ دوی

په دروغو او دوکه ماری کښې خپل ځان انځېسته دے او ما ته د واپس راتلو نه انکار

کوی. (۶) ما هغوی ته په غور سره غور ونيولو خو هغوی حقیقت نه وئیلو. او څوک هم

په خپلو بدو کارونو باندې توبه گار نه و او چا هم دا نه وئیل چې، ”دا مې کوم غلط کار

وکړو؟“ لکه څنگه چې آس د جنگ مېدان ته په منډه روان وی دغه شان دوی هم هر یو

په خپلو غلطو لارو په تېزۍ سره روان دی. (۷) تر دې چې مختلف مارغان لکه پینگان،

گوگوستکې، طوطاگرکی او زانی هم په دې پوهیږي چې اوس موسم بدل شو او راواپس

کيږي. خو زما غوره شوې قوم زما د قانون نه ناخبره دے. (۸) تاسو څنگه دا وایئ

چې، مونږ ټول هوبښیاران یو ځکه چې مونږ سره د مالک خدای شریعت موجود دے؟ او

حال دا چې د شریعت عالمانو په خپلو دروغو سره اصلی شریعت بدل کړې دے. (۹)

گورئ دغه هوبښیاران به وشرمیږي او په خپل کم عقلتوب کښې به راگېر شی. ځکه چې

هغوی د مالک خدای کلام رد کړو نو بیا د دوی هوبښیارتیا چرته لاره؟ (۱۰) نو په دې

وجه به زه د هغوی ښځې پردو سپرو ته حواله کړم او زمکه او جائیداد به یې هم نورو

خلکو له ورکړم. ځکه چې د ماشومانو نه واخله تر بوډاگانو پورې هر یو د ناجائزه گټې په

لالچ کښې دی، د پیغمبر نه واخله تر امام پورې ټول دوکه ماران دی. (۱۱) هغوی زما د

خلکو د سختو زخمونو عرضی علاج کوی. او کله چې خیر نه وی نو هغوی وائی چې،

خیر دے، خیر به شی. (۱۲) آیا هغوی په خپل دې پلیت عمل شرمېدل څه؟ نه، هغوی

بلکل شرم نه لرلو، هغوی په دې هم نه پوهیږي چې شرم څه ته وائی. دوی به د تباہ شوو

په مینځ کښې حساب شی. زه به دوی هم ختم کړم کله چې زه هغوی له سزا ورکوم،

مالک خدای فرمائی. (۱۳) ”زه به د دوی پوره فصل تباہ کړم. د انگورو په بوتی کښې به

یوه دانه هم پاتې نه شی، او نه به اینځر د اینځر په ونه کښې ولیدلے شی، د دوی پانې به

اوچې شی. او هر څه چې ما دوی له ورکړي دی هغه به ترې نه واپس واخلم. (۱۴) نو بیا

به دوی وائی چې مونږ ولې دلته په آرام سره ناست یو؟ راځئ چې قلعه بند ښارونو ته

وتبستو چي هلته کبني مره شو، حڪه چي مالڪ خدائ زمونر خدائ دا تباھي راباندې راوستي ده او د زھرو پڪ جام پي مونر ته خبيلو دپاره راکرے دے. حڪه چي مونر د مالڪ خدائ خلاف گناه كرې ده. (۱۵) مونر د امن په طمع وُو، خو مونر هيخ خير ونه ليدلو. مونر د شفا حاصلولو اُميد کولو، بلکي د هغي په خائ په مونر يره راغله. (۱۶) واوري. زمونر د دشمن د آسونو شنيدل د دان د بنار نه اوربدلے کيري. او د هغوي د آسونو د هنيډلو نه ټوله زمکه په لړزېدو ده. هغوي د دې دپاره راغلي دي چي دا مُلک او هر خه چي په کبني دي تباھ کري، بنارونه او هر خوک چي په کبني اوسيري تېر کري. (۱۷) مالڪ خدائ فرمائي، ”زه به ستاسو خلاف زھريله ماران درولېرم چي هيخ قسم منتر به په هغي اثر نه کوي او هغه به تاسو وچيچي.“

په خپلو خلقو د يرمياھ خفگان

(۱۸) نو بيا ما ووئيل چي خوشحالي زما نه لاره او زما د خفگان علاج نشته، او دننه زره مي بي هوشه دے. (۱۹) زما د خلقو ژړا ته غور ونيسئ چي په ټول مُلک کبني اوربدلے کيري، هغوي تپوس کوي وائي چي، ”آيا مالڪ خدائ صيون پرېنودے دے خه؟ آيا د هغوي بادشاه نور دلته کبني نشته خه؟“ مالڪ خدائ ورته په جواب کبني فرمائي چي، ”تاسو ولې د هسي فضول او پردو بُتانو په عبادت زما قهر او غضب راوپارولو؟“ (۲۰) خلق چغي سورې وهي او ژاري چي، ”اوپرے تېر شو، فصل لو شو، خو مونر لا بچ نه يو.“ (۲۱) زه د خپلو خلقو د دردونو سره دردمند شوم. او په پرېشاني کبني راکېر شوم. (۲۲) آيا په جلعاد کبني مرهم نشته؟ آيا هلته طبيبان نشته خه؟ نو بيا ولې زما د قوم د زخمونو دپاره شفا نشته خه؟

۹ (۱) ”کاش چي زما سر د اوبو چينه وے، او زما سترگي د اوبکو چيني وے، ترخو چي ما شپه او ورغ د خپلو خلقو په قتلولو ژړا انگولا کولے. (۲) کاش چي په صحرا

کبني زما يو سرائي وي، چرته چي ما خپل خلق پرېښودي وي او هلته د دوي نه لرې اوسېدل. ځکه چې دوي ټول د خدای پاک سره بې وفائي کوي، او د بې ايمانانو يوه پله ده. (۳) مالک خدای فرمائي، ”هغوي د خپلو ژبو نه ليندې جوړې کرې دي او د دروغو غشي هر وخت وروي. د دې ملک په ديانتدارۍ کبني صداقت نشته، هغوي د يوې گناه د پاسه بله گناه کوي، هغوي ما نه پېژني. (۴) تاسو هر يو په خپل دوست نظر ساتئ او په خپل ورور هم اعتبار مه کوئ. ځکه چې هر يو ورور ستاسو دوکه مار دې، او هر يو دوست غيبت کوونکې دې. (۵) هر يو دوست بل دوست سره دوکه کوي، او يو هم رښتيا خبره نه کوي، هغوي خپلو ژبو ته د دروغو وييلو تعليم ورکړې دې، او په گناه کولو سره خپل ځان سترې کوي. (۶) مالک خدای فرمائي چې، ”تاسو د دوکه مارانو او د دروغونو په مينځ کبني اوسېږئ، او د خپلو دوکه کولو په وجه دوي نه غواړي چې ما وپېژني. (۷) نو په دې وجه مالک خدای رب الافواج فرمائي، ”زه به دوي لکه د کچه سپينو زرو په شان د اور بتي کبني واچوم، صفا به يې کړم او وبه يې آزمايمه، زه نور د دې گناه گار قوم سره څه وکړم؟ (۸) د هغوي ژبې لکه د زهريله غشو په شان دي، او هغوي همېشه دروغ وائي. او هغوي په خوله د خپل گاونډي سره خوږه لهجه کوي، خو په حقيقت کبني د هغوي دپاره بدې منصوبي جوړوي. (۹) مالک خدای فرمائي چې، ”آيا زه دوي ته د دې بدو کارونو سزا ورنه کړم څه؟ آيا د داسې قوم نه بدله خپله وانه خلم څه؟ (۱۰) زه به د غرونو دپاره ژړا وکړم، او د بيابان د څرن په ځايونو به د غم سندرې ووايم. ځکه چې څوک هم په هغې تگ راتگ نه کوي، او ټول شينکې سوزېدلې او اوچ شوې دې او د رمو آوازونه په کبني نه اورېدلې کيږي. د هوا مارغان او ځنگلي ځناور ټول ترې نه تښتېدلي دي. (۱۱) مالک خدای فرمائي چې، ”زه به د يروشلم نه د خاورو دپرې، او د گيډرانو غار جوړ کړم. او د يهوداه ښارونه به وران او خاموشه کړم، نو هيڅوک به هلته کبني نه اوسېږي. (۱۲) نو بيا به څوک دومره هوبښيار وي چې په دې ټوله موضوع پوهه شي؟ چا ته د مالک خدای نه دومره هدايت ملاو شوې دې چې دا بيان کړي چې دا ملک ولې وران شوې دې؟ دا ولې په ريگستان بدل شوې دې، او

دومره ولې وران او خراب شوے دے چې هيڅوک هم پرې تېرېدلې نه شي؟“ (۱۳)

مالک خدائ و فرمائيل چې، ”دا ځکه چې هغوی زما شريعت هېر کړو کوم تعليم چې ما هغوی ته وړاندې کړې وو، نه هغوی زما کلام ومنلو او نه يې د هغې پيروي وکړه، (۱۴)

بلکې د دې په ځای هغوی د خپل سرکشه زړونو پيروي وکړه، او هغوی د بعل د بت پيروي وکړه لکه څنگه چې د هغوی پلار نيکه ورته د عبادت کولو تعليم ورکړې وو. (۱۵)

نو ځکه، مالک خدائ رب الافواج د بني اسرائيلو خدائ پاک فرمائي چې، گورئ، زه به هغوی ته د خوړلو دپاره گنډير ورکړم او د څښلو دپاره به زهريله اوبه ورکړم. (۱۶) زه به هغوی په داسې قومونو کښې خواره واره کړم چې نه به يې دوی او نه به يې د دوی پلار نيکه پېژني، او زه به په دوی جنگ راولم ترڅو چې يې هلاک کړي نه وي.“

د مدد دپاره د يروشلم د خلقو فرياد کول

(۱۷) مالک خدائ رب الافواج دا فرمائي چې، ”هغه څه چې کېدونکي دي په هغې غور وکړئ. سندرې ويونکې او ماتم کوونکې ښځې راوغواړئ چې راشي، او هغه ښځې راوغواړئ چې په مړي په ژړا کولو کښې ماهرې دي. (۱۸) لار شئ او هغوی زر راولئ چې په مونږ باندې دومره ژړا او سندرې ووائی ترڅو زمونږ سترگې د اوبښکو نه ډکې شي، او زمونږ د بڼو نه اوبښکې روانې شي.“ (۱۹) د صيون نه د ژړا آوازونه اورېدلې کيږي چې وائي، ”واي، واي، موندنه څنگه تباه شو او په شرمونو وشرمېدو. مونږ ملک پرېښودو ته مجبوره شوي يو، ځکه چې زمونږ کورونه تباه شوي دي.“ (۲۰) اے ښځو، د مالک خدائ کلام ته غور ونيسئ، او د هغه د خولې هرې خبرې ته غور ونيسئ. خپلو لويو ته د سندرو او ماتم کولو تعليم ورکړئ، او يو بل ته په خپلو کښې د ماتم کولو تعليم ورکړئ. (۲۱) ځکه چې مرگ زمونږ کور ته په کړکړو رانوتې دے او زمونږ قلعو ته رادننه شوې دے، هغه اوس ماشومان د کوڅو نه او ځوانان د بازارونو او چوکونو نه راپتولوي او تېروي. (۲۲) مالک خدائ فرمائي، ”خلقو ته ووايه چې د مړو لاشونه به په پتو

کښې لکه د ډېران د سرې پراته وی، او لکه د غنمو وږې په شان د لوگری شا ته خوا
 دخوا پراته وی دغه شان به مړی هرې خوا ته پراته وی او د راټولولو به یې څوک نه
 وی. (۲۳) مالک خدای فرمائی، ”هوبنیار دې په خپله هوبنیارتیا فخر ونه کړی، نه دې
 زورور په خپل زور باندې او نه دې دولت مند په خپل دولت باندې فخر وکړی.“ (۲۴)
 مالک خدای فرمائی چې، ”که څوک فخر کول غواړی نو هغه دې په دې خبره فخر
 وکړی چې دوی ما پېژنی او په دې پوهیږی چې زه هغه مالک خدای یم چې په زمکه
 باندې نه ختمېدونکې مینه، عدل و انصاف او صداقت راوړم. ځکه چې په دې څیزونو
 کښې زما خوشحالی ده.“ (۲۵) مالک خدای فرمائی، ”هغه ورځې راروانې دی چې، زه به
 ټولو هغه خلقو ته سزا ورکړم څوک چې صرف جسمانی سنت شوی دی. (۲۶) زه به
 مصر، ادوم، عمون، موآب او هغوی ته څوک چې په دشتو او میرو کښې اوسېږی سزا
 ورکړم، او ورسره به بنی اسرائیل ته هم سزا ورکړم. ځکه چې د ټولو بت پرستو قومونو
 په شان، د دوی زړونه هم مالک خدای ته وقف نه دی.“

بت پرستی او صحیح عبادت

۱۰ (۱) اے بنی اسرائیلو، د مالک خدای پېغام ته غوږ ونیسئ. (۲) مالک خدای
 فرمائی چې، ”د نورو قومونو په طریقو تلل مه کوئ، او د هغوی په شان په آسمان کښې
 د ستورو د گردش او نښو نښانو نه مه یرېږئ تر دې چې هغوی په خپله یرېږی. (۳)
 ځکه چې د نورو قومونو رواج فضول دے، هغوی د ځنگل نه ونه راووهی، او بیا کاریگر
 ترې نه په خپله په ترښخ بت جوړوی. (۴) او وروستو هغه په سرو او سپینو زرو باندې
 ښائسته کړی او بیا دوی په څټک او مېخ سره دا بت په یو ځای کښې ټک وهی چې
 راونه غورزیږی. (۵) د هغوی بتان داسې دی لکه د بادرنگو په پټی کښې چې گویا گے د
 مارغانو د شړلو دپاره ودرولې شوې وی، کوم چې نه خبرې کولې شی، او نه هغه په
 خپله گرځېدې شی، په کار دے چې نور خلق دا اوچت کړی. د هغوی نه مه یرېږه، دوی

تا ته ضرر نه شی در رسولی او نه خه فائده در کولی شی. (۶) اے مالک خدايه، ستا په شان بل هيڅ څوک هم نشته، ته لوی یې، او ته زورور یې. (۷) اے د قومونو بادشاه، څوک به ستا نه نه یربړی؟ ته د ثناء او صفت لائق یې. د دنیا په ټولو هوبسیارو خلقو او بادشاهتونو کبني بل څوک ستا په شان نشته. (۸) هغوی ټول کم عقل او بی وقوفه دی، ځکه هغوی چې د خه عبادت کوی هغه د لرگی نه جوړ شوی دی. (۹) هغوی د ترسیس نه د سپینو زرو تختې او د افاز نه سره زر راوړی. کله چې زرگر ترې نه بت جوړ کړی نو بیا درزیان ورته آسمانی او کاسنی کپرې تیاروی او هغه ته یې وراغوندی. (۱۰) بلکې مالک خدای ربتونې خدای پاک دے. هغه ژوندې خدای پاک او ابدی بادشاه دے. د هغه د قهر و غضب نه ټوله دنیا لړزبړی، قومونه د هغه غضب ته ټینگېدې نه شی. (۱۱) هغه خلقو ته څوک چې د نورو معبودانو عبادت کوی دا ووايه چې، ”هغه تش په نامه معبودانو چې زمکه او آسمانونه یې نه دی جوړ کړی، هغه به د زمکې د مخ نه او د آسمان د لاندې نه بلکل ختم شی.“ (۱۲) خو مالک خدای په خپل قدرت سره زمکه جوړه کړه. او په خپل حکمت سره یې دنیا قائمه کړه. او په خپل عقل یې آسمانونه خواره کړل. (۱۳) کله چې هغه برېښنا ته حکم وکړی نو په آسمان کبني وریځې په غرار شی، هغه وریځې د زمکې د یو سر نه تر بل سره پورې خوروی. هغه برېښنا د باران سره رالپړی او د خپلو ذخیرو نه هوا رالوځوی. (۱۴) د انسان ټول نسلونه بی عقله او بی علمه دی، هغه کاریگر چې بتان جوړوی دوی به د دې بتانو په وجه وشرمبړی، ځکه چې د دوی بتان هم دوکه ده او ساه په کبني نشته. (۱۵) دا بتان فضول او سپک څیز دے. د حساب کتاب په ورځ به دا ټول تباہ شی. (۱۶) خو د بنی اسرائیلو خدای د بت په شان نه دے. هغه د هر شی خالق دے، د بنی اسرائیلو په شمول چې د هغه خپل خلق دی. او د هغه نوم مالک خدای رب الافواج دے.

راتلونکی تباہی

(۱۷) اے محاصره شوې ښار یې. تاسو خپله کپه راوچته کړی، دشمنانو درنه گېره

اچولې ده. (۱۸) ځکه مالک خدای داسې فرمائی چې، ”ناگهانه به دا ځل د دې ملک اوسېدونکي بهر وغورزوم. زه به په تاسو لوی مصیبت نازل کړم، او په آخر کښې به تاسو ته زما د غصې پته ولگي.“ (۱۹) وای وای، تباہ شوم، زما زخمونه سخت دي، زما بیماری د رغېدو نه بهر ده، چې ضرور دا برداشت کړم. (۲۰) بلکې زمونږ خپمې تباہ شوې دي او پری یې شلېدلی دي، زما ماشومان ما نه اخستې شوي دي. یو هم نه دې پاتې شوي، ټول بوتلې شوي دي زه به یې دوباره ونه وینم. (۲۱) زما د قوم شپونکي بې شعوره او بې عقله شوي دي. دوی نور د مالک خدای سره مشوره نه کوي. نو په دې وجه دوی پوره ناکامیابه شوي دي، او د دوی ټولې رمې دانه وانه شوې دي. (۲۲) غور ونیسئ، د شمال د خوا نه د غټ لښکر د راتلو یروونکې شور اورېدې کیري. د یهوداه ښارونه به تباہ او برباد شي او د گیدرانو غار به ترې نه جوړ شي.

د یرمیاہ دُعا

(۲۳) اے مالک خدایه، زه په دې پوهېرم چې د انسان د ژوندون اختیار د ده په خپل لاس کښې نه دې. او نه هغه په خپلې مرضي سره د خپل ژوند لار مقررولې شي. (۲۴) اے مالک خدایه، په نرمۍ سره زما اصلاح وکړه، او په خپل قهر او غضب کښې دې زما اصلاح مه کوه گنې زه به د دنیا نه ورک شم. (۲۵) څوک چې تا نه پېژني خپل قهر و غضب دې په هغه خلقو نازل کړه، او په هغه چا څوک چې ستا نوم په خوله نه اخلی، ځکه چې ستا قوم بنی اسرائیل یې وژلی دي، او هغوی دوی لوار تېر کړي او تباہ کړي یې دي، او ملک یې ورله وران وچاړ کړې دې.

یهوداه لوظ ماتوی

۱۱ (۱) مالک خدای یرمیاہ ته دا پېغام ورکړو چې، (۲) ”تاسو د دې لوظ شرطونو

ته غور ونيسی او هغه د يروشلم او يهوداه خلقو ته ووايه کوم چې ما تاسو سره کړې دے. (۳) هغوی ته ووايه چې دا هغه موضوع ده چې مالک خدای د بني اسرائيلو خدای پاک فرمائی، لعنت دې وی په هر هغه چا چې د دې لوظ د شرطونو پیروی نه کوی. (۴)

دا هغه لوظ دے چې کله ما ستاسو پلار نيکه سره په هغه وخت کښې کړې دے کله چې ما هغوی د مصر نه بهر راويستل د هغه خدای نه چې لکه د اور د بتی په شان وو. که چېرې تاسو زما د حکمونو پیروی وکړئ کوم چې ما تاسو له درکړی دی، نو بیا به تاسو زما قوم یئ، او زه به ستاسو خدای پاک یم. (۵) نو زه به بیا خپل هغه لوظ پوره کړم کوم چې ما ستاسو د پلار نيکه سره کړې وو چې زه به هغوی له هغه زمکه ورکړم چې په کښې د شهد او پئی پېر تېر دی او په کوم کښې چې تاسو نن اوسېږئ. “نو بیا ما جواب ورکړو چې، ”آمین، مالک خدایه.“ (۶) بیا مالک خدای ما ته وفرمائیل، ”لار شه او د يهوداه په ښارونو او د يروشلم په کوڅو کښې وگرځه. هلته زما ټول پېغامونه هغوی ته بیان کړه او خلقو ته ووايه چې، د لوظ په شرطونو باندې غور وکړئ، او په هغه باندې عمل وکړئ. (۷) کله چې ما ستاسو پلار نيکه د مصر نه بهر راويستل نو ما بار بار دوی ته خبردارې ورکړو چې زما تابعداري وکړئ او تر نن ورځ پورې لگیا یم او هم دا خبردارې ورکوم. (۸) بلکې هغوی نه ما ته غور ونيولو او نه یې زما په خبرو غور وکړلو خو په خدای د دې هغوی هر یو د خپل سرکشه زړه د خواهشاتو په مطابق ژوند تېرولو. او زما د لوظ د احکامو پیروی یې ونه کړه، نو بیا ما هم په هغوی هغه ټول لعنتونه نازل کړل چې په لوظ کښې یې ذکر شوي دے.“ (۹) نو دوباره بیا مالک خدای ما ته وفرمائیل چې، ”د يهوداه او د يروشلم خلقو زما خلاف سازش جوړ کړې دے. (۱۰) هغوی د خپل پلار نيکه پخوانی د گناهونو لارو ته رجوع کړې ده، د هغوی پلار نيکه زما کلام ته غور نه نیولو او د نورو معبودانو پیروی او عبادت یې شروع کړو. دواړو اسرائيل او يهوداه هغه لوظ مات کړو کوم چې ما د دوی پلار نيکه سره کړې وو. (۱۱) نو د دې دپاره زه مالک خدای دا وایم چې، زه به په دوی هغه افتونه او مصیبتونه راولم چې دوی به ترې نه تښتېدلې نه شی. که څه هم چې دوی ما ته د مدد دپاره وژاړی او چغې ووهی،

خو زه به يي نه اورم. (۱۲) نو د يهوداه او د يروشلم خلق به معبودانو له لار شي او فرياد به ورته وکړي، چا ته چې هغوی خوشبويي سوزولې. خو هرکله چې افت په دوی باندې راشي نو په هغه وخت کبني به هغه بتان دوی بچ نه کړي. (۱۳) اے د يهوداه خلقو وگورئ ستاسو د خپلو بنارونو په تعداد کبني معبودان دي، او د يروشلم د کوڅو په تعداد کبني تاسو شرمناکې پيرې قربان گاه جوړې کړې دي، چې په کبني د بعل بت دپاره د خوشبو سوزولو قرباني پېش کړئ. (۱۴) اے یرميا، ته د دې خلقو دپاره نه ما ته دعا او نه منت زاری وکړې، ځکه چې زه به دوی ته په هغه وخت کبني چې کله په تکليف کبني وی غوړ نه نيسم. (۱۵) نو بيا تاسو زما کور ته د داخلېدو څه حق لرئ چې تاسو بد کارونه وکړل، اے زما محبوب قومه؟ آيا ستاسو د نذرانې او د قرباني مقدسې غوښې پېش کول به تاسو د تباھي نه بچ کړي څه؟ او په حقيقت کبني تاسو په بدعمری کولو کبني خوشحاله یئ. (۱۶) ما مالک خدای به په یو وخت کبني تاسو ته د زيتونو د شني او ښکلې ونې لقب درکړې وو چې د ښو مېوو نه پکې وی. خو د سخت او زورور طوفان په شور کبني به زه ستا په پاڼو اور بل کړم، او ستا ځانگې به ماتې کړم. (۱۷) ما، مالک خدای رب الافواج اسرائيل او يهوداه د ونې په شان کړلی وو، خو اوس مې په تاسو د افت راوستلو فېصله وکړه. ځکه چې تاسو بدعمری وکړه، او د بعل بت ته د خوشبويي په سوزولو تاسو زما غصه راوپاروله.

د یرميا د قتلولو سازش

(۱۸) نو بيا مالک خدای زه د هغوی د بدو منصوبو نه خبر کړم کومې چې دشمنانو زما خلاف جوړې کړې وې. (۱۹) زه د هغه بې گناه گپوړی په شان وم چې د حلالولو دپاره روان کړې شوې وی او ما ته زما خلاف د هغوی د بدو منصوبو علم نه وو. هغوی وئیل، ”راځئ چې د مېوې هغه پکه ونه راوغورزو، راځئ چې هغه د ژوندو د دنيا نه ختم کړو چې نور د هغه نوم د دنيا نه د تل دپاره ورک شي.“ (۲۰) نو بيا ما سوال وکړو چې،

”اے مالِکِ خُدايہ ربُّ الافواجہ. تہٗ عادل او اِنصاف کوونکے یی، تا تہ د هغوی د زپُونو او سوچونو پتہ دہ، زہٗ غوارم چي تہٗ زما بدله واخلی او هغه په خپله ووينم، نو اوس ما خپله فېصله تا تہ پرېښي دہ.“ (۲۱) مالِکِ خُدای فرمائی، ”د عنتوت خلق غواړی چي تا ووژنی. هغوی وائی چي تہٗ د مالِکِ خُدای په نوم نبوت مهٗ کوه گني تا به مړ کړو.“ (۲۲) نو مالِکِ خُدای ربُّ الافواج د دوی په حقله فرمائی، زہٗ به هغوی له سزا ورکړم. د هغوی خوانان به په جنگ کښي ووژلے شی، او د هغوی زامن او لوپه به د قحط په وجه مړه شی. (۲۳) د هغوی نه به یو هم بچ پاتي نهٗ شی ځکه چي زہٗ به د عنتوت په خلقو افت رانازل کړم. کله چي د هغوی د سزا وخت راورسيري.“

د حضرت یرمياہ د مالِکِ خُدای سره بحث کول

۱۲ (۱) اے مالِکِ خُدايہ، تہٗ همېشه ما سره اِنصاف کوې کله چي زہٗ یوه مسئله ستا په حضور کښي وړاندې کړم. نو ما تہ د مقدمې کولو اجازت راکړه، نو دا بدکاران ولې دومره ترقی کوی؟ او ولې ټول غداران دومره په آرام ژوند تېروي؟ (۲) تا هغوی کړلی دی او دوی جرړې کړې دی، دا لوی شی او مېوه ونیسی. تہٗ هر وخت د هغوی په خولہ یی، خو د هغوی د زپُونو نه لرې یی. (۳) خو اے مالِکِ خُدايہ، تہٗ ما پېژني، او تہٗ ما ويني او تہٗ په ما آزمېښت وکړه چي زہٗ ستا یم. دا بدعمله خلق داسې راکاږه لکه څنگه چي یو گد د حلالولو دپاره راښکلے شی، او د حلالولو پورې یی یوې خوا ته وساته. (۴) دا زمکه به تر کومې پورې ماتم کوی او په پتو کښي به یی گياہ اوچپيري؟ څوک چي په دې مُلک کښي اوسيري نو د هغوی د بدعملی په وجه مارغان او خُناور تباہ شوی دی، او هم په دې وجه خلق دا وائی چي، ”خُدای به هم حيران وی چي مونږ سره به څه کيري.“

یرمیاہ ته د مالک خدای جواب

٥) مالک خدای ورته وفرمائیل، ”اے یرمیاہ، که چرې ته د انسانانو سره په منډه وهلو دومره سترې کېږې، نو ته به د آسونو سره څه مقابله وکړې؟ که چرې ته په یو هوار او محفوظه مېدان کېښې تیندکونه خورې او راغورزېږې، نو ته به د اردن سره په گڼ ځنگل کېښې څه کوې؟“ ٦) تر دې چې ستا وروڼه، او ستا د خپل خاندان خلق ستا مخالفت کوی. هغوی ستا خلاف شکایتونه کوی. په هغوی باور مه کوه، که څه هم چې هغوی ستا بڼه وائی.“

په خلقو د مالک خدای د خفگان څرگندونه

٧) مالک خدای فرمائی، ”ما خپل خلق پرېښودل، چې زما خاص میراث دے. ما ته ډېر گران خلق مې د دشمنانو لاسونو ته حواله کړل. ٨) زما غوره شوې قوم لکه د ځنگل د زمري په شان ما ته وغرمېدو، نو په دې وجه زه د هغوی نه نفرت کوم. ٩) آیا دا ملک د گیدرانو غار دے چې تپوسان پرې بره الوخی رالوخی. خو ځنگلی ځناور دې راشی چې د هغوی لاشونه وخورې. ١٠) ډېرو حاکمانو زما د انگورو باغونه برباد کړی دی، او هغوی ټول بوتی د پښو لاندې کړی دی او بنائست یې ورله ختم او په بیابان بدل کړے دے. ١١) هغوی د دې نه تش بیابان جوړ کړے دے او ما د خپلو خلقو د ماتم ژړا اورېدلې ده، او زما د ټول ملک نه دشته بیابان جوړ شوے دے، او څوک یې هم پرواه نه کوی. ١٢) د بیابان په ټولو اوچتو او ځسکو غونډو د قتل و غارت فوج لیدلے کېږی، ځکه چې د مالک خدای توره به د یو سر نه تر بل سره پورې هغوی هلاک کړی. نو څوک به هم محفوظ نه وی. ١٣) زما خلقو غنم وکړل، خو تش ازغی یې وربېل، هغوی ډېر محنت وکړو خو هیڅ فائده یې حاصله نه کړه. ځکه د مالک خدای د سختې غصې په وجه، هغوی صرف د رسوایی او شرم فصل وربېلو.“

د بنی اسرائیلو گاونډیانو ته د مالک خدای پېغام

﴿١٤﴾ مالک خدای فرمائی، ”زه به د بنی اسرائیلو نه هغه ټول شریره او بدکاره گاونډیان د جرړې نه راوکاږم څوک چې د هغوی په زمکه قبضه کول غواړی، او زه به یهوداه هم د بنی اسرائیلو د مینځ نه راوکاږم. ﴿١٥﴾ خو کله چې زه هغوی راوباسم، نو بیا به زه په هغوی باندې رحم وکړم، او زه به هغوی هر یو قوم خپل میراث او خپل ملک ته واپس راولم. ﴿١٦﴾ او بیا که چېرې دا قومونه په رښتیا سره زما د خلقو طریقې زده کړی، او که هغوی زما په نوم قسم خوړل زده کړی او وائی چې په یقین سره مالک خدای ژوندی دے، لکه څنگه چې هغوی یو وخت زما قوم ته د بعل د بت په نوم قسم خوړل وړ زده کړی و، نو هغوی به بیا زما د قوم په مینځ کښې آباد شی. ﴿١٧﴾ خو که چېرې هر یو قوم زما خبرو ته غوږ ونه نیسی، نو بیا به زه هغه قوم په مکمل توګه د بېخ نه راوکاږم او نیست و نابود به یې کړم.“ دا د مالک خدای وینا ده.

د لټې د لنگ مثال

١٣ ﴿١﴾ مالک خدای ما ته وفرمائیل چې، ”لاړ شه او د خپل ځان دپاره د کتان لنگ واخله او د ملا نه یې تاؤ کړه خو چې په اوبو کښې درنه لوند نه شی.“ ﴿٢﴾ نو د مالک خدای د هدایت په مطابق ما لنگ واخستو او د ملا نه مې تاؤ کړو. ﴿٣﴾ نو بیا په دویم ځل د مالک خدای کلام په ما نازل شو، ﴿٤﴾ ”کوم لنگ چې تا اخستې او تاؤ کړې دے اوس د فرات سیند ته لاړ شه او هلته د ګټ په سوری کښې یې پټ کړه.“ ﴿٥﴾ نو د مالک خدای د هدایت په مطابق زه لاړم او لنگ مې هلته پټ کړو. ﴿٦﴾ څه موده وروستو بیا مالک خدای ما ته وفرمائیل، ”د فرات سیند ته لاړ شه او هغه لنگ بیا رواخله کوم چې ما درته فرمائیلی و، چې هلته یې پټ کړه.“ ﴿٧﴾ نو بیا زه لاړم او هغه ځای نه مې راوویستو په کوم ځای کښې چې ما لنگ پټ کړې و، خو ومې لیدو چې

دا بلکل سخا شوے وو او د هیخ کار نه وو. (۸) نو د مالک خُدائِ کلام بیا په ما نازل شو چې، (۹) ”لکه څنگه چې دا لنگ سخا شوے دے دغه رنگ به زه د یهوداه او د یروشلم لوی غرور سخا کړم. (۱۰) دې بدکاره خلقو چا چې زما د کلام د اورېدو نه انکار وکړو، او د خپلو سرکشه زړونو یې ومنل او د نورو معبودانو عبادت او خدمت یې شروع کړو، نو د هغوی حالت به د دې سخا شوے لنگ په شان وی چې د هیخ کار نه وی. (۱۱) لکه څنگه چې لنگ د انسان د ملا نه کلک تاو وی، نو دغه شان ما د اسرائیل او د یهوداه خلق خپل ځان سره وتړل چې دوی زما د نوم د شهرت، تعریف او عزت باعث وی. خو هغوی زما تابعداری ونه کړه.“ دا د مالک خُدائِ وینا ده.

د میو د چاټی مثال

(۱۲) نو هغوی ته ووايه چې، مالک خُدائِ د بنی اسرائیلو خُدائِ پاک فرمائی، ”ستا د میو ټولې چاټی دې د میو نه پکې شی. او بیا دوی جواب ور کړو چې، بې شکه، هره یوه چاټی به د میو نه پکه شی. (۱۳) نو بیا ته هغوی ته ووايه چې، مالک خُدائِ فرمائی زه به د دې مُلک په ټولو خلقو او د داؤد په نسل، په بادشاهانو، او امامانو، پېغمبرانو دومره مے وڅېبم چې بڼه نشه شی او په هر هغه چا چې په یروشلم کښې اوسېږی. (۱۴) نو بیا به زه هغوی په خپلو کښې سره وجنگومه تر دې چې مور پلار او بچی به په خپلو کښې یو بل زره زره کړی. او زه به په هغوی هیخ قسم رحم او ترس ونه کړم. او هیخ څیز به ما د هغوی د تباہ کولو نه منع نه کړی.“ دا د مالک خُدائِ وینا ده.

د غرور خلاف د یرمیاہ خبردارۍ

(۱۵) په غور او احتیاط سره واورئ او مغروره کېږئ مه. ځکه چې مالک خُدائِ دا فرمائیلی دی. (۱۶) د دې نه مخکښې چې پېر ناوخته شی مالک خُدائِ، خپل خُدائِ پاک ته جلال ورکړئ. او هغه وپېژنی د دې نه وړاندې چې هغه درباندي تیاره راولی، او تاسو

تیندک و خورئ او په تورو تیارو غرونو کښې راوغورزېږئ. او د هغه نور چې تاسو یې په انتظار کښې یئ نو مالک خدائ به هغه په تورو تیارو بدل کړی. (۱۷) که تاسو اوس هم غور و نه نیسی، نو زه به ستاسو د غرور په وجه پت پت وژاړم. زما سترگې به ترخه ژړا وکړی او پکې به شی او اوبښکې به ترې بهېږی. ځکه چې دشمن به د مالک خدائ قوم لکه د یوې رمې په شان راگېر کړی او قېدولو له به یې بوځی. (۱۸) مالک خدائ ما ته وفرمائیل چې، ”بادشاه او د هغه مور ته ووايه چې، د تخت نه راكوز شه او په خاورو کښې کښېنه، ځکه چې ستا د شان او شوکت تاجونه به زر ستا د سر نه راوغورزېږی. (۱۹) د نجب ښارونو دروازې به بند کړې شی او څوک به هم هغه نه شی کولای. د یهوداه ټول خلق به جلاوطن کړې شی او یو به هم بچ نه شی.“

(۲۰) خپلې سترگې اوچتې کړه او هغه فوج وگوره چې د شمال د خوا نه راروان دے. ستا هغه ښکلې رمې اوس چرته دی چې ما تا ته سپارلې وې؟ ستا هغه گډان چرته دی چې تا به پرې فخر کولو؟ (۲۱) ته به په هغه ورغ څه وائي کله چې مالک خدائ په تا هغه خلق حکمرانان مقرر کړی کوم خلق چې تا خپله پله جوړه کړې وه؟ لکه څنگه چې د ښځې د ماشوم د پیدا کېدو وخت وی نو ته به په دغه شان تکلیف کښې شی. (۲۲) که ته چرې د خپل ځان نه تپوس وکړې چې دا هر څه ما سره ولې کېږی؟ نو دا ستا د پېرو گناهونو په وجه تا سره وشول. نو ځکه ستا نه جامې وویستلې شوې او هغه حمله کوونکو فوجیانو تا سره په زور زنا وکړه. (۲۳) ولې د ایتھوپیا یو سرې د خپلې څرمنې رنگ بدلولې شی؟ یا یو پړانگ د ځان نه خالونه لرې کولې شی څه؟ نه کله هم نه، هم دغه رنگ ته په بدو عملونو دومره عادت شوې یې چې ته کله هم نېک کارونه نه شی کولای. (۲۴) زه به تاسو لکه د بوسو په شان چې د صحرا هوا په مخه اخستې وی خواره واره کړم. (۲۵) مالک خدائ فرمائی چې، دا ستا قسمت دے، هغه برخه چې ما ستا دپاره مقرر کړې ده. ځکه چې تا زه هېر کړې یم او په دروغونو معبودانو دې یقین کړې دے. (۲۶) اے قومه، زه به په خپله ستاسو نه جامې وکارم چې تاسو لغړ کړم او

شرمگاه مو بنکاره کرم. (۲۷) ما ستاسو زناکاری او د نفس خواهشات، ما ستاسو په بی شرمی سره د بتانو عبادت په لوړو او ژورو باندې ولیدلو. په تاسو دې افسوس وی، اے یروشلمه. ترڅو پورې به تاسو داسې حرام کاره او ناپاکه یی؟

په یهوداه باندې اوچ کالی

۱۴ (۱) د اوچ کالی په حقله په یرمیاہ د مالک خدای کلام نازل شو، (۲) ”یهوداه ویر کوی، بنارونه یې لکه د اوچو شوو بوټو په شان غمژن دی، ټول خلق یې د غم په وجه په زمکه ناست دی او د یروشلم نه چغې او سورې راپورته کیږی. (۳) مالداره خلق خپل نوکران د اوبو دپاره کوهیانو ته لېږی، خو ټولې چینې کوهیان اوچ شوی وی او د گوټ اوبو درک هم نه لگی. نوکران په پیرې مایوسی او خفگان د تشو منگو سره راوایس کیږی او خپل سرونه یې د پرېشانی په وجه پټ کړی وی. (۴) زمکه د خوشکی او د باران نه وړېدلوی په وجه چاؤدلی ده، زمیداران پرېشانه دی، او هغوی هم خپل مخونه پټ کړی دی. (۵) په پټو کبني د خوراک دپاره د گیاه د نشتوالی په وجه هوسی هم خپل تازه پیدا شوی بچی هم داسې په پاگه پرېښی دی. (۶) ځنگلی خرونه هم د خوشکو غونډو په سرونو ودرېږی او د گیدرانو په شان چغې وهی او د خوراک د نشتوالی په وجه یې نظر کار پرېښی دی. (۷) زما خلق ما ته فریاد کوی او وائی چې، زمونږ گناهونه زمونږ خلاف گواهی ورکوی، خو اے مالکه خدایه، د خپل نوم د خاطره دې زمونږ مدد وکړه. مونږ ستا نه په څو ځله اوږدلی یو، او ستا خلاف مو گناه کړې ده. (۸) اے مالکه خدایه صرف ته د بنی اسرائیلو امید یې، او د تکلیف په وخت کبني زمونږ خلاصونکے یې. نو بیا ولې ته لکه د یو مسافر په شان یې چې زمونږ په ملک کبني صرف یوه شپه تېره کړی او بیا ځی؟ (۹) ته ولې د هغه چا په شان یې چې گنگس وی، او لکه د داسې فوجی په شان شوے یې چې څوک بچ کولے نه شی؟ اے مالکه خدایه، ته مونږ سره یې، او مونږ ستا نوم پورې تړلے شوی یو، نو اوس مونږ مه پرېږده.“ (۱۰) نو مالک خدای د

دې خلقو په حقله فرمائي، ”د دوى پېر زيات دا خوبښېدل چې فضول وگرځي او زما نه
 واورې او په خپل ځان يې قابو نه ؤو. نو ځكه زه د دوى نه راضى نه يم. او د دوى
 گناهونه به راته ياد وي، او سزا به ورله وركړم.“ (۱۱) مالک خدائ ما ته وفرمائيل، ”نور
 د دې قوم د خير دپاره ما ته سوال مه كوه. (۱۲) تر دې كه هغوى روژه هم ونيسي، نو زه
 به د هغوى فرياد ته غوږ نه نيسم. او كه چېرې هغوى ما ته سوزېدونكې او د غلې نذرانې
 هم پېش كړي، نو زه به هغه نه قبلوم. بلکې هغوى به په جنگ، قحط او ويا باندې مره
 كړم.“ (۱۳) نو بيا ما وويل، ”اے قادر مطلق خدايه، د هغوى پېغمبران ورته وائي هر څه
 تيك دي جنگ او قحط به نه راځي. مالک خدائ به په حقيقت كښې په تاسو امن
 راولېږي.“ (۱۴) نو بيا مالک خدائ ما ته وفرمائيل چې، ”زما په نوم دا پېغمبران د دروغو
 نبوت كوي. د هغوى پېغام زما له طرف نه دى او نه ما هغوى ته حكم كړې دى چې
 تاسو دا پېغام خلقو له وركړئ. هغوى دروغزني رويانگانې، او فضول فالونه او د خپلو
 دروغزنيو خيالونو پېشگويانې كوي.“ (۱۵) نو ځكه مالک خدائ فرمائي چې كوم پېغمبران
 چې زما په نوم د دروغو نبوت كوي او خلقو ته وائي چې نه به جنگ راځي او نه به
 قحط، چا ته چې ما پېغام نه دى وركړې نو هم دوى به زه په جنگ او قحط باندې هلاک
 كړم. (۱۶) كومو خلقو ته چې هغوى دا پېشگويانې كوي نو د هغوى لاشونه به د يروشلېم
 په لارو كوڅو كښې د جنگ او قحط په وجه وغورزولې شي. څوك به نه وي چې هغوى
 او د هغوى ښځې، زامن، لويه ښځه كړي. او زه به په هغوى هغه افت نازل كړم د كوم چې
 لائق دى.“ (۱۷) مالک خدائ ما ته وفرمائيل چې، ”يرميا هغوى ته دا ووايه، زما د
 سترگو نه شپه او ورځ اوبښكې بهيرې، زما ژړا نه ودرېږي، ځكه چې زما قوم چې په ما
 لكه د لور په شان گران دى سخت زخمى شوى دى او زيات ژوبل شوى دى.“ (۱۸)
 كله چې زه بهر مېدانونو ته لاړ شم، نو زه هغوى وينم څوك چې په جنگ كښې په تورو
 مره شوى دى، او كه زه دننه د ښار كوڅو ته لاړ شم، نو زه هغه خلق گورم چې د قحط
 په وجه مره شوى دى. پېغمبران او امامان دواړه خپل كارونه جاري ساتي، خو هغوى په
 دې نه پوهېږي چې څه كوي.“

مالک خدائ ته د رحم دپاره د خلقو سوال زاری کول

۱۹ اے مالک خدایه، تا یهوداه بلکل رد کړې دے څه؟ آیا ته د صیون د خلقو نه نفرت کوې څه؟ ولې تا مونږ دومره سخت زخمی کړی یو چې د رغېدو ټول امیدونه مو ختم شو څه؟ مونږ د خیر امید لرلو خو مونږ ته خیر ملاو نه شو، مونږ د علاج په طمع وؤ خو د شفا په ځای په مونږ یره راغله. ۲۰ اے مالک خدایه، مونږ ستا خلاف بدکارونه کړی دی، مونږ د خپلو بدو کارونو او د خپل پلار نیکه د بدو کارونو اقرار کوؤ. ۲۱ د خپل نوم د خاطره دې مونږ مه پرېږده، او خپل جلالی تخت دې مه سپکوه. خپل لوظ دې راپه یاد کړه کوم چې تا مونږ سره کړې دے او هغه مه ماتوه. ۲۲ آیا د نورو قومونو د بتانو فضول معبودان باران کولے شی څه؟ آیا آسمان په خپله باران ورولے شی څه؟ نه، بلکې دا ته یې، اے مالک خدایه، زمونږ پاکه خدایه. نو د دې دپاره زمونږ توکل په تا دے، ځکه چې ته هغه ذات یې څوک چې دا هر څه کوی.

د یهوداه د خلقو خراب انجام

۱۵ ۱۶ بیا مالک خدائ ما ته وفرمائیل، ”که چرې موسی او سموئیل هم دلته ودرېدلی وے او ما ته یې د دې خلقو په حقله منت زاری کړې وے، نو زما زړه به دوی ته مائل شوے نه وو. هغوی زما د حضور نه وشړه، او پرېږده چې ځی. ۱۷ او که چرې هغوی ستا نه تپوس وکړی چې مونږ چرته لار شو؟ هغوی ته ووايه، چې مالک خدائ داسې فرمائی، د کومو خلقو په نصیب کبني چې په ویا مړه کېدل دی هغوی دې په ویا مړه شی، د چا په نصیب کبني چې په جنگ کبني مړه کېدل دی هغوی دې په جنگ مړه شی، د چا په نصیب کبني چې په لوږه مړه کېدل دی هغوی دې په لوږه مړه شی، او د چا په نصیب کبني چې جلاوطني ده هغه دې جلاوطن کړې شی. ۱۸ مالک خدائ فرمائی چې، زه به څلور قسمه تباہ کوونکی ورولبړم. توره د هغوی د وژلو دپاره، سپی

چي د هغوي لاشونه راکاري، تپوسان چي هغوي تير کړي او ځنگلي ځناور چي هغوي

ختم کړي. (٤) د يهوداه بادشاه منسي د حزقياه د زوي په وجه چا چي بد کارونه په يروشلم کبني کړي و، زه به خپل خلق د دنيا بادشاهانو دپاره د يرې يو مثال جوړ کړم. (٥) اے يروشلمه څوک به په تاسو رحم وکړي؟ او څوک به په تاسو وير وکړي؟ ستاسو داسې همدرد نشته چي ستاسو تپوس له راشي. (٦) مالک خدای فرمائي چي، تاسو زه رد کړي يم، او بار بار مو ما ته شا کړې ده. نو اوس به زه خپل لاس ستاسو د بربادي دپاره دراورد کړم، نو په تاسو زه نور رحم نه شم کولې. (٧) زه به تاسو، ستاسو د بنارونو په دروازو کبني داسې د يو بل نه جدا کړم لکه څنگه چي غنم او بوس جدا کولې شي. او تاسو نه به ستاسو بچي واخلم کوم چي په تاسو دپر گران دي. زه به خپل قوم تباہ کړم، ځکه چي هغوي د خپلو خرابو طريقو پرېښودو نه انکار کړي دي. (٨) ستاسو په ملک کبني به کونډې د سمندر په غاړه د شگو نه هم پيرې وي. په نيمه ورغ به زه د ځوانانو په ميندو باندې تباہي راولم. او ناگهانه به په دوي پرېشاني او دهشت راولم. (٩) د اوو بچو مور د غم نه بې هوشه پرته ده او ساه نه شي اخستلې، د هغې د بچو د ژوند رڼا ختمه شوه. هغه رسوا او شرمنده شوې ده. په هغوي کبني چي څوک پاتې دي هغه به زه د دشمنانو په توره مړه کړم. دا د مالک خدای وينا ده.

د يرمياه مالک خدای ته شکايت کول

(١٠) نو ما بيا ووئيل چي، کاش چي زه د مور نه پېدا شوې هم نه وې. زه چي چرته هم ځم نو هلته خلق زما مخالف دي او جنگ راسره کوي. نه مې چا ته قرض ورکړې دي او نه مې د چا نه قرض اخستې دي، خو بيا هم دوي ټول په ما لعنت وائي. (١١) مالک خدای فرمائي چي، ”په يقين سره به زه ستا ښه مقصد دپاره خيال وساتم، يرمياه. او په يقين سره ستا دشمنان به ستا نه دا وغواړي چي ته د تکليف او مصيبت په وخت کبني د هغوي دپاره ما ته سوال زاري وکړي. (١٢) آيا څوک هغه د اوسپني او د پیتلو نه جوړ شوې سيخ ماتولې شي کوم چي د شمال د خوا نه راځي؟ (١٣) زه به ستاسو مال دولت

او خزانې مفتې دشمنانو ته د لوت کولو دپاره حواله کړم، ځکه دا ستاسو د هغه گناهونو په وجه چې تاسو په ټول ملک کښې کړې دي. (۱۴) زه به تاسو د دشمنانو په لاس يو داسې ملک ته په غلامۍ ولېږم چې تاسو ته د هغې هيڅ پته نه وي. ځکه چې زما غصه د اور په شان رابله شوې ده او دا به د تل دپاره بليږي. (۱۵) بيا ما ووئيل چې، ”اے مالکۀ خدایه، تا ته د هر څه پته ده، څه چې ما سره کيږي. نو راشه او زما مدد وکړه. زما د دشمنانو نه بدل واخله او هغوی ته دومره صبر مه کوه چې زما د وژلو موقع ورته ملاو شي. گوره خو ما په خپل ځان دا ټوله بې عزتي ستا د خاطره تېره کړې ده. (۱۶) اے مالکۀ، ربُّ الافواجه خدایه، هرکله به چې ستا کلام په ما نازل شو، نو هغه ما وخورلو، هغه ما ته او زما زړه ته خوشحالی راکړه، ځکه چې ما پورې ستا نوم تړلې شوې دے. (۱۷) زه د هغه خلقو سره شامل نه شوم چې خدا او خوشحالی به يې کوله. زه ځان ته کښېناستم ځکه چې ستا لاس په ما وو. او د هغوی د گناهونو په وجه زما قهر راوچت شو. (۱۸) زما درد ولې نه ختميږي؟ او زما زخمونه ولې لا علاجه دي او نه رغیږي؟ ستا مدد زما دپاره داسې نا باوره شو لکه موسمی لختی، لکه د هغه چينې په شان چې اوچه شوې وي. (۱۹) نو مالک خدای په جواب کښې ما ته وفرمائيل، ”که ته واپس راشې، نو زه به تا له بيا خپل مقام درکړم چې ته زما خدمت وکړې. که ته د بې مطلبه خبرو په ځای زما قيمتی کلام بيان کړې، نو ته به زما پېغمبر يې. دا خلق دې ضرور تا له راشی بلکې ته د هغوی په شان مه جوړېږه. (۲۰) مالک خدای فرمائی چې، زه به تا د دې خلقو په وړاندې د پیتلو قوی دېوال جوړ کړم. هغوی به ستا خلاف جنگ کوی، خو هغوی به تا له شکست نه شی درکولې، ځکه چې زه تا سره يم چې تا وساتم او خلاصون درکړم. (۲۱) زه به تا د شريرانو د لاسونو نه وساتم، او د ظالمانو د زور او لاسونو نه به درله خلاصون درکړم.“

حضرت یرمياہ د واده کولو نه منع کړی شوی وو

۱) د مالک خُدائِ کلام په ما نازل شو چې، ۲) ”دلته واده ونه کړې او نه زامن او لويه پيدا کړې. ۳) ځکه چې زه مالک خُدائِ دا وایم چې، کوم ماشومان چې دلته پيدا کېږي او هم داسې د هغوی مور، پلار ۴) چې هغوی به د سختو بيمارو نه مړه شي. او په هغوی به هيڅ څوک ژړا ونه کړي او نه به يې بنځ کړي، او د هغوی لاشونه به په زمکه لکه د سوتو په شان خواره واره پراته وي. او هغوی به په جنگ او قحط مړه شي، او د هغوی لاشونه به د ټپوسانو، او د ځنگلي ځناورو خوراک شي. ۵) مالک خُدائِ داسې فرمائي چې، هغه کور ته مه ورننوځه په کوم کبني چې د مړي ژړا وي، د هغوی سره ماتم او همدردی مه کوه، ځکه چې ما د هغه خلقو نه خپل برکت، مينه او رحم خوا کړې دے، دا د مالک خُدائِ وينا ده. ۶) مالداره او غريبانان به دواړه په دې مُلک کبني مړه شي، هغوی به نه بنځ کړي شي او نه به ورباندې ماتم وشي، د هغوی دوستان به نه خپل ځانونه دردمند کړي او نه به د خفگان بنکاره کولو په وجه خپل سرونه د هغوی دپاره گنجی کړي. ۷) هيڅوک به هغوی ته د غمرازی روتی نه راوړي، تر دې چې د خپل مور او پلار دپاره به تعزيت نه کوي، او نه به ورته څوک د تسلی دپاره څښلو له څه ورکوي. ۸) او هغه کور ته هم مه ورننوځه په کوم کور کبني چې د خوراک څښاک پروگرام وي او د هغوی سره روتی ته مه کښېنه. ۹) ځکه چې دا مالک خُدائِ ربُ الافواج د بني اسرائيلو خُدائِ درته فرمائي، ستا په ژوند کبني او ستا د سترگو د وړاندې به زه په دې مُلک کبني د خدا او د خوشحالی آوازونه ختم کړم. نور به په کبني د ناوې او زلمی د خوشحالی آوازونه نه اورېدلې کېږي. ۱۰) کله چې ته هغوی ته دا هر څه ووائې نو هغوی به درنه ټپوس وکړي چې، مالک خُدائِ په مونږ دومره سخت افْت ولې نازلوی؟ مونږ څه غلطی کړې ده؟ مونږ داسې کومه گناه د مالک خُدائِ خلاف کړې ده؟ ۱۱) نو بيا هغوی ته ووايه چې، مالک خُدائِ فرمائي چې، ستاسو پلار نيکه زه هېر کړې وم، هغوی زما په ځای د نورو معبودانو عبادت او خدمت وکړو. او هغوی زه پرېښودم او زما د کلام تابعداري يې ونه کړه. ۱۲) خو تاسو د خپل پلار نيکه نه هم زيات بد سلوک وکړو. گوره چې څنگه تاسو هر يو زما د پيروي په ځای د خپلو سرکښه او

بدکاره زړونو خواهشاتو ته غوږ ونيولو. ﴿١٣﴾ نو زه به تاسو د دې ملک نه داسې ملک ته وشرم چې نه یې تاسو ته څه پته شته او نه یې ستاسو پلار نیکه ته څه پته وه، نو هلته به تاسو شپه او ورځ د نورو معبودانو عبادت کوئ، ځکه چې زه به په تاسو نور رحم نه کوم.

د جلاوطني نه راواپس کېدل

﴿١٤﴾ مالک خدای و فرمائیل چې، ”داسې وخت راروان دے چې خلق به داسې قسم نه خوری چې، د ژوندی خدای پاک په نوم مې دې قسم وی چا چې بنی اسرائیل د مصر نه راوویستل. ﴿١٥﴾ خو هغوی به داسې قسم خوری چې، د ژوندی خدای پاک په نوم مې دې قسم وی چا چې بنی اسرائیل د شمال او د هغه ټولو ملکونو نه راوویستل کومو ته چې هغه شړلی ؤو. ځکه چې زه به هغوی دوباره هغه ملک ته واپس راولم کوم چې ما د هغوی پلار نیکه له ورکړے وو.“

راتلونکی سزا

﴿١٦﴾ مالک خدای فرمائی چې، ”بلکې زه به اوس پېر ماهیگر درولپېرم چې هغوی به دوی راوینیسې. او د دې نه وروستو به زه پېر بنکاریان درولپېرم او دوی به هغوی په هر یو غر، غونډۍ او د گټانو د غارونو نه بنکار کړی. ﴿١٧﴾ د هغوی ټول عملونه زما د سترگو د وړاندې دی او زه یې وینم، هغه زما نه پټ نه دی، او تر دې چې د هغوی گناهونه هم زما د سترگو نه پټ پناه نه دی. ﴿١٨﴾ زه به هغوی له د خپلو گناهونو او حرامو کارونو بدله یو په دوه ورکړم، ځکه چې هغوی د بې ساه شکلونو او نفرت آمیزه بتانو په وجه زما موروثی ملک پلټ کړے دے.“

په مالک خدائ د یرمیاہ یقین او دُعا

۱۹ اے مالکِ خدایہ، تہ زما طاقت او زما قلعه پی، د مصیبت په وخت کبني زما پناه گاه پی. د دنیا د آخر سر نه به قومونه تا ته راشی او وائی به چې، ”زمونږ پلار نیکه سره هیڅ نه وو بلکې دروغژن معبودان، هغه بی کاره بتان چې دوی ته هیڅ قسمه سبکږه نه شی ورکولے. ۲۰ خلق خو ځان له خپل خدایان په خپله جوړوی، خو په حقیقت کبني هغه صحیح خدایان نه وی.“ ۲۱ ”نو په دې وجه به زه هغوی ته په دې وخت کبني د خپل زور او طاقت په حقله تعلیم ورکړم. نو بیا به هغوی په دې باندې پوهه شی چې زما نوم مالک خدائ دے.“

د یهوداه گناه او د هغې سزا

۱۷ مالک خدائ فرمائی چې، ”د یهوداه د خلقو گناه د اوسپني په قلم چې نوکه پی د هیرې ده، ستاسو د کانیو نه په سختو زړونو نقش شوې ده او ستاسو د قربان گاه په گوتونو لیکلې شوې ده. ۱۸ نه صرف تاسو بلکې ستاسو بچی هم خپلې قربان گاه او د اشیرې بت شکلونه همپشه رایادوی که د شني ونې په خوا کبني وی او که په اوچته غونډی وی. ۱۹ نو زه به په دې ملک کبني خپل مقدس غر سره ستاسو د ټول مال دولت او ستاسو علاقائی عبادتخانی نورو خلقو ته د غنیمت په توگه حواله کړم، دا ستاسو د گناهونو بدل دے کوم چې تاسو په خپل ټول ملک کبني کړې دی. ۲۰ ستاسو د خپلې گناه په وجه به هغه ملک ستاسو د لاس نه ووځی کوم چې ما تاسو ته په میراث کبني درکړے دے. زه به تاسو په هغه ملکونو کبني چې تاسو یې نه پېژنئ دشمنانو ته د غلام په شکل حواله کړم. ۲۱ ځکه چې تاسو زما د غصې اور بل کړے دے او هغه به تل بلیری.“

په مالک خُدائِ توکل کول

⑤ مالک خُدائِ فرمائی چې، ”لعنت دې په هغه چا وی چې د هغه زړه د مالک خُدائِ نه اورېدلې وی او په فانی انسان توکل او د هغه په زور بهروسه کوی. ⑥ هغه د بیابان د هغه بوتی په شان دے، که څه هم چې خیر وی خو هغوی ته به ملاو نه شی. ځکه چې هغه به د بیابان په خشکه او مالگینه زمکه کبني شوې وی، چرته چې نور څه نه کیږی. ⑦ خو بختور دی هغوی څوک چې په مالک خُدائِ یقین لری، او په مالک خُدائِ یې توکل کړی وی. ⑧ هغوی د هغه ونو په شان دی چې د لختی په غاړه کړلې شوې وی او جرړې یې اوبو ته رسېدلې وی. نو کله چې د گرمی موسم راشی نو یره یې نه وی، د هغوی پانې هر وخت شنی وی. او په ځسک سالی کبني یې څه پرېشانی نه وی، نو کله هم بې مېوې نه پاتې کیږی.“ ⑨ د انسان زړه د هر څه نه زیات دوکه مار وی، او د شرارت نه پک وی. څوک پرې هم نه پوهیږی. ⑩ ”زه مالک خُدائِ د انسان د زړه لټون کوم او د هغه پټ سوچونه آزمائیم، زه هر چا ته اجر د هغه د عمل په مطابق ورکوم.“ ⑪ هغه څوک چې په ناجائزه طریقې سره مال دولت راجمع کړی هغه د هغه تیتر په شان وی چې پردی هگی وشاربی کومې چې هغې اچولې نه وی، نو وروستو به د هغه نه ټول مال دولت لار شی، کله چې د هغه عمر نیم تېر شی نو د هغه مال دولت به د هغه نه والوخی او په آخر کبني به دے خپل ځان کم عقل ثابت کړی. ⑫ خو هغه جلالی تخت چې د ازل نه اوچت دے، هغه زمونږ د خُدائِ پاک مقدس کور دے. ⑬ اے مالکه خُدایه، د بنی اسرائیلو اُمیده، هر څوک چې تا نه مخ واپروی هغوی ټول به تیت سترگې او شرمنده شی. هغوی چا چې تا نه مخ اړولې دے په دوړو د لیکلو په شان دی، دوی به زر ختم شی ځکه چې هغوی د هغه مالک خُدائِ نه مخ اړولې دے څوک چې د ژوندون د اوبو چینه ده.

د مالک خُدائِ نه د یرمیاہ مدد غوښتل

۱۴) اے مالِکِ خُدايہ، کٔ چرې تٔ ما له شفا راکرې نو زٔ به بلکل روغ رمت شم، کٔ چرې تٔ ما له خلاصون راکرې نو زٔ به بچ شم، خُکٔ چي زٔ صرف ستا ثناء صِفت کوم. ۱۵) هغوئ ما ته بار بار دا وائی چي، د مالِکِ خُدائِ هغه کارونه خٔ شول د چا د پوره کښلو په حقله چي هغه پېشگوئي کړې وه؟ نو اوس دې هغه پوره کړي. ۱۶) اے مالِکِ خُدايہ، زٔ د هغه کار نه نٔ یم تبستېدلے د کوم دپاره چي تاسو زٔ د خپل قوم دپاره د شپونکي په حيثيت مقرر کړے یم. تاسو ته پته ده چي ما په هغوئ د افت د ورځي د راتلو خواهش نٔ دے کړے. زما د شونډو نه چي خٔ هم وتلي دی هغه ستا په وړاندې څرگند دی. ۱۷) مالِکِ خُدايہ، ما مٔ يروه، د افت په ورځ صرف تٔ زما اُمید يي. ۱۸) زما دشمنان دې وشرميری خو ما مٔ شرموه، په هغوئ يره راوله خو ما مٔ يروه. په هغوئ د افت ورځي راوله، او هغوئ په دوه چنده تباہ کړه.

د سبت ورځ مقدسه وساتئ

۱۹) مالِکِ خُدائِ ما ته وفرمائيل، ”یرمياہ، لاړ شه او د عوامي دروازې په خولٔ کښي ودرېره په کومه چي د يهوداه بادشاهان ځي راځي او هم داسي د يروشلم په نورو دروازو کښي ودرېره. ۲۰) هغوئ ته ووايه، د مالِکِ خُدائِ پېغام واورئ. اے د يهوداه بادشاهانو او د يهوداه ټولو خلقو او د يروشلم اوسېدونکو او هغوئ ټولو ته چي په دې دروازې ځي راځي. ۲۱) مالِکِ خُدائِ فرمائي چي، خبردار چي د سبت په ورځ په خپل سر پنډ مٔ اوچتوئ او د يروشلم په دروازو پنډ سره مٔ نوځي. ۲۲) او تر دې چي په خپلو کورونو کښي هم د سبت په ورځ هيڅ قسمه کار مٔ کوئ او مٔ خٔ بار اوچتوئ. خو د سبت ورځ مقدسه وساتئ لکه څنگه چي ما ستاسو پلار نيکٔ ته حکم کړے وو. ۲۳) خو هغوئ ما ته غور ؤ نيولو او نٔ يي ما ته توجو راکړه او نٔ يي زما پيروي وکړه. خو هغوئ سرکشه وؤ او اصلاح کولو ته يي جواب ورنٔ کړو. ۲۴) خو مالِکِ خُدائِ فرمائي، کٔ چرې تاسو

زما خبره ومنی او د سبت په ورځ په دې دروازو د تجارت دپاره څه داخل نه کړی او نه څه کار وکړی، او هغه مقدسه وساتئ، ﴿٢٥﴾ نو بیا به هغه بادشاهان څوک چې د داؤد په تخت ناست دی نو هغوی به د خپلو آفسرانو سره د دې ښار په دروازو ځی راځی. او هغوی او د هغوی آفسران به په آسونو او گاپو سواره راشی، او د یهوداه خلق به ورسره وی او هغوی څوک چې په یروشلم کښې اوسیری، او دا ښار به د تل دپاره آباد وی. ﴿٢٦﴾ د یهوداه د ښارونو او د یروشلم د گېرچاپېره کلو نه به خلق راشی، هغوی به د بنیامین د علاقې، د مغربی غونډو د لمنو نه، او د نجب او د غریزې علاقې نه به د خپلو سوزېدونکو نذرانو او قربانو سره راشی. هغوی به د خپلو غلو دانو او خوشبوئی د شکرانې نذرانې سره د مالک خدای کور ته راشی. ﴿٢٧﴾ خو که تاسو زما خبره ونه منی او د سبت ورځ مقدسه ونه ساتئ، او لکه د نورو ورځو په شان د سبت په ورځ د سودا پندونه د یروشلم دروازو ته راوړئ، نو بیا به زه په دې دروازو اور بل کړم. او دا اور به د یروشلم محلونه وسوزوی. او د دې اور لمبې به هیڅوک مړې کولې نه شی.“

یرمیاہ د کُلال په کور کښې

١٨ ﴿١﴾ مالک خدای ما یرمیاہ له پېغام راکړو، ﴿٢﴾ ”لاندې د کُلال کور ته لاړ شه، نو هلته به زه تا له خپل پېغام درکړم.“ ﴿٣﴾ نو زه هلته د کُلال کور ته لاړم او ما هغه ولیدو چې په خپله څرخه یې کار کولو. ﴿٤﴾ خو چې کوم لوبښې به هغه د ختې نه جوړولو نو هغه به په لاس کښې هغه شان نه راتلو کوم به چې د هغه امید وو نو بیا به یې هغه خراب کړو او بل څیز به یې ترې نه جوړول شروع کړل کوم به چې هغه ته ښه ښکارېدو. ﴿٥﴾ بیا مالک خدای ما له دا پېغام راکړو چې، ﴿٦﴾ ”اے بنی اسرائیلو، نو زه دا نه شم کولې چې تاسو سره هغه کار وکړم کوم به چې کُلال د ختې سره کولو؟ لکه څنگه چې ختې د کُلال په لاس کښې وه، داسې تاسو زما په لاس کښې یئ. دا د مالک خدای فرمان دے. ﴿٧﴾ هرکله که چرې زه وغواړم چې یو قوم یا بادشاهت د بېخ نه ختم کړم، یا هغه

راوغورزوم او تباہ یې کړم، ﴿۸﴾ او کۀ چرې هغه قوم کوم ته چې ما خبردارې ورکړې وې، د خپلو بدو عملونو نه راوگرځی، نو بیا به زۀ نرمی نه کار واخلم او د خپلې ارادې نه به واپس شم او په هغوی به هغه افت نۀ راوړم. ﴿۹﴾ او کۀ بل وخت کبني زۀ چرې دا ووايم چې زۀ به دا قوم يا يو بادشاهت آباد او قائم کړم، ﴿۱۰﴾ خو کۀ بيا هغه مُلک زما په وړاندې شرارت کوی او زما تابعداری ونۀ کړی نو زۀ به د هغه بنۀ کولو اراده پرېږدم د کوم چې ما د هغوی دپاره اراده کړې وه. ﴿۱۱﴾ نو اوس زما د طرفه د يهوداه او يروشلم خلقو ته ووايه چې مالک خُدائ فرمائی چې گورئ، زۀ په تاسو د افت راوستلو تيارې کوم او ستاسو خلاف منصوبه جوړوم. نو هر يو دې د خپلو بدو طريقو نه راواوړی، او هغه خۀ دې کوی کوم چې بنۀ وې. ﴿۱۲﴾ خو هغوی په جواب کبني ووئيل چې، خپله خولۀ دې په مونږ مۀ خرابوه، مونږ چې په کومو طريقو اوسېدل غواړو هغه شان به اوسېږو، په سرکشی سره به د خپل زړۀ بد خواهشونه پوره کوو.“

د بنی اسرائیلو د مالک خُدائ نه اوږېدل

﴿۱۳﴾ ”نو په دې وجه مالک خُدائ فرمائی چې، د نورو قومونو د خلقو نه دا تپوس وکړه چې کله هم هغوی د داسې کار په حقله اوږېدلی دی. بنی اسرائیل دې د پاکې پېغلي په شان وې، خو هغې ډېر بد کار وکړو. ﴿۱۴﴾ آیا د لبنان د غرونو د څوکو نه کله هم واوره وپلې شوې او ختمه شوې ده خۀ؟ آیا د هغوی د غریزه او لرې چينو یخې اوبۀ بهېدل کله ختم شوی دی خۀ؟ ﴿۱۵﴾ بلکې زما خلقو زۀ هېر کړې يم، او هغوی بې کاره بُتانو ته خوشبویي وسوزولې، بُتان کوم چې د هغوی د تیندک باعث شو او دوی یې د پخوانو بنو لویو لارو نه جدا کړل او په کچه لارو باندې روان شول. ﴿۱۶﴾ نو په دې وجه به د هغوی مُلک په بیابان بدل کړې شی او نورو ته به د خندا ذریعه وگرځی. څوک هم چې په دې لاره تېرېږی نو هغوی به حق حیران شی او د يهوداه په حالت به یې د یرې نه وېبستۀ نیغ ودرېږی. ﴿۱۷﴾ نو زۀ به لکه د نمرخاتۀ د باد په شان هغوی د دشمنانو په وړاندې خوارۀ

واره کرم. او د هغوئ د مصيبت په ورځ به زه خپل مخ د هغوئ نه واپروم او د هغوئ فریادونه به نه اورم.“

د یرمیاہ خلاف سازش

﴿١٨﴾ نو بیا خلقو ووئیل، ”راځئ چې د یرمیاہ خلاف منصوبه جوړه کړو. ځکه چې مونږ سره پېر امامان، هوبنیاران او نبیان شته دے. مونږ ته د هغه د شریعت د تعلیم، نصیحت او پېشگویی ورکولو ضرورت نشته دے. راځئ چې په خوله د هغه په حقله افواگانې خورې کړو او په هغه الزام ولگوو او دوی چې څه هم وائی نور ورته غوږ ونه نیسو.“ ﴿١٩﴾ نو بیا ما ووئیل چې، ”اے مالکۀ خدایه، ما ته غوږ ونیسه او زما دشمنان چې زما خلاف څه وائی په هغې غور وکړه. ﴿٢٠﴾ ولې هغوئ د بنو بدله په بدو سره ورکوی څه؟ اوس خو هغوئ زما د وژلو دپاره کنده کنستلې ده. هغه وخت رایاد کړه چې زه به ستا په حضور کښې ودرېدم او د هغوئ سفارش به مې تاسو ته کولو چې په هغوئ باندې خپل قهر او غضب مه نازلوه. ﴿٢١﴾ خو اے مالکۀ خدایه، اوس پرېږده چې د هغوئ بچی د لوږې نه مړه شی، پرېږده چې هغوئ په توره قتل کړے شی. د هغوئ بنځې دې بورې او کونډې شی، پرېږده چې د هغوئ بوډاگان سړی په وبا مړه شی، پرېږده چې د هغوئ ځوانان په جنگ مړه شی. ﴿٢٢﴾ پرېږده چې ناگهان په هغوئ جنگی سپاهیان ورننوځی، او د هغوئ د کورونو نه دې چغې او سورې واورېدلے شی. ځکه چې هغوئ زما دپاره کنده کنستلې ده او پټ دام یې راته خور کړے دے. ﴿٢٣﴾ خو اے مالکۀ خدایه، ته د هغوئ په ټولو منصوبو باندې پوهه یې چې زما د وژلو دپاره یې تیارې کړې دی. ته د هغوئ جرم مه معاف کوه او مه د هغوئ گناه د خپلو سترگو نه اخوا کوه. پرېږده چې هغوئ ستا په وړاندې راوغورزیږی، او په خپل قهر او غضب کښې هغوئ له سزا ورکړه.“

١ مالک خدائ ما ته وفرمائیل چي، ”لار شه او د کلال نه یو د ختو منگے په بیعه واخله. او خان سره د خلقو یو څو مشران او لوی امامان بوخه. ٢ او د بنی هنوم وادی ته لار شه، او د کلالانو د ماتو لوبشو دروازې ته مخامخ هلته هغه پېغام خلقو ته بیان کړه کوم چې زه تا له درکوم. ٣ مالک خدائ ما ته وفرمائیل چي هغوی ته داسې ووايه، اے د یهوداه بادشاهانو او د یروشلم خلقو، مالک خدائ، رب الافواج د بنی اسرائیلو خدائ پاک فرمائی چې زه به په دې ځای دومره سخت افت راولم، او چې څوک یې هم واورى نو د هغه غوږونه به وبوگنږی. ٤ ځکه چې زه هغوی پرېبښه یم او دا ځای یې غېرو معبودانو ته حواله کړو، او په دې ځای کښې هغوی هغه معبودانو ته داسې قربانۍ پېش کړې چې هغه نه دوی په خپله او نه د دوی پلار نیکه او نه د یهوداه بادشاهانو پخوا کړی وی. هغوی دا زمکه د بې گناه خلقو په وینو توپولو سره ډکه او رنگ کړه. ٥ او هغوی د بعل بت دپاره علاقائی عبادتخانی جوړې کړې دی چې خپل بچی هلته په کښې د سوزېدونکي قربانۍ په توگه بعل بت ته پېش کړی. د داسې کار ما نه هغوی ته حکم ورکړې دے او نه مې په خیال خاطر کښې راغلی دی، ٦ نو مالک خدائ فرمائی چې خبردار، هغه وخت راروان دے چې خلق به نور دې ځای ته د ”توفت“ یا بنی هنوم وادی ونه وائی، بلکې دا به ”د قتل و غارت د وادی“ په نوم مشهوره شی. ٧ په دې ځای کښې به زه د یهوداه او د یروشلم د خلقو ټولې منصوبې تباہ کړم. زه به هغوی د هغه دشمن په لاس ووژنم، څوک چې د دوی وینو ته تېری ناست دی، او زه به د دوی لاشونه د هوا د مارغانو او د ځنگلي ځناورو خوراک کړم. ٨ زه به یروشلم تباہ کړم، او د خلقو د خدا به یې کړم. څوک هم چې په دې لار تېرېږی نو د هغوی په تباہۍ به حق حېران شی. ٩ زه به د هغوی دشمنان څوک چې د هغوی د وینو تېری دی راپاخوم چې د دوی ښار نه گېره واچوی او دوی ته غټ تکلیف ورسوی. او دا گېره به دومره سخته وی چې دوی به د خپلو ماشومانو او گاونډیانو په خورلو

شروع وکړی. (۱۰) بیا مالک خدائ ما ته وفرمائیل چې هغه کسان چې تا خپل ځان سره بوتلی دی د هغوی په وړاندې دا منگې چې تا سره دے مات کړه. (۱۱) او هغوی ته ووايه چې مالک خدائ رب الافواج فرمائیلی دی، زه به د دې منگی په شان دا قوم او دا ښار ټوټې ټوټې کړم چې د بیا جوړېدو امکان به یې نه وی. په هغه وخت کښې به هغوی خپل مړی په توفت کښې بنخوی، تر هغې پورې چې د بنخولو نور ځای پاتې نه شی. (۱۲)

مالک خدائ فرمائی چې، زه به دې ښار او د دې د اوسېدونکو سره هم دغه رنگ وکړم. او د دوی سره به د توفت په شان پلټت سلوک وکړم. (۱۳) زه به د یروشلم ټول کورونه، د یهوداه د بادشاهانو شاهي محلونه لکه د توفت په شان پلټت وگرځوم، چا چې د خپلو کورونو په چتونو ستورو ته قربانی پېش کړې دی، او د څښلو نذرانې یې نورو بتانو ته پېش کړې دی. (۱۴) نو بیا یرمیاه د توفت نه راواپس شو، کوم ځای ته چې مالک خدائ هغه د پېغام ورکولو دپاره لېږلې وو. نو بیا هغه د مالک خدائ د کور په دربار کښې ودرېدو او ټولو خلقو ته یې وفرمائیل چې، (۱۵) ”مالک خدائ رب الافواج، د بني اسرائیلو خدائ پاک فرمائی چې زه به په دې ښار او د دې نه گېرچاپېره ښارونو هغه ټول افتونه راولم چې د کومو ما وړاندې ذکر کړې دے، ځکه چې تاسو په سرکشی سره زما خبرو اورېدلو ته تیار نه یئ.“

د فشحور امام سره د حضرت یرمیاه لانجه

۲۰ (۱) کله چې فشحور د امیر زوی څوک چې د مالک خدائ په کور کښې مشر امام وو، هغه څه واورېدل د څه چې یرمیاه پېشگوټې کوله، (۲) نو هغه یرمیاه نبی راگېر کړلو او په کور یې ووهلو او بیا یې هغه پاس د مالک خدائ په کور کښې د بنیامین په دروازه کښې د لرگی په کنده کښې بند کړلو. (۳) په بله ورځ کله چې فشحور هغه د کندی نه آزاد کړو، یرمیاه هغه ته وفرمائیل چې، ”مالک خدائ ستا نومې نوم اېښی دے او د نن نه پس به ستا نوم فشحور نه وی بلکې په هر اړخ باندې دهشت. (۴) ځکه مالک

خُدائِ په خپله دا فرمائی چې، زه به په تا او ستا په دوستانو باندې دهشت راولم، او ته به په خپلو سترگو سره د هغوی وژل د دشمنانو د لاسه ووينې. زه به د يهوداه ټول خلق د بابل بادشاه ته حواله كړم، څوك چې به د هغوی نه ځينې بابل ته قېديان بوځي او ځينې به په توره قتل كړي. (٥) زه به د دې ښار ټول مال دولت او د هغوی ټول قيمتي سامانونه او د يهوداه بادشاه خزانې د هغوی دشمنانو ته حواله كړم. هغوی به دا لوټ كړي او بابل ته به يې يوسي. (٦) ترڅو چې ستا خبره ده فشحوره، ته او ستا مكمل خاندان به هم ونيولې شي او بابل ته به بوتلې شي. هلته به تاسو او ستا هغه ټول دوستان مړه او ښخ شي چا ته به چې تا په دروغو پېشگوڼې كوله چې هيڅ پرواه مه كوئ خیر به شي.

مالک خُدائِ ته د یرمياہ شکایت کول

(٧) اے مالک خُدایه، تا زه دوکه كړم، او زه دوکه شوم. تاسو زورور یی او زه دې مغلوب كړم. زه اوس ټوله ورغ د مسخرو شوم، او هر څوك ما پورې ټوقې او خندا كوی. (٨) كله چې هم زه خپله خوله خلاصوم، نو بيا ضرور زه د ظلم او تباہی په حقله چغې سورې وهم. ځكه چې زه د مالک خُدائِ د كلام په وجه ټوله ورغ كنځل او بدې ردې تېروم او سپكولې شم. (٩) خو چې كله زه ووايم چې، ”زه به د مالک خُدائِ په حقله خبرې نه كوم او نه به نور د هغه پېغام چا ته رسوم،“ نو بيا د هغه كلام زما په زړه كښې لکه د اور په شان بليزې او هغه اور زما هډوكو ته رسيری. زه په ځان كښې د هغه د ايسارولو د كوشش په وجه پېر سترې شوې يم او زه هغه نه شم ايسارولې. (١٠) ما د خپل ځان په حقله د پېرو خلقو گونگوسى اورېدلى دى. هغوی وائی چې، ”هرې خوا ته دهشت دې بس دهشت. راځئ چې د هغه اطلاع ورکړو. راځئ چې د هغه په حقله اطلاع ورکړو.“ زما نزدې دوستان هم زما د غورزېدلو په انتظار دى، او هغوی وائی چې، ”شايد چې هغه دوکه شي، نو بيا به يې راگېر كړو او د هغه نه به خپله بدله واخلو.“ (١١) بلکې

مالڪ خُدايُ د يو طاقتور جنگيالي په شان ما سره دے، نو بيا څوڪ هم چي زما د ژوند ختمولو پسې دى هغوى به هيڅڪله هم کامياب نه شى، او په خپله به تيندکونه وخورى. هغوى به ناکاميا به شى او په شرمونو به وشرميږي، د هغوى دا بي عزتي به هيڅڪله د هېرېدلو نه وي. (۱۲) خو اے مالڪه خُدايه، ربُ الافواجه، تاسو په خپله صادق سرې وينئ، او تاسو په خپله د انسان د زړه او دماغ ژور سوچونه او رازونه آزمايئ. ما خپل خواست تا ته پېش کړې دے نو په دې وجه تاسو زما بدله اخستل ما ته وېشايئ. (۱۳) د مالڪ خُدايُ حمد ووايئ. د مالڪ خُدايُ ثناء صفت ادا کړئ. هغه غريبانان د شريرانو د لاس نه بچ کوى. (۱۴) په هغه ورځ دې لعنت وي په کومه چې زه پېدا شوې وم. او هغه ورځ دې مبارکه نه وي په کومه ورځ چې زه د مور نه پېدا شوم. (۱۵) په هغه کس دې لعنت وي چا چې زما د پلار د خوشحالولو دپاره دا زېرې راوړې وو چې، ”ستا زوى پېدا شوې دے.“ (۱۶) هغه سرې دې د هغه بنارونو په شان شى کوم چې مالڪ خُدايُ په بي رحمى سره تباہ کړى وو. هغه دې په سحر کښې د يرې چغې واورى او په غرمه کښې دې د جنگ شور واورى، (۱۷) ځکه چې زه هغه د پېدا کېدو نه وړاندې د مور په گېډه کښې مړ نه کړم، ترڅو چې د هغې گېډه زما قبر جوړ شوې وې. (۱۸) زه د مور د خېټې نه ولې دُنيا ته راغلم؟ د دې دپاره پېدا شوم چې په دُنيا کښې تکليفونه او کړاونه وگورم، او چې زما ژوند په بي عزتي کښې ختم شى؟

د يروشلم د شکست پېشگوئي

۲۱ (۱) هغه پېغام چې د مالڪ خُدايُ له خوا نه يرمياہ ته ورکړې شو کله چې د يهوداه بادشاه صدقياہ د مُلکياہ زوى فشحور او د معسياہ زوى صفنياہ امام يرمياہ ته د دې عرض سره وروپېرل چې، (۲) ”زمونږ دپاره د مالڪ خُدايُ نه تپوس وکړه ځکه چې د بابل بادشاه نبوکدنضر او د هغه لښکر په مونږ حمله کوى، نو کېدې شى چې مالڪ خُدايُ زمونږ دپاره د وړاندې په شان معجزه وکړي او نبوکدنضر د دې ځاى نه په وتو

مجبور کړی. ﴿٣﴾ بیا یرمیاہ جواب ورکړو، ”تاسو صدقیاه بادشاه ته واپس لاړ شئ او ورته ووايئ چې، ﴿٤﴾ مالک خدائ، د بنی اسرائیلو خدائ پاک دا فرمائی چې، زه به ستاسو د جنگ وسله کومه چې ستاسو په لاس کښې ده بې کاره کړم او ستاسو خلاف به یې استعمال کړم، کومه چې تاسو د جنگ دپاره د بابل د بادشاه او د بابل د خلقو خلاف به استعمالوئ څوک چې د دېوال نه خوا دی او په تاسو حمله کوی. نو په حقیقت کښې به زه ستاسو دشمنان د دې ښار زړه ته راولم. ﴿٥﴾ زه به په خپله خپل زورور لاس دراوږد کړم او ستاسو خلاف به په غصې، قهر، او لوی غضب سره جنگ وکړم. ﴿٦﴾ زه به په دې ښار سخته ویا رانازله کړم، زه به انسانان او ځناور دواړه مړه کړم. ﴿٧﴾ مالک خدائ فرمائی چې د دې نه وروستو به زه صدقیاه بادشاه او د هغه ټول آفسران او د هغه نور خلق کوم چې دې ښار کښې اوسیری او د ویا، جنگ، او قحط نه ژوندی پاتې شوی وی زه به هغوی نیوکدنضر بادشاه ته او د هغوی دشمن ته حواله کړم څوک چې د هغوی ژوند ختمولو پسې گرځی. هغه به هغوی په توره په بې دردی سره مړه کړی، او په دوی باندې به هیڅ قسمه رحم، مینه او نه به پرې څه زړه سواندې ښکاره کړی. ﴿٨﴾ بیا مالک خدائ ما ته وفرمائیل چې دې خلقو ته ووايه چې، ”زه، مالک خدائ ستاسو په وړاندې دوه لارې پېش کوم چې یوه د ژوند او بله د مرگ لاره ده. ﴿٩﴾ هر څوک هم چې په دې ښار کښې پاتې شی نو هغه به په جنگ، قحط او یا د ویا په وجه مړه شی. خو هر څوک چې بهر ووځی او خپل ځان بابلیانو ته حواله کړی چا چې ښار محاصره کړی دے هغوی به ژوندی پاتې شی، او هغوی ته به د ژوندون غنیمت ورکړی شی. ﴿١٠﴾ مالک خدائ فرمائی چې، ما دا فېصله کړې ده چې زه به دا ښار بچ نه کړم او افټونه به پرې نازل کړم، نه چې آبادی. دا به د بابل بادشاه ته حواله کړم او هغه به دا ښار په اور تباہ کړی.“

د یهوداه د شاهي خاندان عدالت

۱۱ ”د يهوداه شاهي خاندان ته ووايه، د مالک خدائ پېغام واورئ، ۱۲) اے د داؤد خاندانه، مالک خدائ تاسو ته داسې فرمائي، هر سحر د خلقو انصاف کوئ د چا نه چې غلا شوې وي او هغوئ ته د ظالمانو د لاس نه خلاصون ورکوئ، گنې زما غضب به رانازل شي او هر څه به لکه د اور په شان وسوزوي او دا به ستاسو د هغه شرارت په وجه داسې بليږي چې هيڅ څوک به يې نه شي مړ کولې. ۱۳) مالک خدائ فرمائي، اے يروشلمه، زه به په ذاتي توگه ستاسو خلاف جنگ کوم، تاسو څوک چې په دې وادي بره اوسېږئ او په اوچت گټ پرته يئ، تاسو څوک چې په پېر فخر سره وايئ، دلته څوک زمونږ خلاف راتلې شي څه؟ او زمونږ پناه گاه ته څوک رانوتلې شي څه؟ ۱۴) مالک خدائ فرمائي چې، زه به ستاسو د عمل په مطابق چې د څومره سزا قابل يئ هومره درکړم. زه به ستا د قلعه گانو د لرگو په ستنو اور بل کړم او د هغې نه گېرچاپېره چې هر څه وي هغه به وسوزوم.“

د بدکاره بادشاهانو انجام

۲۲ ۱) مالک خدائ ما ته وفرمائيل چې، ”ته د يهوداه د بادشاه محل ته بشکته لار شه او هلته دا پېغام بيان کړه، ۲) اے د يهوداه بادشاه، د مالک خدائ پېغام واوره، تاسو څوک چې د داؤد په تخت ناست يئ، ته، او ستا آفسران او ستا قوم څوک چې په دې دروازه تگ راتگ کوئ. ۳) مالک خدائ داسې فرمائي چې، انصاف او صداقت قائم کړئ. څوک چې لوټ شوې وي هغه د ظالم د لاس نه آزاد کړئ. په مسافرو، يتيمانو او کونډو ظلم او زياتې مه کوئ او بې گناه وينه په دې ځاي کښې مه تويوئ. ۴) که چېرې تاسو په احتياط سره زما په حکمونو عمل وکړئ، نو بيا هغه بادشاه څوک چې په يروشلم کښې د داؤد د اولاد نه د داؤد په تخت ناست دے د هغه بادشاهي او د هغه اولاد به قائم وي او هغه به د خپلو آفسرانو او د هغه خلقو سره چې په گاپو او آسونو باندې سواره دي د دې محل په دروازو راداخل شي. ۵) مالک خدائ فرمائي چې، که چېرې

تاسو په دې حکمونو عمل ونه کړئ، قسم دې زما په خپل ذات وی چې دا محل به د خاورو پېرې کړم. ﴿٦﴾ نو بیا مالک خدای د یهوداه د بادشاه د محل په حقله داسې فرمائی، که څه هم چې د یهوداه محل زما دپاره د جلعاد په شان مېوه لرونکې او د لبنان د غرونو په شان شین او ښکلې دې، خو زه به په یقین سره دا په دشته بدل کړم لکه د هغه ښارونو په شان چې څوک په کښې نه اوسېږي. ﴿٧﴾ زه به ستا د بربادۍ دپاره وسله بند جنگی لښکر درولېږم او هغوی به ستا ستنې چې د ديار د بنائسته ونو نه تيارې شوې دی راوباسی او په اور کښې به یې وغورزوی. ﴿٨﴾ نو کله چې د پېرو قومونو خلق په دې ښار باندې تېرېږي نو بیا به د یو بل نه دا تپوس کوی چې، مالک خدای ولې د دې لوی ښار سره داسې سلوک وکړو؟ ﴿٩﴾ نو هغوی ته به جواب ورکړې شی چې، د دې ښار سره داسې سلوک ځکه وشو چې هغوی د خپل خدای پاک سره لوظ مات کړو او د نورو معبودانو عبادت او خدمت یې وکړو. ﴿١٠﴾ اې د یهوداه خلقو، د مړ شوی بادشاه یوسیا په حقله ژړا مه کوئ، او د هغه په مرگ ماتم مه کوئ. خو د دې په ځای پېرې سخته ژړا د هغه د زوی سلوم بادشاه په حقله وکړئ، څوک چې د ملک نه شپړلې شوې دې ځکه چې هغه به بیا کله هم واپس رانه شی، او نه به خپل ذاتی ملک دوباره وگوری. ﴿١١﴾ نو بیا مالک خدای د یوسیا په حقله فرمائی، څوک چې د پلار نه پس د یهوداه بادشاه جوړ شوې وو، ”هغه د دې ځای نه لاړو او هغه به هیڅکله نه راواپس کيږي. ﴿١٢﴾ هغه به په هغه ځای کښې مړ شی چرته چې هغوی قېدی بوتلې دې او هغه به دا ملک بیا دوباره هیڅکله ونه گوری.“ ﴿١٣﴾ ”افسوس دې په یهو یقیم څوک چې په ناجائزه او په زور سره په مزدورانو باندې خپل محل جوړوی، څوک چې په بې انصافی سره د هغې دېوالونه خېژوی، ځکه چې هغه په خپلو خلقو بغېر پېسو کار کوی. هغه هغوی ته مزدوری هم نه ورکوی. ﴿١٤﴾ هغه وائی چې، زه به د خپل ځان دپاره یو لوی محل جوړ کړم چې په کښې بره لوئې کوتې او پیرې اوچتې کړکې وی او د لرگی کار به یې په خوشبودار ديار سره وکړم او تک سور رنگ به ورکړم. ﴿١٥﴾ خو د ديار نه د بنائسته محلونو جوړول څوک لوی بادشاه نه جوړوی. بې شکه ستا پلار، یوسیا، سره

خو د خوړلو او څښلو دپاره هر څه پېر تېر ؤو، خو سره د دې هغه په خپله هره معامله کښې صادق او انصاف کوونکې وو، نو ځکه مالک خدای ورله برکت ورکړو. (۱۶) هغه به غریبانو او محتاجو له امداد او انصاف ورکولو، د دې په بدل کښې ورته برکت ملاو شو. نو د دې ښکاره مطلب دا دے، څوک چې داسې کوی نو هغه ما پېژنی، مالک خدای داسې فرمائی. (۱۷) خو ستاسو سترگې او زړه صرف د ناروا پیسو گټلو طرف ته متوجه شوی دی، د بې گناه خلقو وینه توئیوی او دلته په هغوی باندې ظلم او زیاتے کوی. (۱۸) نو مالک خدای د یهوداه بادشاه، د یوسیاہ د زوی یهوئیم په حقله فرمائی، ”خلق به ستا په مرگ ماتم نه کوی تر دې چې ستا په کور کښې به هیڅ څوک هم د غم او افسوس اظهار نه کوی او نه به څوک ووائی چې افسوس دے، اے مالک. افسوس ستا شان شوکت لاړو ختم شو. (۱۹) هغه به داسې ښخ کړے شی لکه څنگه چې یو خر ښخولے شی، هغه به راښکلے شی او د یروشلم د دروازو نه به بهر وغورزولے شی.“ (۲۰) ”اے د یروشلم خلقو، بره لبنان ته لاړ شی او چغې ووهی، ستاسو د ژړا آواز دې په بسن کښې واورېدے شی، او د عباریم نه ژړا وکړی، ځکه چې ستاسو ټول ملگری تباہ شوی دی. (۲۱) ما په هغه وخت کښې تاسو ته خبردارے درکړو کله چې تاسو ښه په آرام وئ، خو تاسو ووئیل، مونږ مه تنگوه. د ځوانی نه ستاسو هم دا عادت وو، تاسو زما تابعداری نه ده کړې. (۲۲) زما د غضب طوفان به ستاسو ټول شپونکی جارو کړی، او ستاسو ټول دوستان به جلاوطن کړی او هلته به غلامان شی او تاسو به د خپلو بدو عملونو په وجه سپک او شرمنده شی. (۲۳) تاسو څوک چې په لبنان کښې اوسېږی، او ځان ته مو د دیار نه جاله جوړه کړې ده، تاسو به د دردونو په وجه داسې زیبرگی کوی لکه چې یوه ښځه یې د ماشوم د پیدا کېدو په وخت کښې کوی.“ (۲۴) مالک خدای یهوئیم ته چې، د یهوئیم زوی او د یهوداه بادشاه دے وفرمائیل، ”زما دې په خپل ذات قسم وی، که چېرې ته زما د بنی لاس گوتمه هم ولې نه وے نو ته به بیا هم ما ایستلې او اخوا غورزولې وے. (۲۵) زه به تاسو هغه چا ته حواله کړم څوک چې ستا ژوند ختمول غواړی او د چا نه چې ته یرېږی. زه به تا د بابل بادشاه نبوکدنضر او د هغه

خلقو ته حواله ڪرم. (۲۶) زه به تا او ستا مور د دې مُلڪ نه جلاوطن ڪرم، او تاسو به په پردی مُلڪ کښې مړه شئ، په هغه مُلڪ کښې چرته چې تاسو پېدا شوی نه یئ. (۲۷) تاسو به دې مُلڪ ته بیا هیڅکله هم واپس رانه شئ کوم چې تاسو غوښتل چې هغه بیا ووينئ. (۲۸) خلقو ووئیل چې، ”ولې دا سرې یهو یاکین بادشاه د هغه مات منگی په شان دے خه، کوم چې غورزولے شوے وی او د هیچا په کار نه وی؟ هغه او د هغه بچی ولې په یو داسې مُلڪ کښې جلاوطن ڪرے شوی دی چې هغوی ته هیڅ پته هم نه وی؟“ (۲۹) اے زما وطنه، زما وطنه، زما وطنه. د مالک خدای دې پیغام ته غور ونیسه، (۳۰) مالک خدای دا فرمائی چې، ”دا کس په بی اولادو کښې حساب ڪره، دا کس به په خپل ټول ژوند کښې نه خوشحاله او نه آباد شی. د هغه د اولاد نه به څوک هم آباد نه شی، او یو به هم نه د داؤد په تخت کښې، او نه به په یهوداه کښې حکومت وکړی.“

د راتلونکی وخت امید

۲۳ (۱) مالک خدای فرمائی چې، ”افسوس دے د قوم په شپونکو باندې څوک چې زما د څرن د ځای گډې تباہ کوی او خوروی.“ (۲) نو ځکه مالک خدای، د بنی اسرائیلو خدای پاک، دې شپونکو ته فرمائی چې، ”تاسو زما رمې خورې ورې ڪړې او د خپل ځان نه مو لرې شړلې دی او د هغوی مو بښه خیال نه دے ساتلے، زه به تاسو له د دې بد کار سزا درکرم، مالک خدای فرمائی. (۳) زه به په خپله د خپلې رمې باقی پاتې شوی خلق د هغه ټولو مُلکونو نه راغونډ ڪرم کومو ته چې ما شړلی وؤ او خپل وطن ته به یې واپس راوړم. چرته چې به هغوی مېوه ونیسی او د هغوی شمېر به ډېر شی. (۴) زه به په هغوی شپونکی مقرر ڪرم چې د هغوی خیال وساتی، او هغوی به نور د چا نه نه یربړی او نه به پرېشانه شی. او نه به یو ورک شی. ما مالک خدای دا وفرمائیل.“ (۵) مالک خدای فرمائی چې، ”هغه ورځې راتلونکې دی چې، زه به د داؤد په نسل کښې یوه صادقه څانگه راپورته ڪرم او بادشاه به یې ڪرم، او هغه به په هوبنیارتیا سره حکومت

کوی. او هغه به په مُلک کبني صداقت او انصاف قائم کړی. ﴿٦﴾ په هغه ورځو کبني به يهوداه بچ کړی شی او اسرائیل به د سلامتی سره ژوند کوی. او دا هغه نوم دی چې په کوم سره به هغه یادېږي، مالک خدای زمونږ خلاصونکې دی. ﴿٧﴾ مالک خدای فرمائی چې، ”نو هغه ورځې راتلونکې دی چې خلق به نور داسې قسم نه خوری چې په هغه ژوندی خدای مو دې قسم وی چا چې بنی اسرائیل د مصر نه رابهر کړل، ﴿٨﴾ خو هغوی به داسې وائی چې، قسم دی په هغه ژوندی مالک خدای باندې چا چې د بنی اسرائیل نسل د شمال او د نورو ملکونو نه واپس راغونډ کړو کله چې هغه هغوی تس نس کړی وو. نو بیا به هغوی په خپل مُلک کبني اوسېږي.“

د روغزن نبیان

﴿٩﴾ زما زړه د روغزنو نبیانو په وجه مات شوې دی، او ټول هډوکي مې په لږزان دی. زه لکه د هغه نشائی په شان شوې يم څوک چې په شرابو زیات نشه شوې وی، نو دغه شان زه د مالک خدای او د مقدس کلام په وجه نشه يم. ﴿١٠﴾ دا مُلک د زناکارانو نه پک دی، نو په دې وجه مالک خدای ورباندې لعنت نازل کړې دی نو زمکه اوچه شوې ده او په للمه کبني شینکې اوچ شوې دی. نبیان په بدو لارو روان شوی دی او خپل طاقت په غلطه طریقه استعمالوی. ﴿١١﴾ مالک خدای فرمائی چې، ”نبیان او امامان دواړه بې خدایه کارونه کوی، تر دې چې ما په خپل کور کبني هم د دوی بدعملی پېدا کړی دی. ﴿١٢﴾ نو په دې وجه چې هغوی چرته هم ځی د هغوی پښې به بنوئېږي، او د تیارو خوا ته به بوتلې شی او هلته به هغوی راوغورزېږي. زه به په هغوی باندې د هغوی د سزا په مقرر شوی وخت کبني افت نازل کړم.“ مالک خدای داسې فرمائی. ﴿١٣﴾ ”ما د سامریه د نبیانو دا خراب کارونه ولیدل چې کوم هغوی د بعل په نوم پېشگوئی خلقو ته کوله او زما قوم بنی اسرائیل یې بې لارې کړو. ﴿١٤﴾ خو ما د یروشلم په پېغمبرانو کبني دې نه زیات خراب کار ولیدلو، هغوی زنا کوی او بې ایمانی کوی، او د بدعملو خلقو

حوصله افزائی کوی، نو بیا یو هم د خپلو بد عملونو نه نه منع کیري. هغوی ټول زما دپاره د سدوم د خلقو په شان خراب دی، او د یروشلم خلق ما ته د عموره د خلقو په شان بد دی. ﴿١٥﴾ نو ځکه مالک خدای رب الافواج د یروشلم د نبیانو په حقله داسې فرمائی، ”زه به هغوی ته د خوړلو دپاره تریخ خوراک او د څښلو دپاره به ورله د زهرو اوبه ورکړم، ځکه چې د یروشلم د نبیانو په وجه، په ټول ملک کښې بې دینی خوره شوې ده. ﴿١٦﴾ مالک خدای رب الافواج خپلو خلقو ته فرمائی چې، ”دا نبیان چې تاسو ته کومه پېشگوټې کوی د هغوی خبرو ته غوږ مه نیسئ، هغوی تاسو د دروغو په امیدونو سره پکوی. هغوی تاسو ته د مالک خدای پېغام نه درکوی خو صرف د خپل سوچ او زړه نه تاسو ته رویا پېش کوی. ﴿١٧﴾ هغوی هغه خلقو ته مسلسل خبرې کوی څوک چې ما سپک گڼي، چې مالک خدای فرمائی چې تاسو به په خیر خیریت یئ. او هغوی ټولو ته څوک چې د خپل سرکشه زړه تابعداری کوی هغوی وائی تاسو ته به هیڅ قسمه نقصان ونه رسیږي. ﴿١٨﴾ خو په هغوی کښې کوم یو د مالک خدای په حضور کښې ولاړ وو چې هغه څه یې لیدلی یا اورېدلی وی کوم چې هغه فرمائی دی؟ یو هم نه. چا هغه ته غوږ نیولې او چا د هغه آواز اورېدلې دے؟ ﴿١٩﴾ گورئ د مالک خدای غضب لکه د طوفان په شان راروان دے، او د هغه غضب به د ډېر تېز طوفان په شان د بدعملو په سرونو باندې راتاو شی. ﴿٢٠﴾ او د مالک خدای دا غضب به تر هغې پورې سوږ نه شی ترڅو پورې چې د هغه د زړه مقصد پوره شوې نه وی. په راتلونکو ورځو کښې به تاسو په دې ټولو باندې پوره پوهه شی. ﴿٢١﴾ ”ما دا نبیان نه دی لېږلی، خو هغوی د خپل ځان نه د پېغام ورکولو دپاره په منډه شوی دی، ما د هغوی سره خبرې نه دی کړې، خو هغوی پېشگویانې وکړي. ﴿٢٢﴾ که چېرې هغوی زما په حضور کښې ما سره ولاړ وې، نو هغوی به بیا زما کلام خلقو ته اورولو او هغوی به یې د خپلو شرارتونو او بدعملونو نه را اړول. ﴿٢٣﴾ مالک خدای فرمائی چې، ”زه هغه خدای پاک یم چې هر چرته حاضر ناظر یم نه چې په یو ځای کښې. ﴿٢٤﴾ ولې داسې څوک شته چې زما نه خپل ځان چرته پټ کړی او زه هغه ونه وینم؟“ مالک خدای فرمائی. ”ولې زه په هر ځای زمکه او آسمان

کڀڻي نَه ڀم ڇَه؟“ مالڪِ خُدايَ فرمائي. (۲۵) ”ما هغه هر ڇَه واوربدل ڇَه ڇي دِي پڀغمبرانوَ خلقوَ تَه وفرمائيل ڇوڪ ڇي زما پَه نوم دروغ وائي او خلقوَ تَه وائي ڇي، ما خوب وليدوَ. پَه خوب کڀڻي پَه ما الهام وشوَ. (۲۶) دا خبري به ترڇوَ پوري دِي دروغزَنوَ پڀغمبرانوَ پَه زرونوَ کڀڻي راڄي، ڇوڪ ڇي د خپلو سوچونوَ پڀغامونَه خلقوَ تَه بيانوي. (۲۷) د هغوي خيال دا دِي ڇي كوم خوبونَه ڇي دوي پَه خپلو کڀڻي يو بل تَه بيانوي نو دِي پَه وجه به زما خلق زما نوم هڀر ڪري، لڪه ڇنگه ڇي پخوا د دوي پلار نيڪَه زما نوم هڀر ڪري وَو او د بعل بُت عبادت پي وڪرو.“ (۲۸) مالڪِ خُدايَ فرمائي ڇي، ”كوم پڀغمبر ڇي خوب ليدلِي دِي هغه دِي بي شڪه خپل خوب بيان ڪري، خو ڇي پَه ڇا زما ڪلام نازل شوِي دِي هغه دِي پَه وفاداري سره ڪلام خلقوَ تَه واوروي. تش بوس د غنمو برابر دي ڇَه؟“ (۲۹) مالڪِ خُدايَ فرمائي ڇي، ”آيا زما پڀغام د اور پَه شان نَه دِي ڇَه، او زما پڀغام د ڇٽڪ پَه شان نَه دِي ڇَه ڇي گت ٽوٽَه ٽوٽَه ڪوي؟ (۳۰) نو ڇڪه زَه د هغه پڀغمبرانوَ خلاف ڀم ڇوڪ ڇي د يو بل نَه خبري نقل ڪوي او بيا خلقوَ تَه وائي ڇي دا ڪلام زما د طرفه دِي.“ (۳۱) مالڪِ خُدايَ فرمائي ڇي، ”زَه د هغه پڀغمبرانوَ خلاف هم ڀم ڇا ڇي خپله خوله پُرانستي وي او د خپل ڄان نَه لگيا وي خبري ڪوي او بيا وائي ڇي مالڪِ خُدايَ داسي فرمائي. (۳۲) پَه حقيقت کڀڻي زَه د هغوي خلاف ڀم،“ مالڪِ خُدايَ دا بيان ڪوي، ”ڇوڪ ڇي د دروغو خوبونَه جوڀوي او زما خلقوَ تَه هغه بيانوي، او هغوي پَه خپلو بي حسابَه دروغو سره زما خلق بي لاري ڪوي، حال دا ڇي نَه ما هغوي لڀرلي دي او نَه مِي مقرر ڪري دي. او هغوي د خلقوَ د فائدي هيڃ خبري نَه ڪوي.“ مالڪِ خُدايَ دا بيان ڪوي.

د مالڪِ خُدايَ پڀغام

(۳۳) ”يرميا، ڪله ڇي د دِي خلقوَ نَه عام ڪس يا پڀغمبر يا امام ستا نَه تپوس وڪري ڇي، تا سره د مالڪِ خُدايَ نَه كوم دروند پيٽِي شته ڇَه؟ نو تَه پَه جواب کڀڻي ورته ووايه، نو

هغه دروند پیتے هم ته ٻي، مالڪ خدائ فرمائي، زه به تا وغورزوم. (۳۴) ڪه چري يو پيغمبر، يا امام يا بل خوك دا دعويٰ وڪري چي، ”دا د مالڪ خدائ دروند پيتے دے،“ زه به ده له او د ده خاندان له سزا وركرم. (۳۵) نو بيا دي دا هر يو کس په تاسو کبني د يو بل نه او د خپلو دوستانو او خپلوانو نه تپوس کوي چي، ”مالڪ خدائ په جواب کبني خه فرمائيلي دي؟“ او يا دا چي، ”مالڪ خدائ کومه خبره کري ده؟“ (۳۶) خو نور به ته بيا ڪله هم دا ونه وائي چي، ”د مالڪ خدائ پيغام يو دروند پيتے دے،“ حڪه چي د هر سري خپله خبره د هغه پيغام وگرخېدو نو تاسو بيا دغه شان د ژوندي مالڪ خدائ، رب الافواج خدائ زمونږ د خدائ پاک پيغام ته تعبير وركوي. (۳۷) تاسو پيغمبرانو ته داسي ووايي چي، ”مالڪ خدائ تاسو له خه جواب درکرو؟ مالڪ خدائ خه فرمائيلي دي؟“ (۳۸) او ڪه بيا هم تاسو دا دعويٰ کوي چي، ”دا د مالڪ خدائ نه دروند پيتے دے،“ نو مالڪ خدائ بيا داسي فرمائي چي، ”تاسو خبري خو کوي چي دا د مالڪ خدائ نه دروند پيتے دے، اگر چي ما درته فرمائيلي وُو چي داسي خبري مه کوي چي دا د مالڪ خدائ د طرف نه دروند پيتے دے،“ (۳۹) نو په دي وجه به زه تاسو په يقين سره هبر ڪرم او سره د هغه بناره کوم چي ما تاسو او ستاسو پلار نيڪه له وركرو د خپل حضور نه لري وشرم. (۴۰) زه به په تاسو باندې نه ختمېدونڪه لعنت او ابدي شرم نازل ڪرم چي هيڅڪله به هېرولے نه شي.“

د اينخرو دوه ٽوڪري

۲۴ (۱) وروستو د دي نه چي د بابل بادشاه نبوڪدنصر د يهوياکين د يهويعيم زوي د يهوداه بادشاه بابل ته سره د آفسرانو، ڪاريگرانو او لوهارانو قبيديان بوتل نو بيا مالڪ خدائ ما ته په روي کبني د اينخرو دوه ٽوڪري راوبنودلي چي د مالڪ خدائ د ڪور مخي ته ڀرتي وڃي. (۲) په يوه ٽوڪري کبني اول موسمي او پاخه اينخرو وُو، او په بله ٽوڪري کبني خراب اينخرو وُو، دومره ڀڀر خراب چي د خوڙو نه وُو. (۳) نو بيا مالڪ

خُدائى ما ته وفرمائيل، ”يرمياہ تا ته خُہ شڪارى؟“ ما ورته په جواب كښې ووئيل،

”اينخر. ښۀ اينخر پېر ښۀ دى خو خراب اينخر پېر خراب دى، دومره خراب دى چې د خوړلو قابل هم نه دى.“ (٤) نو بيا د مالِك خُدائى كلام په ما نازل شو چې، (٥) ”مالِك خُدائى، د بنى اسرائيلو خُدائى پاك داسې فرمائى چې، دا ښۀ اينخر د يهوداه د هغه خلقو په شان دى چې ما د بابل مُلك ته د دې خائى نه جلاوطن كړى دى او زۀ هغوى ته هم دغه شان ښۀ گورم. (٦) زۀ به هغوى ته په ښۀ سترگه گورم، او زۀ به هغوى دې مُلك ته واپس راولم. زۀ به هغوى آباد كړم او زۀ به هغوى ونۀ غورزوم، زۀ به هغوى وكړم او د بېخ نه به يې نۀ راوباسم. (٧) زۀ به هغوى له دا خواهش وركړم چې هغوى ما وپېژنى چې زۀ مالِك خُدائى يم. هغوى به زما مخلوق وي، او زۀ به د هغوى خُدائى پاك يم، خُكه چې هغوى به په پوره زړۀ سره ما ته رجوع وكړي. (٨) مالِك خُدائى وفرمائيل، هغه خراب اينخر چې دومره پېر خراب دى چې د خوړلو قابل هم نه دى، نو دغه شان به زۀ د صدقيه د يهوداه بادشاه، او د هغۀ د آفسرانو سره خوك چې د يروشلم نه ژوندى پاتې شوى دى كۀ هغه دلته اوسېږي او يا كۀ په مصر كښې دى دغه شان سلوك وكړم. (٩) زۀ به هغوى په زمكه د هر يو مُلك دپاره د دهشت مثال او د افت زده گانو نمونه وگرځوم. زۀ چې هغوى چرته هم خواره كړم نو هغوى به د عبرت يو مثال جوړ شى او خلق به د هغوى نوم د بې عزتۍ دپاره استعمالوى او د هغوى بې عزتۍ به كوى او لعنت به پرې وائى. (١٠) زۀ به په هغوى جنگ راولم، لوږه او ويا به پرې راولم، تر هغې پورې چې هغوى به په هغه مُلك كښې ختم كړم كوم چې ما دوى او د دوى پلار نيكۀ له وركړې وو.“

په بابل كښې د اويا كلونو د قېد پېشگوڼې

٢٥ (١١) يرمياہ ته د يهوداه بادشاه د يوسياه د زوى يهويعيم د بادشاهۍ په څلورم كال، د يهوداه د ټولو خلقو په حقله د مالِك خُدائى د طرف نه پېغام وركړې شو. په هم دغه

کال باندې نبوکدنضر د بابل په تخت کښېناستو. (۲) نو بيا یرمياہ نبی د یروشلم ټولو اوسېدونکو او د یهوداه ټول قوم ته بیان وکړو او ورته یې وفرمائیل، (۳) ”د یهوداه بادشاه د امون د زوی یوسياه د بادشاهی د دیارلسم کال نه واخله، تر اوسه پورې مالک خدای د درویشتو کالو دپاره ما ته پیغام راکړو او ما هغه تاسو ته خو ځله در رسولی دے، خو تاسو ما ته غوږ ونه نیولو. (۴) سره د دې چې مالک خدای بیا بیا خپل خدمتگاران پېغمبران رالېږلی دی، تاسو هغوی ته نه غوږ نیولو او نه مو هغوی ته توجو ورکوله. (۵) هغوی به تاسو ته فرمائیل چې، تاسو هر یو خپلې خرابې طریقې او هغه بد کارونه پرېږدئ کوم چې تاسو کوئ، نو بیا تاسو په هغه ملک کښې تر تله پورې اوسېدلې شی کوم چې ما تاسو او ستاسو پلار نیکه له ورکړې دے. (۶) هغوی به تاسو ته فرمائیل چې د نورو معبودانو عبادت او خدمت مه کوئ، تاسو چې په خپلو لاسونو کوم بتان جوړ کړی دی هغوی ته په عبادت کولو زما قهر مه راپاروئ. نو بیا به زه تاسو ته نقصان نه درکوم. (۷) مالک خدای وفرمائیل چې، خو تاسو ما ته غوږ ونه نیولو، او تاسو چې څه جوړ کړی وؤ د هغې په وجه تاسو زه په قهر او غصه کړم، او تاسو په خپله خپل ځان ته نقصان ورسولو. (۸) نو په دې وجه مالک خدای رب الافواج داسې فرمائی چې، ځکه چې تاسو زما پیغام ته غوږ ونه نیولو، (۹) زه به د شمال ټول خلق او خپل خدمتگار د بابل بادشاه نبوکدنضر د دې ملک او په دې کښې د اوسېدونکو خلقو او د خواوشا ټولو قومونو په خلاف د جنگ دپاره راولېږم. زه به هغوی بلکل تباہ کړم او هغوی به د خلقو دپاره د یرې دهشت، ټوقو، او مسخرو یو مثال وگرځوم، او په ابدی کنډرو به یې بدل کړم. مالک خدای دا فرمائی. (۱۰) زه به د هغوی د خندا او د خوشحالی چغې د دې ځای نه خاموش کړم او زه به د هغوی د واده د ناوې او د زلمی د خوشحالی آوازونه خاموش کړم. د هغوی د مېچونو آوازونه به خاموش کړم او د هغوی پيوې به مړې کړم. (۱۱) دا ټول ملک به په شارو او خرابو باندې بدل شی، او دا قومونه به د اويا کالونو دپاره د بابل د بادشاه خدمت کوی. (۱۲) خو چې کله اويا کالونه پوره شی، نو بیا به زه د بابل بادشاه او د هغه قوم، او د هغه ملک له سزا ورکړم، د هغوی د

هغه گناہونو په وجه کوم چې هغوی کړی دی، مالک خدای دا فرمائی، او د تل دپاره به د بابل ملک په دشته او خرابه بدل کړم. ﴿۱۳﴾ زه به په دې ملک هغه ټول افتونه راوړم کوم چې ما د ده خلاف بیان کړی دی، او په دې کتاب کښې لیکلې شوی دی او کوم چې د یرمیاہ نبی په ذریعہ د ټولو قومونو خلاف پېشگوئی شوې ده. ﴿۱۴﴾ نور پېر قومونه او غټ بادشاهان به هغوی غلامان جوړ کړی، او زه به هغوی ته هم هغه شان سزا ورکړم کومه سزا چې هغوی نورو ته ورکړې وه.“

د خدای پاک د غضب پیالی

﴿۱۵﴾ مالک خدای چې د بنی اسرائیلو خدای پاک دے ما ته یې وفرمائیل، ”زما د لاس نه دا پیالی واخله چې زما د غضب د شرابو نه ږکه ده او ټولو قومونو ته چې زه تا استوم په هغوی یې وڅښوه. ﴿۱۶﴾ کله چې هغوی دا وڅښی، نو هغوی ټول به زنگیری او تیندکونه به خوری او کوم جنگ چې زه په دوی باندې راوړم د هغې په وجه به لیونی شی.“ ﴿۱۷﴾ نو بیا ما د مالک خدای د لاس نه پیالی واخستله او په هغه ټولو قومونو مې وڅښله چې زه چا ته هغه ورلېږلې وم. ﴿۱۸﴾ زه یروشلم او د یهوداه ټولو ښارونو او د هغوی بادشاهانو او مشرانو له لارم او هغوی ټولو د غضب د پیالی نه وڅښل. د هغه وخت نه تر اوسه پورې، دا ملک تباه شو، او د هغوی دپاره د یرې او دهشت، ټوقو مسخرو شو او خلقو د هغوی په نومونو لعنت وئیلو. ﴿۱۹﴾ ما دا پیالی فرعون د مصر بادشاه او د هغه نوکرانو او آفسرانو له او ټولو مصریانو له ورکړه، ﴿۲۰﴾ او نورو ټولو هغه پردو خلقو ته څوک چې په دې ملک کښې اوسېدل، او د عوض ټولو بادشاهانو ته، د فلسطیه د ټولو ښارونو بادشاهانو ته لکه اسقلون، غزه، عقرون، او کوم خلق چې په اشدود کښې پاتې و او ورکړه، ﴿۲۱﴾ د ادوم، موآب او عمون قومونه ته، ﴿۲۲﴾ د صور او صیدا ټولو بادشاهانو ته، او د سمندر د ساحلی علاقو بادشاهانو ته، ﴿۲۳﴾ د ددان، تیما او بوز ښارونو او هغه ټولو خلقو ته څوک چې لرې اوسېدل، ﴿۲۴﴾ د عربو ټولو بادشاهانو ته او د ټولو هغه

اجنبیانو بادشاهانو ته چې هلته په ریگستان کښې اوسېدل، (۲۵) د زمري، عیلام او د مادی ټولو بادشاهانو ته، (۲۶) او ما د شمال ټولو نزدې لرې بادشاهانو ته، او پرله پسې د زمکې په مخ ټولو بادشاهونو ته ورکړه. او د دې هر څه نه وروستو د بابل بادشاه به یې هم وڅښی. (۲۷) بیا مالک خدای ما ته وفرمائیل، ”اوس هغوی ته ووايه چې، مالک خدای ربُ الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی، تاسو وڅښی چې نشه شی او اولتی وکړی، او چې راوغورزېږی چې بیا هیڅکله راپورته نه شی ځکه چې زه به په تاسو جنگ راولم. (۲۸) خو که هغوی ستا د لاس د پیالی اخستلو او څښلو نه انکار وکړی، هغوی ته ووايه، مالک خدای ربُ الافواج فرمائی چې، دا پیالی به ضرور څښی. (۲۹) گوری چې ما د تباهی کار په یروشلیم کښې شروع کړلو کوم ښار چې زما په نوم یادېږی. نو ولې تاسو به د سزا نه خلاص شی څه؟ تاسو به بې سزا پاتې نه شی، ځکه چې زه به ټوله زمکه کښې او د هغوی په ټولو اوسېدونکو باندې جنگ راولم، مالک خدای ربُ الافواج دا فرمائی. (۳۰) نو اوس دا ټولې خبرې د هغوی خلاف بیان کړه او هغوی ته ووايه چې، مالک خدای به د آسمان د اوچتو او مقدسو ځایونو نه لکه د ازمری په شان وغرمبېږی او هغه به د خپل وطن خلاف زورور آوازونه وکړی. او هغه به داسې په تېزه آوازونه وکړی لکه څنگه چې د انگورو نچورونکی په هغه وخت کښې شور کوی. او هغه به د هغوی ټولو خلاف په زوره چغې ووهی څوک چې په دنیا کښې اوسېږی. (۳۱) او د هغه د عدالت آواز به د دنیا د یو سر نه تر بل سره پورې ورسېږی. ځکه چې مالک خدای د قومونو خلاف عدالت کوی. او هغه به د ټولو انسانانو فېصله واوروی او بدکاران به جنگونو ته حواله کړی. مالک خدای دا فرمائی. (۳۲) ربُ الافواج داسې فرمائی چې، وگورئ، افت د یو ملک نه بل ملک ته پیوسته خورېږی او یو لوی طوفان د دنیا د بل سر نه راروان دی. (۳۳) په هغه ورځ به چې کوم خلق مالک خدای وژلی وی د هغوی لاشونه به هر چرته د دنیا د یو سر نه تر بل سره پورې پراته وی. په هغوی باندې به نه څوک ماتم کوی او نه به یې څوک رایوځای کولای شی او نه به بنځولای شی خو په زمکه به لکه د پیران د پیری په شان پراته وی. (۳۴) اے د قوم شپونکو تاسو په خپل ځان باندې ژړا او

ماتم وکړئ، او اے د قومونو مشرانو تاسو په خاورو اېرو کښې ورغږېږئ. ځکه ستاسو د حالېدلو او خورېدلو وخت رارسېدلې دے. تاسو به د خټو د نازک لوبښې په شان راوغورزېږئ او ټوکړې ټوکړې به شئ. (۳۵) د شپونکو سره به د تېښتې دپاره يو ځای هم نه وی، او د قوم د مشرانو سره به د منډې دپاره يو ځای هم نه وی. (۳۶) د شپونکو ژړا انګولا واورئ، او د قوم د مشرانو ژړا او فریاد واورئ، ځکه چې مالک خدای د هغوی مُلک تباہ کوی. (۳۷) د مالک خدای د پروونکی قهر په وجه به د آرام ځایونه خراب شئ. (۳۸) مالک خدای لکه د يو طاقتور ازمری په شان کله چې د خپل غار نه راوځی او په خلقو حمله وکړی نو دغه شان به د ظالم تیره توره او د مالک خدای سخت قهر به د هغوی مُلک تباہ کړی.

د حضرت یرمیاہ د مرگ نه بچ کېدل

۲۶ (۱) دلته یرمیاہ ته د مالک خدای پېغام د یهو یقیم د یوسیاہ د زوی د یهوداہ بادشاہ د حکومت په وړومبني سر کښې ورکړے شو. (۲) مالک خدای هغه ته داسې وفرمائیل چې، ”لار شه او د مالک خدای د کور په دربار کښې ودرېږه، او هغه خلقو ته اعلان وکړه څوک چې د یهوداہ د خوا او شا ښارونو نه د عبادت دپاره راغلی دی. هغوی ته زما کلام پوره پوره واوروه او يو لفظ هم ترې نه کم نه کړې. (۳) کېدے شی چې هغوی تا ته غوږ ونیسی او هر يو د خپلو بدو لارو نه راواوړی. کومه منصوبه چې ما د هغوی خلاف جوړه کړې وه، نو بیا به زه خپل سوچ بدل کړم او هغه افت به پرې نه راولم. (۴) هغوی ته ووايه، مالک خدای فرمائی، که چېرې تاسو ما ته غوږ ونه نیسی او کوم شریعت چې ما تاسو ته پېش کړے دے د هغې پیروی ونه کړئ، (۵) او که چېرې تاسو زما د خدمت کوونکو پېغمبرانو کلام ته غوږ ونه نیسی کوم چې ما تاسو ته بار بار درلېږلی دی خو تاسو هغوی ته غوږ ونه نیولو، (۶) نو زه به د دې کور سره هم هغه شان کار وکړم لکه څنگه مې چې د سیلا سره کړے وو، او د زمکې په مخ به د دنیا ټول

قومونه د دې ښار نوم په لعنت کولو سره اخلی. “ (۷) کله چې یرمیاہ د مالک خدائ په کور کښې دا کلام واورولو نو امامانو، پېغمبرانو او ټولو خلقو د هغه کلام واورېدو، (۸) نو چې څنگه یرمیاہ هغه کلام خلقو ته اورول ختم کړو کوم چې ورته مالک خدائ حکم کړې وو چې دې خلقو ته یې واوروی نو سمدستی امامانو، نبیانو او ټولو خلقو هغه ونيولو او چغې یې کړې، ”دا ضروری ده چې ته د دې په وجه مړ شې. (۹) ته ولې د مالک خدائ په کور کښې د هغه په نوم پېغام ورکوې چې دا کور به لکه د سیلا په شان شی او دا ښار به په صحرا او کنډرو بدل شی؟“ نو د مالک خدائ په کور کښې ټول خلق د یرمیاہ نه راتاو شول. (۱۰) کله چې د یهوداه آفسرانو د دې خبرو په حقله واورېدل، هغوی د شاهي محل نه د مالک خدائ د کور طرف ته لاړل او هلته د نوې دروازې په نوم دروازه کښې په داخلېدو سره په خپلو ځایونو باندې کښېناستل. (۱۱) نو بیا امامانو او پېغمبرانو، ټولو آفسرانو او نورو خلقو ته وفرمائیل چې، ”دې سړی ته دې د مرگ سزا ورکړې شی ځکه چې هغه د دې ښار خلاف پېشگوښې وکړه او تاسو په خپلو غوږونو واورېده.“ (۱۲) نو بیا یرمیاہ ټولو آفسرانو او ټولو خلقو ته وفرمائیل، ”زه مالک خدائ رالېږلې یم چې د دې کور او د دې ښار خلاف هغه ټولې پېشگوښانې وکړم کومې چې تاسو واورېدلې. (۱۳) تاسو اوس د خپلو طریقو او اعمالو اصلاح وکړئ او د مالک خدائ ستاسو د خدائ پاک تابعداری وکړئ. نو بیا به مالک خدائ خپل سوچ بدل کړی او د کوم افت د نازلېدو منصوبه یې چې جوړه کړې ده هغه به نه نازلوی. (۱۴) ترڅو پورې چې زما خبره ده، زه خو ستاسو په قبضه کښې یم، څه چې تاسو ته ښه او صحیح ښکاری هم هغه ما سره وکړئ. (۱۵) خو تاسو په دې یقین وساتئ، که چېرې تاسو ما مړ کړئ، نو تاسو او د دې ښار خلق څوک چې په کښې اوسېږی د یو بې گناه کس خون به په خپله غاړه واخلي ځکه چې په حقیقت کښې زه مالک خدائ تاسو ته رالېږلې یم، چې دا ټولې خبرې ستاسو غوږونو ته درورسوم.“ (۱۶) نو آفسرانو او خلقو چې دا واورېدل، نو امامانو او پېغمبرانو ته یې وویل، ”دې سړی ته دې د مرگ سزا ورنه کړې شی، ځکه چې هغه مونږ ته د مالک خدائ زمونږ د خدائ پاک په نوم خبرې وکړې.“ (۱۷) نو بیا د

قوم يو څو مشران راپاڅېدل او ټولو حاضر و خلقو ته يې وويل چې، ﴿١٨﴾ ”د مورثيت ميگاه نبي چې د حزقياہ د بادشاهت په ورځو کښې د يهوداه بادشاه وو، پېشگوښې وکړه. هغه د يهوداه ټولو خلقو ته وفرمائيل، دا هغه څه دی چې مالک خدای رب الافواج يې فرمائی، صيون به لکه د پټې په شان په يوې واپولې شې، د يروشلم نه به د خاورو ډېرې جوړې شې، او په اوچتو غونډو چرته چې د خدای کور دې په هغې کښې به جاړې بوټې راشنه شې. ﴿١٩﴾ ولي حزقياہ چې د يهوداه بادشاه وو هغه په مرگ محکوم کړو څه؟ آيا حزقياہ د مالک خدای نه ونه یرېدو چې د هغه رحم ولټوی؟ آيا مالک خدای خپله فېصله بدله نه کړه د کوم افت د رانازلېدو چې هغه د دوی خلاف منصوبه جوړه کړې وه؟ مونږ په خپله په خپل ځان د سخت افت راوستو په حالت کښې يو.“

د اورياہ نبي قتلول

﴿٢٠﴾ په هغه ورځو کښې يو بل نبي د اورياہ په نوم چې د قریت يعريم اوسېدونکې وو او د سمعياہ زوی وو د یرمياہ نبي په شان د مالک خدای په نوم نبوت کولو. هغه هم د دې ښار او د دې خلقو خلاف لکه څنگه چې یرمياہ خبرې کړې وې يو شان خبرې وکړې. ﴿٢١﴾ کله چې يهويعقيم بادشاه، او د هغه ټولو فوجيانو او آفسرانو د اورياہ خبرې واورېدلې، نو بادشاه د هغه د قتلولو کوشش وکړو. خو کله چې اورياہ واورېدل نو د یرې نه مصر ته وتښتېدلو. ﴿٢٢﴾ نو بيا يهويعقيم بادشاه الناتن د عکبور زوی مصر ته سره د نورو کسانو ولېږلو. ﴿٢٣﴾ نو هغوی اورياہ په مصر کښې ونيولو او يهويعقيم بادشاه له يې راوستلو، او هغه يې په توره قتل کړو او د هغه لاش يې د عامو خلقو په قبرستان کښې ښخ کړو. ﴿٢٤﴾ خو اخيقام د سافن زوی د یرمياہ مدد کولو، نو ځکه هغه د مرگ ډپاره خلقو ته حواله نه کړې شو.

۱) د صدقیاه د یوسیاہ د زوی د یهوداه د بادشاهی په تازه ورځو کښې دا پېغام یرمیاہ ته د مالک خدای له طرفه ورکړې شو. ۲) مالک خدای ما ته وفرمائیل چې، ”د خپل ځان دپاره جغ جوړ کړه او د څرمنې په تسمو سره یې په خپله غاړه کښې واچوه.“

۳) بیا مالک خدای ما ته وفرمائیل چې، ”د ادوم، موآب، عمون، صور او د صیدا بادشاهانو ته د هغوی د هغه سفیرانو په ذریعه پېغام ورواستوه څوک چې یروشلم ته د یهوداه د بادشاه صدقیاه لیدلو له راغلی و. ۴) هغوی له دا پېغام د هغوی د مالکانو دپاره ورکړه چې دا هغه څه دی چې رب الافواج د بنی اسرائیلو مالک خدای یې فرمائی، ۵) ما په خپل لوی طاقت او زورور لاس سره زمکه او په کښې ټول انسانان او ځناور پیدا کړل، او هر چا ته چې زما خوښه وی نو بیا دا هغوی له ورکوم. ۶) خو زه به اوس ستاسو ټول ملکونه خپل خدمت کوونکی نیوکدنضر د بابل بادشاه ته حواله کړم، تر دې چې زه به ځنگلی ځناور هم د ده تابعدار کړم. ۷) ټول قومونه به د هغه خدمت وکړی، او د هغه د زوی او د نمسی به تر هغې پورې خدمت کوی ترڅو چې د هغه د ملک د ختمېدو دپاره مقرر شوی وخت نه وی راغلی. نو بیا به نور ډېر قومونه او لوی بادشاهان راشی او بابلیان به خپل غلامان جوړ کړی. ۸) مالک خدای داسې فرمائی چې، که چېرې یو قوم یا بادشاهت د نیوکدنضر یعنی د بابل د بادشاه د خدمت نه انکار وکړی او یا خپل څټ د هغه د جغ لاندې نه کړی، نو زه به بیا په هغه قوم جنگ، قحط او ویا را نازله کړم، ترڅو چې بابلیانو هغه قبضه کړی نه وی. ۹) نو بیا خپلو دروغزنو نبیانو، فالگرو، د خوب تعبیر کوونکو، خپل قسمت معلومونکو او جادوگرو ته غورمه نیسی، څوک چې تاسو ته وائی چې تاسو به د بابل د بادشاه خدمت نه کوی. ۱۰) هغوی تاسو ته د دروغو نبوت کوی او په دې خبرو به تاسو د خپل ملک نه لرې وشړلې شی، زه به تاسو خواره واره کړم او تاسو به تباہ شی. ۱۱) خو که کوم یو قوم هم خپل څټ د بابل بادشاه د جغ لاندې ښکته کړی او د هغه خدمت وکړی، نو زه به دا قوم په خپله

زمکه باندې پرېږدم چې هغه وگړی او هلته اوسېږی. “ دا د مالک خدای وینا ده. (۱۲) ” ما هم دا پېغام د یهوداه بادشاه صدقیاه ته ورکړو. ما ورته ووئیل، ” خپل څټونه د بابل بادشاه جع ته بنکته کړئ، د هغه او د هغه د خلقو خدمت وکړئ، نو تاسو به ژوندی پاتې شئ. (۱۳) ” نو بیا ولې ته او ستا عوام دې په هغه جنگ، قحط یا وبا مړه شئ په کومو چې مالک خدای هر هغه قوم یروی څوک چې د بابل د بادشاه د خدمت نه انکار کوی؟ (۱۴) ” د دروغونو نبیانو خبرو ته غوږ مه نیسئ څوک چې تاسو ته وائی چې د بابل د بادشاه خدمت به نه کوی، ځکه چې هغوی تاسو ته دروغ وائی. (۱۵) ” مالک خدای په خپله فرمائیلی دی چې، هغوی ما نه دی درلېږلی. هغوی زما په نوم د دروغو نبوت کوی. نو ځکه زه به تاسو د خپل ملک نه وشړم، نو تاسو او هغه نبیان دواړه به هلاک شئ. (۱۶) ” نو بیا ما امامانو ته ووئیل چې، ” دا هغه څه دی چې مالک خدای فرمائیلی دی، هغه نبیانو ته غوږ مه نیسئ چې څوک داسې وائی چې د خدای پاک د کور مقدس څیزونه به ډېر زر د بابل نه راواپس شئ. هغوی تاسو ته د دروغو پېشگويانې کوی. (۱۷) ” هغوی ته غوږ مه نیسئ، د بابل د بادشاه خدمت کوی، نو تاسو به ژوندی پاتې شئ. نو بیا دې ولې دا ښار تباه او په کنډرو بدل شئ؟ (۱۸) ” که چېرې هغوی په رښتیا سره پېغمبران وی او د مالک خدای د خوا نه ورته کلام ورکړی شوې وی نو بیا دې هغوی ما ته چې مالک خدای رب الافواج یم سوال او منت وکړی چې زه هغه پاتې شوی مقدس څیزونه بابل ته پرې نه ږدم چې هغوی یوسی. او چې هغه په یروشلم کښې د مالک خدای په کور او د یهوداه بادشاه په محل کښې پاتې شئ. (۱۹) ” نو مالک خدای، رب الافواج د هغه څیزونو په حقله وفرمائیل کوم چې په یروشلم کښې پاتې وو لکه د زېږو ستنې او د زېږو پیگی، او د اویو راوړلو گاډی او نور سامانونه. (۲۰) ” دا هم هغه پاتې شوی څیزونه دی کله چې نبوکدنصر بادشاه د یهوداه بادشاه، د یهوئیم زوی یهوئاکین او د یهوداه او یروشلم مشران سپین رویی ټول بابل ته بوتلل. (۲۱) ” مالک خدای رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی هغه څیزونو په حقله کوم چې د مالک خدای په کور کښې پاتې دی او د یهوداه او په یروشلم او د بادشاه په محل کښې پاتې دی، (۲۲) ” دا سامانونه

به بابل ته يورپے شی او دا به زما د راتلو د ورځې پورې هلته وی، مالک خدائ داسې فرمائی چې، نو بیا به زه دا ټول سامان واپس راوړم او په دې ځای کښې به یې ولگوم.“

حضرت یرمیاہ او حنیاہ نبی

۲۸ (۱) د یهوداه د بادشاه د صدقیاہ د بادشاهی په تازه ورځو کښې په هم هغه کال په پینځمه میاشت په څلورم کال د جبعون د ښار یو پېغمبر د عزور زوی حنیاہ د مالک خدائ په کور کښې د امامانو او د خلقو په وړاندې ما ته خبرې وکړې او راته یې وفرمائیل چې، (۲) مالک خدائ رب الافواج، د بنی اسرائیلو خدائ پاک فرمائی چې، ”زه به د بابل د بادشاه جغ مات کړم چې بوج یې په خلقو باندې دے. (۳) زه به په دوو کالو کښې دننه دننه د مالک خدائ د کور هغه ټول مقدس څیزونه واپس دې ځای ته راوړم کوم چې نبوکدنضر بادشاه بابل ته وړلی ؤو. (۴) زه به هم د یهوداه بادشاه د یهوئیم زوی یهوئاکین سره د یهوداه د هغه ټولو خلقو واپس دې ځای ته راوړم کوم چې په بابل کښې جلاوطن دی. بې شکه چې زه به د بابل د بادشاه جغ مات کړم. مالک خدائ دا فرمائی.“ (۵) بیا یرمیاہ پېغمبر د امامانو او د هغه ټولو خلقو په مخکښې کوم چې د مالک خدائ په کور کښې ولاړ ؤو حنیاہ نبی ته داسې جواب ورکړو، (۶) هغه وفرمائیل چې، ”آمین. مالک خدائ دې هم داسې وکړی. هغه دې ستا پېشگوئی پوره او رښتیا کړی چې هغه به دوباره ټول د مالک خدائ د کور سامان سره د هغه کسانو چې بابل ته قېدیان بوتلے شوی دی دلته واپس راوولی. (۷) خو اوس ته هم هغه خبرو ته کومې چې زه تا ته د ټولو خلقو په وړاندې کوم غوږ ونیسه. (۸) زما او ستا نه ډېر وړاندې پخوانو نبیانو دا پېشگوئی کړې ده چې په ډېرو ملکونو او لویو بادشاهتونو به جنگ، قحط او وبا راځی. (۹) خو کوم یو پېغمبر چې د خیر او سلامتی پېشگوئی کوی نو هغه به په رښتیا سره په دې وپېژندلے شی چې د مالک خدائ له طرفه رالېږلے شوے دے کله چې د هغه پېشگوئی رښتیا شی.“ (۱۰) نو بیا حنیاہ د یرمیاہ نبی د غاړې

نه جغ لري کړو او ټوټه ټوټه يې کړو، (۱۱) او حننياه ټولو خلقو ته وفرمائيل چې، ”مالک خدائ فرمائي، زه به په دوو کالونو کښې دننه هم دغه شان د نبوکدنضر بادشاه جغ چې کوم هغه د ټولو قومونو په غاړه کښې اچولې دې لري کړم.“ په دې خبره یرمياہ د هغه خائ نه لارو. (۱۲) نو بيا خه موده وروستو کله چې حننياه پېغمبر د یرمياہ پېغمبر د خت نه جغ مات کړو، نو بيا د مالک خدائ کلام په یرمياہ پېغمبر نازل شو چې، (۱۳) ”لار شه او حننياه ته ووايه چې، مالک خدائ فرمائي، تا خو د لرگی جغ مات کړو، خو د دې په خائ به مالک خدائ د خلقو په غاړه کښې د اوسپنې جغ واچوی. (۱۴) مالک خدائ، رب الافواج د بني اسرائیلو خدائ پاک فرمائي چې، زه به د دې ټولو قومونو په غاړه کښې د اوسپنې جغ واچوم ترڅو چې هغوی د بابل د بادشاه نبوکدنضر خدمت وکړي. مالک خدائ فرمائي دی، تر دې چې زه به د خنکل په خناورو باندې هم نبوکدنضر ته اختيار ورکړم چې د هغه خدمت وکړي.“ (۱۵) بيا یرمياہ نبی حننياه نبی ته وفرمائيل چې، ”حننياه ما ته غور شه. مالک خدائ ته نه يې رالېرلې، ته دې قوم ته د دروغو نبوت کوې او هغوی ستاسو په دروغو باندې باور کوی. (۱۶) نو ځکه بيا مالک خدائ په خپله فرمائي چې، زه اوس تا د زمکې د مخ نه خوا کوم. په هم دې کال کښې به ته مړ شي، ځکه چې تا د مالک خدائ خلاف د سرکشي تعليم ورکړې دې.“ (۱۷) نو د هم هغه کال په اوومه مياشت حننياه پېغمبر مړ شو.

په بابل کښې جلاوطنو ته د حضرت یرمياہ نبی خط

۲۹ (۱) دا د هغه خط متن دې کوم چې یرمياہ پېغمبر د يروشلم نه بابل ته هغه مشرانو او امامانو، پېغمبرانو، او نورو ټولو خلقو ته څوک چې نبوکدنضر بادشاه د يروشلم نه بابل ته جلاوطن کړی و، (۲) هغه دا د هغه وخت نه وروستو وليکلو کله چې يهوياکين بادشاه، د هغه مور ملکه، د دربار خصيان آفسران، د يهوداه او يروشلم مشران، ماهر کسان او کارېگران د يروشليم نه شړلي و. (۳) هغه هغه خط د العاسه د

سافن زوئ او گمرياه د خَلقياہ زوئ په لاس ولېرلو، کوم چې د يهوداه بادشاه صدقياہ د بابل نبوکدنصر له ولېرلو. په هغې کبني دا ليکلے شوی ؤو، ﴿٤﴾ ”مَالِكِ خُدَائِ رَبِّ الْاَفْوَاجِ، د بنی اسرائیلو خُدائِ پاک هغه ټولو خلقو ته فرمائی کوم چې ما مَالِكِ خُدَائِ هغوی د يروشلم نه بابل ته قېديان بوتلل، ﴿٥﴾ خپل ځان له په بابل کبني کورونه جوړ کړی او په هغې کبني اوسېږی. باغونه وکړی او د هغې نه خوراک کوئ. ﴿٦﴾ تاسو ودونه وکړی چې زامن او لويه مو پېدا شی. نو دغه شان بيا خپل زامن او لويه هم واده کړی چې د هغوی هم بچی پېدا شی. تاسو په شمېر کبني زيات شی نه چې کم شی. ﴿٧﴾ کوم ښار ته چې ما تاسو جلاوطن کړی یی د دغه ښار خیر غواړی. او مَالِكِ خُدَائِ ته د هغې دپاره دُعا کوئ، ځکه که چرې په هغې کبني خیر وی، نو تاسو به هم په خیر یی. ﴿٨﴾ مَالِكِ خُدَائِ، رَبِّ الْاَفْوَاجِ د بنی اسرائیلو خُدائِ پاک تاسو ته فرمائی چې، خبردار، ستاسو په مینځ کبني چې کوم نبیان او فالبین اوسېږی چې هغوی تاسو دوکه نه کړی. د هغوی خوبونو ته توجو مه ورکوئ. ﴿٩﴾ ځکه هغوی تاسو ته زما په نوم د دروغو پېشگوئی کوی. هغوی ما تاسو ته نه دی درلېرلی. مَالِكِ خُدَائِ داسې فرمائی. ﴿١٠﴾ مَالِكِ خُدَائِ فرمائی چې، کله چې په بابل کبني ستاسو اويا کاله تېر شی، نو زه به ستاسو خوا ته راشم او خپله هغه د رحم وعده به پوره کړم چې تاسو بيا واپس خپل مُلک ته راوړم. ﴿١١﴾ مَالِكِ خُدَائِ فرمائی چې، ما ته د هغه منصوبو پته ده زه چې کومې ستاسو دپاره لرم، هغه منصوبه چې تاسو آبادوی او خوشحالوی، نه چې تاسو ته نقصان رسوی، هغه منصوبه چې تاسو ته مستقبل او اُمید درکړی. ﴿١٢﴾ بيا به په هغه وخت تاسو ما ته مینت زاری وکړی، ما ته به رجوع وکړی او ما نه به دُعا وغواړی، او زه به ستاسو دُعا واوړم. ﴿١٣﴾ تاسو به زما لټون کوئ او که چرې په پوره زړه سره زما لټون وکړی نو تاسو به مې پېدا کړی. ﴿١٤﴾ مَالِكِ خُدَائِ فرمائی چې، زه به تاسو ته اجازت درکړم چې ما پېدا کړی. زه به ستاسو مُلک دوباره تاسو له درکړم. د هغه ټولو مُلکونو او ځایونو نه به تاسو واپس راوړم په کومو کبني چې ما خواره کړی وی، او زه به تاسو هغه مُلک ته واپس راوړم د کوم نه چې ما تاسو جلاوطن کړی وی، مَالِكِ خُدَائِ فرمائی. ﴿١٥﴾ تاسو ووايي

چي، مونڊ ڊپاره مالڪ خُڏائِ په بابل ڪبني هم پيغمبران راپيدا ڪري دي، ﴿١٦﴾ خو مالڪ خُڏائِ ته غور ونيسي چي هغه د هغه بادشاهه په حقله فرمائي څوڪ چي د داؤد په تخت ناست دے او د هغه خلقو په حقله څوڪ چي په دې بنا ڪبني پاتي شوي دي، او ستاسو د مُلڪ خلقو په حقله څوڪ چي تاسو سره جلاوطن شوي نه ؤو. ﴿١٧﴾ مالڪ خُڏائِ ربُ الافواج فرمائي چي، زه به په هغوي باندې جنگ، قحط او وبا راولم او هغوي به د هغه خرابو اينڙو په شان ڪرم چي د خوږلو قابل نه وي. ﴿١٨﴾ زه به په هغوي جنگ، قحط او وبا نازل ڪرم او د هغوي پسي به يم، او د دنيا ٽول نور قومونه چي هغوي ته گوري نو ورته به د ڀرې او دهشت مثال وي او چي چرته هم هغوي خواره ڪرم نو ٽولو خلقو ته به پي د نفرت او سپڪاوي باعث وگرځوم. ﴿١٩﴾ مالڪ خُڏائِ فرمائي چي، ڇڪه چي هغوي زما ڪلام ته غور نه نيولو، هغه پيغام چي ما بار بار د خپلو خادمانو نبينانو په ذريعه هغوي ته ورڪري و. او تاسو جلاوطنو هم زما پيغام ته غور ونه نيولو، مالڪ خُڏائِ فرمائي. ﴿٢٠﴾ نو اوس تاسو ٽولو اے جلاوطن شوو څوڪ چي ما د يروشلم نه بابل ته لڀرلي د مالڪ خُڏائِ ڪلام واورئ. ﴿٢١﴾ مالڪ خُڏائِ ربُ الافواج، د بني اسرائيلو خُڏائِ پاڪ د اخی اب د قولاياه د زوي او د صدقياه د معسياه د زوي په حقله فرمائي چي، هغوي تاسو ته زما په نوم د دروغو پيشگوياڻي وڪري، زه به هغوي نبوڪدنضر د بابل بادشاهه ته حواله ڪرم، او هغه به هغوي ستا د سترگو د وړاندې مره ڪري. ﴿٢٢﴾ ڇڪه چي د هغوي په وجه به، د يهوداه نه ٽول جلاوطن شوي خلق څوڪ چي په بابل ڪبني قبيديان دي هغوي به داسي بنبري کوي، مالڪ خُڏائِ دې تاسو سره د صدقياه او اخی اب په شان ڪار وڪري څوڪ چي د بابل بادشاهه په اور ڪبني سوزولي ؤو. ﴿٢٣﴾ ڇڪه چي هغوي په بني اسرائيلو ڪبني شرمناڪ گناهونه ڪري دي، هغوي د خپلو گاونڊيانو د بنحو سره د زنا باوجود، زما په نامه د دروغو پيغام خلقو ته وړاندې ڪري دے د ڪوم چي ما هغوي ته حُڪم نه دے ورڪري. خو ما ته د هغوي په حقله علم دے او په هغوي باندې زه گواه يم. مالڪ خُڏائِ داسي فرمائي.“

د سمعياه خط

﴿٢٤﴾ مالک خُدايُ په بابل کښې دا پېغام سمعياه نحلامي ته راولېږلو، ﴿٢٥﴾ ”مالک خُدايُ ربُ الافواج د بني اسرائيلو خُدايُ پاک داسې فرمائي چې، تا په خپل اختيار سره يو خط صفنياه د معسياه زوي، امام ته، او تا د دې نقل نورو امامانو او د يروشلم خلقو ته ولېږلو، چې په کښې تا وليکلو چې، ﴿٢٦﴾ تَه مالک خُدايُ د يهويدع په خُايُ امام جوړ کړې او هغه تَه د خپل کور مشر جوړ کړې. نو تا ته په کار دی چې هر يو ليونے کس چې په دروغو سره نبوت کوی د لرگی په کنده کښې بند کړې او په غاړه کښې ورته د اوسپنې زنخیر واچوې. ﴿٢٧﴾ نو بيا تاسو د عنوتو یرمياہ ته زورنه ولې نَه ده ورکړې، چا چې ستاسو په مينخ کښې د پېغمبري دعوي کوله او خلقو ته يې د پېغمبري خبرې کولې؟ ﴿٢٨﴾ ځکه چې مونږ ته په بابل کښې هغه پېغام راولېږلو، او پېشگوئي يې وکړه چې زمونږ په جلاوطني کښې به پېر وخت لگيږي. نو هغه ووئيل، تاسو په دې وجه کورونه جوړ کړئ او هلته په کښې اوسېږئ، باغونه وکړئ او د هغې مېوې خورئ. ﴿٢٩﴾ صفنياه امام دا خط یرمياہ نبي ته ولوستلو، ﴿٣٠﴾ او بيا د مالک خُدايُ کلام په یرمياہ نازل شو چې، ﴿٣١﴾ ”ټولو جلاوطنو ته خط ورولېږه او ورته وليکه چې، مالک خُدايُ د سمعياه نحلامي په حقله فرمائي چې، هغه د خپل خان نه تاسو ته پېشگوئي کړې ده، او که څه هم چې هغه ما تاسو ته نَه دے درلېږلے. او هغه تاسو داسې تيار کړئ چې د هغه په دروغو باندې باور وکړئ. ﴿٣٢﴾ نو بيا په دې وجه مالک خُدايُ داسې فرمائي چې، زه به سمعياه نحلامي او د ده اولاد ته په يقين سره سزا ورکړم. د هغه د خاندان نه به څوک هم ژوندی پاتې نَه شي، او نَه به هغوي هغه احسانونه او نعمتونه وگوري کوم چې زه د خپل غوره شوي قوم سره کوم، ځکه چې هغه زما خلاف خلقو ته د سرکشي کولو لمسون وکړو، مالک خُدايُ فرمائي.“

د مالک خدائ د خپلو خلقو سره د خلاصون لوظ

۳۰ ﴿۱﴾ د مالک خدائ پېغام یرمياہ ته ورکړې شو، ﴿۲﴾ ”دا هغه څه دی چې مالک خدائ د بنی اسرائیلو خدائ پاک یې فرمائی چې، ټولې هغه خبرې چې ما تا سره وکړې هغه په یو کتاب کښې ولیکه. ﴿۳﴾ مالک خدائ فرمائی چې، گوره، نو هغه وخت راروان دے چې زه به خپل خلق اسرائیل او یهوداه د جلاوطنی نه بحال کړم او هغه ملک او خدائ ته به یې واپس راولم کوم چې ما د هغوی پلار نیکه له په میراث کښې ورکړې وو او دا به بیا د هغوی ملکیت وی، دا مالک خدائ فرمائی.“ ﴿۴﴾ دا هغه خبرې دی چې مالک خدائ د اسرائیل او یهوداه د خلقو په حقله فرمائیلی دی، ﴿۵﴾ ”مالک خدائ فرمائی چې، زه د یرې ژړا اورم، هلته دهشت دے او امن نشته. ﴿۶﴾ نو زه به ستاسو نه دا یو تپوس وکړم چې ولې سړی بچی راوړی څه؟ نو دا ولې زه چې هر یو تکړه سړی ته گورم نو لکه د یوې بیمارې ښځې په شان چې د ماشوم د پیدا کېدو وخت یې رانزدې شوے وی هغسې یې لاسونه په خپله گډه باندې اېښی وی او هر یو لکه د مړی په شان تک زېړ شوی وی؟ ﴿۷﴾ افسوس چې هغه ورځ به څومره سخته وی. د هغې ورځې په شان به بله کومه ورځ هم نه وی. دا به د یعقوب دپاره سخته ورځ وی، خو په آخر کښې به هغه ترې بچ شی. ﴿۸﴾ مالک خدائ رب الافواج فرمائی چې، په هغه ورځ به د هغوی د غاړې نه هغه جگ مات کړم او د زنجیرونو نه به یې خلاص کړم او هغوی به نور د پردو خلقو غلامان نه وی. ﴿۹﴾ خو هغوی به د خپل مالک خدائ او د داؤد د نسل نه د هغه بادشاه خدمت وکړی، څوک چې به زه په هغوی باندې مقرروم. ﴿۱۰﴾ بلکې مالک خدائ فرمائی چې، اے زما خدمت کونکیه یعقوبه، مه یرېره. او اے اسرائیله ته مه پرېشانه کېره. زه به په یقین سره تا او ستا اولاد په هغه لرې ملک کښې د جلاوطنی نه آزاد کړم. او ته به راواپس شې او خیر خیریت سره به ژوند کوې. او څوک به تا نه شی پرولے. ﴿۱۱﴾ نو مالک خدائ فرمائی چې، زه ستا مل یم او زه به تا بچ کړم. او زه به هغه ټول قومونه مکمل تباه کړم چرته چې ما تاسو خواره واره کړی وی، خو زه به تاسو په مکمل

توگه نه تباہ کوم. زه به تاسو په انصاف سره تنبيه کړم، او زه به تاسو هم داسې بې سزا نه پرېږدم. (۱۲) مالک خدای داسې فرمائی چې، ستاسو زخمونه خطرناک دی، او ستاسو زخمونه لاعلاج دی. (۱۳) داسې څوک نشته چې ستا خیال وساتي، ستا د زخمونو دپاره دارو نشته، ستا دپاره علاج نشته دی. (۱۴) ستا ټولو ملگرو ته هېر کړې یې، هغوی ستا پرواه نه کوی. ما په تا باندې داسې حمله وکړه لکه څنگه چې په دشمن کوم، او د یو ظالم په شان مې سزا درکړه، ځکه چې ستا شرارتونه پېر غټ دی، او ستا گناهونه پېر زیات دی. (۱۵) نو بیا ولې تاسو په خپلو زخمونو او درد ژړا فریاد کوئ، او تاسو وایئ چې د دې خو هیڅ علاج نشته؟ خو دا ما ستاسو د لویو شرارتونو او پېرو گناهونو په وجه درسره وکړل. (۱۶) خو هر هغه څوک چې تاسو روغ تېروی هغوی به روغ تېر کړې شی، او ستاسو ټول دشمنان به جلاوطن کړې شی. هر هغه څوک چې تاسو لوټ کوی هغوی به لوټ کړې شی، او څوک چې په تاسو باندې حمله کوی په هغوی باندې به حمله وکړې شی. (۱۷) مالک خدای فرمائی چې، زه به ستاسو صحت دوباره بڼه کړم، او ستاسو زخمونو ته به شفا ورکړم. زه به دا کار وکړم ځکه چې ما اورېدلی دی چې خلق تا ته ”جلاوطن شوې“ وائی، ”صیون د چا چې څوک هم خیال نه ساتی.“ (۱۸) مالک خدای فرمائی چې، زه به د یعقوب اولاد د غلامی نه واپس راولم او په هغوی به رحم وکړم، د یروشلم تباہ شوې ښار به هم هغه ځای کښې دوباره آباد کړم، او زور محل به یې په خپل اصلی ځای کښې ودروم. (۱۹) نو په هغه وخت کښې به د هغه خلقو نه د شکر گزاری حمدونه او د خوشحالی آوازونه واورېدلې شی. زه به د هغوی شمېر زیات کړم، او هغوی به کمولې نه شی. زه به خلق مجبور کړم چې د هغوی عزت وکړی، او هغوی به سپک نه شمېرلې کيږی. (۲۰) د هغوی ماشومان به لکه د پخوا په شان ژوند کوی، او د هغوی جماعت به زما په مخکښې قائم شی، او زه به هغه ټولو خلقو له سزا ورکړم څوک چې په دوی باندې ظلم کوی. (۲۱) د هغوی مشر به د هغوی د خپل قوم نه وی، او د هغوی مشر به د هغوی د خپلو خلقو نه وی. زه به هغه خپل ځان ته نزدې کړم او هغه به ما له راشی، ځکه چې څوک دا جرأت کولې شی چې نابالغې

راشي؟ دا د مالک خُداي فرمان دے. ﴿٢٢﴾ نو هغه وخت به تاسو زما خلق يئ او زه به ستاسو خُداي پاک يم.“ ﴿٢٣﴾ گورئ د مالک خُداي غصه لکه د طوفان په شان رانازليري، او د تېزو هواگانو په شان د بدعمله خلقو په سر په غضب سره لگيري. ﴿٢٤﴾ او د مالک خُداي سخت قهر او غضب به تر هغي پورې وي او واپس به نه شي ترخو چې د هغه مقصد پوره شوې نه وي. په راتلونکو ورځو کبني به تاسو په دې هر څه باندې پوهه شي.

د بني اسرائيلو خپلو کورونو ته راواپس کېدل

٣١ ﴿١﴾ مالک خُداي فرمائي چې، ”په هغه وخت کبني به زه د بني اسرائيلو د ټولو قبيلو خُداي يم، او هغوي به زما خلق وي.“ ﴿٢﴾ مالک خُداي داسې فرمائي چې، ”د بني اسرائيلو کوم خلق چې د مرگ نه بچ پاتي شوي وو ما په هغوي په بيابان کبني فضل وکړو، کله چې هغوي د آرام په تلاش کبني روان وو ما د هغوي ساتنه وکړه. ﴿٣﴾ ډېر پخوا مالک خُداي بني اسرائيلو ته راڅرگند شو، او ورته يې وفرمائيل چې، ما تاسو سره نه ختمېدونکي مينه کړي ده، ما تاسو په خپله مينه او رحم سره خپل ځان ته رانزدې کړئ. ﴿٤﴾ زه به تا بيا آباد کړم، او ته به بيا آباد شي، اے پېغلي اسرائيله. ته به بيا تمبل راواخلي او بهر به د گيا ډپاره په خوشحالي سره راووځي. ﴿٥﴾ تاسو به دوپاره د سامريه په غونډو باندې د انگورو باغونه وکړئ، او څوک چې دا باغونه کړي هغوي به يې په مېوه خوشحاله شي. ﴿٦﴾ نو هغه ورځ راروانه ده چې د افرائيم د غونډو نه به چوکيداران آوازونه وکړي او وائي به چې، راځئ چې صيون ته د عبادت ډپاره او مالک خُداي خپل خُداي پاک ته لار شو.“ ﴿٧﴾ مالک خُداي فرمائي چې، ”د يعقوب ډپاره د خوشحالي سندرې ووايي او چغې ووهي چې بني اسرائيل د ټولو نه لوي قوم دے. مالک خُداي ته د حمد و ثناء چغې ووهي او ووايي چې، اے مالک خُدايه، په بني اسرائيلو کبني پاتي شوې خپل قوم دې بچ کړه. ﴿٨﴾ نو زه به هغوي د شمالي ملک نه واپس راولم او د

زمکې د لرو ځايونو نه به يې راغونډ کړم. تر دې چې ړانده، گوډيان، اُميدوارې بښې او د ماشوم د پېدا کېدو په حالت کېښې بښې، نو هغوى ټول به د لوى قبيلې په شکل کېښې دلته بيا راواپس شى. ﴿٩﴾ کله چې هغوى واپس راشي نو د پښېمانۍ نه به اوبښکې د هغوى په مخ روانې وى او زه به هغوى په ډېره مينه خپلو کورونو ته واپس بوځم، نو زه به هغوى د روانو اوبو په خوا کېښې او په هواره لاره بوځم هسې نه چې چرته تيندک وخورى، ځکه چې زه د بنى اسرائيلو پلار يم، او اِفرائيم زما مشر زوى دى. ﴿١٠﴾ مالک خدائ فرمائى، ”اے قومونو، د مالک خدائ کلام واورئ، او هغه لرې ساحلى وطنونو ته يې بيان کړئ. هغه چا چې بنى اسرائيل خواره کړى دى هم هغه به يې راغونډ کړى. لکه څنگه چې شپونکې د خپلې رمې ساتنه کوى هم داسې به هغه د هغوى خيال ساتى. ﴿١١﴾ مالک خدائ به د بنى اسرائيلو فديه ورکړى او هغوى به د هغه کسانو نه آزاد کړى چې د دوى نه زورور دى. ﴿١٢﴾ هغوى به راشي او پاس د صيون په غره به د خوشحالۍ چغې ووهي، او هغوى به د مالک خدائ په برکتونو لکه غله دانه، مې، تېل، او د رمو په زياتولو خوشحاله شى. د هغوى ژوند به لکه د سيرا په باغ په شان وى، او هغوى به نور غمژن نه شى. ﴿١٣﴾ نو پېغلې به د خوشحالۍ نه گيږي، ځوانان او بوډاگان به هم خوشحالۍ کوى. زه به د هغوى غم په خوشحالۍ باندې بدل کړم، او زه به هغوى له تسلى ورکړم، او زه به د هغوى خفگان په خوشحالۍ بدل کړم. ﴿١٤﴾ زه به د هغوى امامان په غوړو زېرو خوراکونو ماړه کړم، او زما خلق به زما په نعمتونو باندې ماړه پټ شى. مالک خدائ دا فرمائى.“

په بنى اسرائيلو د مالک خدائ رحم

﴿١٥﴾ مالک خدائ فرمائى چې، ”په راما کېښې د چغو آواز واورېدلې شو، د ماتم او لوى ژړا آواز. راحيل په خپلو بچو باندې ژړا کوى، هيڅ قسم تسلى نه قبلوى ځکه چې د هغې ماشومان غېب کړي شوى دى.“ ﴿١٦﴾ خو مالک خدائ فرمائى چې، ”ژړا او اوبښکې

تو بدل بس کړئ، تاسو ته به د خپلو کارونو اجر ملاو شی. “ مالک خُدای داسې فرمائی چې، ” ستاسو ماشومان به د دشمن د مُلک نه راوایس شی. “ ﴿١٧﴾ مالک خُدای داسې فرمائی چې، ” ستا د راتلونکي ژوند دپاره امید شته دے، ستاسو ماشومان به خپل مُلک ته بیا واپس راشی. ﴿١٨﴾ د افرائیم ژړا او فریاد ما ته رارسېدلے دے، تا ما ته تربیت راکړو چې په لاره شم، لکه د ناجوته سخی په شان دې تربیت راکړو او زه اوس په لاره شوے یم. ما دې خپل حضور ته واپس راوله، نو زه به واپس راشم، ځکه چې ته زما مالک خُدای او خُدای پاک یې. ﴿١٩﴾ ستا نه د اوږدو نه پس مونږ توبه وکړه، د پوهېدو نه وروستو مونږ خپله سینه ووهله. مونږ چې کوم کم عقل کارونه په ځوانۍ کښې کړی وؤ د هغې په وجه سپک او شرمنده شو. “ ﴿٢٠﴾ مالک خُدای فرمائی چې، ” ولې اسرائیل تر اوسه زما محبوب زوی نه دے څه په چا کښې چې زه خوشحالیږم؟ که څه هم چې زه د ده خلاف بار بار خبرې کوم، نو بیا هم هغه یادوم. نو په دې وجه زما زړه ورپسې زهیرېږی، زما په زړه کښې د ده دپاره پېر رحم دے. ﴿٢١﴾ اے زما قوم، تاسو د تلو په وخت په خپله لار داسې نښې ودریو چې د هغې نه په واپسې کښې خلقو ته د صحیح لارې پته ولگی. اے پېغلي اسرائیله راوگرځه، خپلو ښارونو ته راوگرځه. ﴿٢٢﴾ اے زما بې وفا لورې، ته به ترڅو پورې سرگردانه گرځي؟ مالک خُدای به یو نوے کار وکړی او هغه دا دے چې بنی اسرائیل به خپل مالک خُدای ته غاړه ورکړی. “

د مالک خُدای د خلقو بیا آبادېدل

﴿٢٣﴾ مالک خُدای ربُ الافواج، د بنی اسرائیلو خُدای پاک فرمائی، ” کله چې زه هغوی د غلامۍ نه واپس راولم، په یهوداه او د هغې په ښارونو کښې به هغوی بیا داسې ووائی چې، اے د صداقت ځایه، اے مقدس غره، مالک خُدای دې تا له برکت درکړی. ﴿٢٤﴾ ښاریان او زمینداران او شپونکی به د خپلو رمو سره په شریکه د یهوداه په مُلک کښې اوسېږی. ﴿٢٥﴾ زه به سترو ستومانو ته طاقت ورکړم او مړاوی شوی به تازه کړم. ﴿٢٦﴾

نو کله چې زه راپاڅېدم او خپلې سترگې مې پرانستلې، نو زه پوهه شوم چې په خوږ
 خوب اوده وم. (۲۷) مالک خدای فرمائی چې، ”هغه ورځ راروانه ده چې زه به د
 اسرائیل او یهوداه او د هغوی د ځناورو نسلونه زیات کړم. (۲۸) او لکه څنگه چې ما
 هغوی د ببخ نه راویستل، او ټوکړې ټوکړې مې کړل، او راومې غورزول، او تباه مې کړل
 او افتونه مې پرې نازل کړل، نو دغه شان به زه هغوی دوباره آباد او قائم کړم. (۲۹) په
 هغه ورځو کې به نور خلق داسې نه وائی چې، تراوه انگور یې پلارانو وخورل، او
 غابښونه یې د بچو ویربښېدل. (۳۰) خو هر سره به د خپلې گناه په وجه مړ کېږي، هر
 څوک چې تراوه انگور وخورى هم د هغه غابښونه به برېښيږي. (۳۱) مالک خدای
 فرمائی چې، ”هغه وخت راروان دے چې کله زه د اسرائیل او د یهوداه د خلقو سره یو
 نوے لوظ وکړم. (۳۲) دا به د هغه لوظ په شان نه وی کوم چې ما د هغوی د پلار نیکه
 سره کړے وو کله چې ما هغوی د لاس نه ونيول او د مصر نه مې بهر وویستل، ځکه
 چې هغوی ما سره کړے لوظ مات کړو، که څه هم چې زما مثال هغوی ته د وفادار
 خاوند په شان وو. مالک خدای داسې فرمائی. (۳۳) خو دا هغه نوے لوظ دے کوم به
 چې زه پس د دې نه د بنی اسرائیلو د قبیلې سره وکړم، زه به خپل شریعت د هغوی په
 مازغو کېښي و اچوم او د هغوی په زړونو به یې ولیکم. زه به د هغوی خدای پاک یم او
 هغوی به زما بنده گان وی. (۳۴) نور به د هغوی نه یو کس هم خپل گاونډی ته، او یا
 خپل ورور ته دا تعلیم نه ورکوی چې مالک خدای وپېژنه، ځکه چې د وړو نه واخله تر
 لویو پورې به هغوی ټول ما پېژني، مالک خدای داسې فرمائی. زه به د هغوی شرارتونه
 معاف کړم او د هغوی گناهونه به نور نه یادوم. (۳۵) مالک خدای داسې فرمائی، هغه
 څوک چې نمر په دې مقرروی چې د ورځې وځلېږي، او هغه چا چې سپوږمۍ او ستوری
 مقرر کړل چې د شپې وځلېږي، څوک چې سمندر راپاڅوی چې د هغې چې شور وکړي
 نو د هغه نوم مالک خدای رب الافواج دے. (۳۶) مالک خدای داسې فرمائی چې، ”ترڅو
 پورې د کائنات دا نظام موجود وی، نو تر هغه وخته پورې به د بنی اسرائیلو قوم زما د
 وړاندې قائم وی. (۳۷) مالک خدای داسې فرمائی چې، ”لکه څنگه چې د آسمان د ناپ

تول اندازه نۀ شی لگولے او د زمکې د بنیاد اندازه نۀ شی معلومولے نو زۀ به هم د اسرائیل د گناهونو په وجه د هغوی نه انکار ونۀ کړم.“ دا د مالک خدای فرمان دے. (۳۸) ”هغه ورغ راتلونکی ده،“ مالک خدای فرمائی چې، ”کله چې دا ښار د حنایل د برج نه واخله تر د گوټ د دروازې پورې به دوباره زما دپاره آباد شی. (۳۹) او د هغه خدای نه به سیدها د ښار حدود جارب غونډۍ پورې ورسپړی او بیا به د جوعه طرف ته راتاو شی. (۴۰) نو بیا به ټوله دره چرته چې د مرو لاشونه او ایرې غورزولے شی او هغه ټوله زمکه د کومې مېدانونه چې د قدرون د درې د نمرخاتۀ پورې پراتۀ دی، او د آسونو د دروازې پورې، ټوله به مالک خدای ته مقدسه وی. دا ښار به هیڅکله بیا د بېخ نه راونۀ ویستلے شی او نۀ به تباہ شی.“

د یرمیاہ زمکه اخستل

۳۲ (۱) د یهوداه د ملک د صدقیاه بادشاه د بادشاهی په لسم کال کوم چې اتلسم کال د نبوکدنصر د بادشاهی وو، د مالک خدای کلام یرمیاہ ته ورکړے شو. (۲) په هغه وخت کښې چې د بابل د بادشاه لښکرو د یروشلم نه گېره اچولې وه نو یرمیاہ په دې ورځو کښې د یهوداه د شاهی محل دننه په فوجی چاونۍ کښې بند وو. (۳) نو صدقیاه بادشاه هغه هلته قېد کړو او ورته یې وویل چې، ”تۀ ولې دا پېشگوئې کوې؟ چې مالک خدای فرمائی چې زۀ دا ښار د بابل بادشاه ته حواله کوم نو بیا به هغه په دې ښار قبضه وکړی. (۴) صدقیاه بادشاه به د بابلیانو د لاس نه ونۀ تښتی، او هغه به په یقین سره د بابل بادشاه ته حواله کړے شی، او هغه به دۀ سره مخامخ خبرې وکړی او دے به یې په خپلو سترگو سره وگوری. (۵) هغه به صدقیاه بابل ته بوځی او هغه به تر هغې پورې هلته پاتې وی چې ترڅو مې ورسره خپل عمل نۀ وی کړے، مالک خدای فرمائی. کۀ چرې تۀ د بابلیانو خلاف جنگ وکړې، نو تۀ به کامیاب نۀ شی.“ (۶) یرمیاہ وفرمائیل چې، ”نو په دغه وخت کښې د مالک خدای کلام په ما نازل شو چې (۷) ستا د ترۀ زوی

حنم ایل د سلوم زوئ به تا له راشی او درته به وائی چې په عننتوت کبني زما زمکه واخله،
 ځکه چې ته زما نزدې خپلوان يې نو اول د اخستو حق ستا دے او دا ستا فرض هم
 جوړېږي چې ته يې واخلې. (۸) نو بيا لکه څنگه چې مالک خدائ فرمائيلی و، زما د
 تره زوئ حنم ایل فوجی چا وني ته راغلو او هغه ووييل چې په عننتوت کبني زما زمکه
 واخله کومه چې د بنيامين په علاقه کبني ده. ځکه چې دا ستا حق دے چې ته يې
 خلاصه کړې او د خپل ځان دپاره يې واخلې. نو زه په دې پوهه شوم چې مالک خدائ
 ما سره په هم دې حقله خبره کړې وه. (۹) نو بيا ما هغه زمکه د تره زوئ حنم ایل نه د
 اوولسو سپينو زرو سيکو په بيعه واخستله. (۱۰) ما د گواهانو په وړاندې د هغه زمکې
 انتقال نامه وليکله او په هغې مې دستخط وکړو او مهر مې پرې ولگولو او هغه سپين زر
 مې په تله کبني وتلل. (۱۱) بيا ما د مهر شوې انتقال نامې چې د خرڅولو ټول اصول او
 شرائط په کبني درج شوي و او هم يوه غبر مهر شوې کاپي راواخسته. (۱۲) او دواړه
 مې باروک د نيرياه زوئ او د محسياه نمسی ته د حنم ایل او د هغه گواهانو چا چې په
 انتقال دستخط کړے وو او د هغه ټولو خلقو په موجودگي کبني چې په فوجی چا وني
 کبني ناست و او حواله کړل. (۱۳) د هغه ټولو کسانو په مخکبني ما باروک ته هدايت
 ورکړو چې، (۱۴) مالک خدائ رب الافواج د بني اسرائيلو خدائ پاک فرمائي چې، د
 سودا دا دواړه کاغذونه واخله چې په يو باندې مهر شته او په بل نشته او دواړه په
 خاورين منگي کبني واچوه ترڅو چې د ډېر وخت دپاره محفوظ پاتې شي. (۱۵) نو مالک
 خدائ رب الافواج د بني اسرائيلو خدائ پاک فرمائي چې، په دې ملک کبني به بيا
 کورونه، پتي او د انگورو باغونه اخستل کيږي.

د یرمياہ دُعا

(۱۶) ”د هغې نه وروستو کله چې ما د زمکې کاغذونه باروک د نيرياه زوئ له ورکړل نو
 بيا ما دُعا وکړه، (۱۷) اے مالک قادر مطلق خدایه، تا په خپل لوی طاقت او قدرت سره

او په خپل زورور لاس سره آسمان او زمکه جوړ کړل. ستا دپاره یو کار هم ناممکن نه دے. (۱۸) ته زرگونو خلقو سره مینه کوې، خو د مور پلار د گناهونو په وجه ته د هغوی بچوله سزا ورکوې. اے عظیم او طاقتور خدایه، د چا نوم چې مالک خدای رب الافواج دے، (۱۹) ستا مقصد عظیم او ستا کارونه زورور دی. ستا سترگې د انسان ټولې لارې ویني، او ته هر یو ته د خپل چال چلن او عمل په مطابق اجر ورکوې. (۲۰) تا په مصر کښې معجزې او حیرانونکي کارونه کړي دي، او ستا دا سلسله په بنی اسرائیلو او په ټولو انسانانو کښې تر ننه پورې راروانه ده، او تر نن ورځ پورې تا خپل نوم ته جلال ورکړو. (۲۱) تا په خپل زورور لاس، لوی د هشت، عجیبه کارونو او معجزو سره خپل خلق بنی اسرائیل د مصر نه راوویستل. (۲۲) تا هغوی ته هغه زرخیزه زمکه ورکړه د کومې دې چې د هغوی د پلار نیکه سره وړاندې وعده کړې وه. (۲۳) خو چې کله زمونږ پلار نیکه په دې ملک کښې داخل شول او په دې پي قبضه وکړه نو هغوی نه ستا واورېدل او نه پي ستا د شریعت پیروی وکړه. او هغوی په هغه څه باندې عمل ونه کړو د کوم چې ورله تا حکم کړے وو. نو بیا ځکه تا دا ټول افتونه په هغوی رانازل کړل. (۲۴) وگورئ چې بابلیانو د ښار د نیولو دپاره گېرچاپېره څنگه د خاورو دپری جوړ کړل. د جنگ، قحط او ویا په وجه به دا ښار بابلیانو ته څوک چې پرې حمله کوی حواله شی. تا چې څه وئیلی و نو هغه کارونه وشول، اوس پي په خپله وگوره. (۲۵) خو اے مالک خدایه زما ربه ته هغه ذات پي چې ما ته دې حکم راکړو چې د گواهانو په مخکښې هغه زمکه واخله، سره د دې چې د ښار حالت داسې خراب وو چې بابلیانو نیولو. (۲۶) نو بیا د مالک خدای له طرفه دا پیغام یرمیاه ته راغلو چې، (۲۷) ”زه مالک قادر مطلق خدای یم، او د ټولو مخلوقاتو رب العالمین یم. آیا داسې کار شته چې د هغې کول زما دپاره ناممکن وی؟ (۲۸) نو ځکه زه دا ښار د بابل بادشاه نبوکدنصر او د هغه لښکر ته حواله کوم، نو هغوی به دا قبضه کړي (۲۹) او د دېوال نه اخوا بابلیان به راشی او په دې ښار به اور بل کړي. هغوی به ټول کورونه وسوزوی، چرته چې خلقو زه په دې غصه کړم چې د کوټو په چتونو پي بعل ته خوشبویي وسوزولې او نورو معبودانو ته پي د څښلو نذراني پېش کړې.

٣٠ نو د اسرائیل او د یهوداه خلقو د ځوانۍ نه واخله تر اوسه پورې د شرارت نه بغیر بل کوم کار نه دے کړے او هر وخت پي زه په خپل کردار سره غصه کړے يم. ٣١ د کومې ورځې نه چې دا ښار جوړ شوی دے نو د هغې ورځې نه تر ننه پورې زه دې خلقو غصه کړے او په قهر کړے يم. نو ځکه زه دا ښار د خپل مخ نه اخوا کوم. ٣٢ د اسرائیل او د یهوداه خلقو زه په هغه ټولو شرارتونو کوم چې دوی وکړل غصه کړم که هغه بادشاهانو، آفسرانو، مشرانو، امامانو او که نبیانو هم کړی وی. ٣٣ زما خلقو ما ته شا کړې ده، او ما ته د کتلو نه پي انکار کړے دے، سره د دې چې ما بار بار په نرمۍ سره هغوی ته تعلیم ورکړے دے، خو هغوی زما خبرو ته غوږ نه دے نیولے او نه پي زما اصلاح قبوله کړې ده. ٣٤ هغوی خپل حرام بُتان زما په کور کښې اېښی دی، کوم کور چې زما د عبادت دپاره جوړ شوی وو او هغوی په دې زما کور پلټت کړے دے. ٣٥ هغوی د هنوم په وادی کښې بعل ته علاقائی عبادتخانی د دې دپاره جوړې کړې چې مولک بُت ته خپل زامن او لوڼه قربانی کړی. نه خو ما هغوی له د داسې کولو حکم ورکړو او نه زما ذهن ته داسې خرابه خبره راغلې ده چې هغوی به داسې په بد او پلټت کار کولو سره یهوداه گناه گار کړی.

د اُمید وعده

٣٦ ”تاسو وایئ چې، دا ښار به د جنگ، قحط، او وبا په وجه د بابل بادشاه قبضه کړی، خو مالک خدای د بنی اسرائیلو خدای پاک د دې ښار په حقله فرمائی چې، ٣٧ زه به په یقین سره خپل غوره شوی خلق د ټولو ملکونو نه واپس دې ځای ته راولم کوم چې ما د خپلې غصې او لوی غصب په وخت کښې خواره واره کړی وو. او هغوی به واپس راولم او په دې ځای کښې به نور په امن او سکون سره اوسپړی. ٣٨ بیا به هغوی زما خلق وی او زه به د هغوی خدای پاک يم. ٣٩ زه به هغوی ته د زړه او د سوچ یووالے ورکړم چې د خپل ځان د خوشحالی او د خپل نسل د آبادۍ او سکون دپاره به زما نه همپشه یرپړی. ٤٠ زه به د هغوی سره ابدی لوظ وکړم، چې زه به د

هغوی سره ښېگړه کول هیڅکله نه پرېږدم. او زه به خپله یره د هغوی په زړونو کېښي
 و اچوم، ترڅو چې نور هغوی ما نه لرې لار نه شي. (۴۱) هغوی ته په برکت ورکولو سره
 ما ته خوشحالی ملاوېږي، او زه به په وفاداری او پوره زړه سره هغوی په دې ملک کېښي
 دوباره آباد کړم. (۴۲) لکه څنگه چې ما په دې خلقو دا لوی افت راوستو، نو دغه شان به
 زه دوی ته هغه ټولې سوکالی هم ورکړم د کومې چې ما هغوی سره وعده کړې ده. (۴۳)
 نو یو ځل به بیا په دې ملک کېښي زمکې واخستلې شي، د کوم چې تاسو وایئ چې دا
 خو صحرا او بې کاره زمکه ده، بغیر د انسانانو او ځناورو، ځکه چې دا خو بابلیانو ته په
 قبضه کېښي ورکړې شوې وه. (۴۴) آو، د بنیامین په علاقه، د یروشلم په خوا او شا، د
 یهوداه په ښارونو، غریزه علاقه، د غرونو په کلو، مغربي صحراگانو او په نجب کېښي به
 زمکې د سپینو زرو سیکو باندې اخستلې کېږي او مهر شوی انتقالونه او گواهان به په
 کېښي نیولې کېږي، ځکه چې زه به دا قوم د غلامۍ نه واپس راوړم. دا د مالک خدای
 فرمان دی.

د آبادی او سکون وعده

۳۳ (۱) یرمیاه چې لا د فوجیانو په چاوڼۍ کېښي بند وو نو د مالک خدای پېغام په
 دویم ځل هغه ته راغلو، (۲) ”مالک خدای چا چې، زمکه جوړه کړه، او هغې ته یې شکل
 ورکړو او قائمه یې کړه او د چا نوم چې مالک خدای دې هغه فرمائي، (۳) د مدد دپاره
 ما ته ووايه او زه به جواب درکړم او زه به تا ته هغه لوی او پټ رازونه او خبرې
 څرگندې کړم چې ته پرې نه پوهېږي. (۴) نو مالک خدای د بنی اسرائیلو خدای پاک
 داسې فرمائي چې، تاسو د ښار کورونه او تر دې چې شاهي محل هم راوغورزولو د دې
 دپاره چې د دشمن د محاصرې او حملې په وخت کېښي تاسو د هغې په ملېې خپل د
 خاورو ډېرو دېوالونه مضبوط کړئ. (۵) د بابلیانو سره په جنگ کولو کېښي به دا ښار
 او د دې کورونه د خلقو د مړو د لاشونو نه پک کړم. زه به دوی په خپل قهر او غضب

کښې تباہ کړم. زه به د دې ښار نه د دوئ د گناهونو په وجه خپل مخ پټ کړم. (۶) خو باوجود د دې به هغه وخت راشی چې زه به د یروشلم زخمونو ته شفا ورکړم او هغې ته به حقیقی امن او سکون ورکړم. (۷) زه به یهوداه او اسرائیل د غلامۍ نه واپس راوړم او هغوی به بیا هغه شان آباد کړم لکه څنگه چې هغوی وړاندې وو. (۸) زه به هغوی د هغه ټولو گناهونو نه پاک کړم کوم چې هغوی زما خلاف کړی دی، او زه به د هغوی هغه سرکشی معاف کړم کومه چې هغوی زما خلاف کړې ده. (۹) نو بیا به دا ښار ما ته د ټولې دنیا د خلقو په وړاندې خوشحالی، شهرت، او عزت راکړی، کله چې دوئ د هغه ټولو ښه څیزونو په حقله واورى کوم چې زه د یروشلم سره کوم. او خلق به د دې ټول امن او آبادۍ نه متاثره شی او د یرې نه به په لړزان شی. (۱۰) مالک خدای فرمائی چې، تاسو د دې ځای په حقله وایئ چې، دا ځای خو د صحرا په شان دے چې په کښې نه انسان او نه ځناور شته. خو د یهوداه ښارونه او د یروشلم کوڅې خالی دی کومې چې په میرو بدلې شوې چې نه په کښې انسان او نه په کښې ځناور شته، نو یو ځل بیا به هلته، (۱۱) د خوشحالی او د خدا آوازونه واورېدلې شی او په کښې به د ناوې او د زلمی آوازونه واورېدلې شی، او د هغوی آوازونه چې د مالک خدای په کور کښې د شکرانې نذرانې پېش کوی، واورېدلې شی. او هغوی به داسې وائی چې، د مالک خدای رب الافواج شکر گزاری وکړئ، ځکه چې هغه ښه دے، د هغه مینه نه ختمېدونکې ده. مالک خدای دا فرمائی چې، زه به دا ملک د غلامۍ نه واپس راوړم لکه څنگه چې وړاندې وو. (۱۲) مالک خدای رب الافواج فرمائی، که څه هم چې دا ملک اوس د صحرا په شان دے او د انسانانو او ځناورو نه خالی دے خو په دې کښې به بیا د څرن زمکه راپېدا شی چې شپونکی به ورته خپلې رمې څرولو دپاره راولی. (۱۳) مالک خدای فرمائی چې، د غریزه ملک په ښارونو، او د غونډو په شا او خوا، او د نجب په صحرا، د بنیامین په علاقه کښې، د یروشلم په شا او خوا، او د یهوداه په ښارونو کښې به شپونکی یو ځل بیا خپل گپوری وشماری. (۱۴) مالک خدای فرمائی چې، هغه وخت راتلونکے دے چې زه به خپله هغه مهربانه وعده پوره کړم چې کومه ما د یهوداه او د اسرائیل سره کړې وه.

۱۵) په هغه وخت کښې به زه د داؤد د اولاد نه يوه صادقه څانگه راوټوکوم، هغه به په ټول ملک کښې هغه کارونه کوي کوم چې د انصاف او صداقت وي. ۱۶) په هغه ورځو کښې به يهوداه بچ کړې شي او يروشلم به د سلامتې سره ژوند کوي. او دا هغه نوم دې چې په کوم سره به هغه يادېږي، مالک خدائ زمونږ خلاصونکې دې. ۱۷) مالک خدائ داسې فرمائي چې، د داؤد په اولاد کښې به همېشه يو کس د بنی اسرائیلو په تخت ناست وي. ۱۸) او هم داسې به امامان همېشه د ليوي قبيلې نه وي څوک به چې تل زما خدمت کوي او ما ته به سوزېدونکې نذرانې، او د غلو نذرانې او قربانۍ پېش کوي. ۱۹) نو بيا د مالک خدائ پېغام يرميا ته راغلو چې، ۲۰) ”مالک خدائ فرمائي چې، که چېرې تاسو زما لوظ د ورځې او د شپې د مقرر شوي نظام په حقله ماتولې شي، چې شپه او ورځ په خپل مقرر شوي وخت رانه شي ۲۱) نو بيا به هغه وخت زما لوظ زما د خدمتگار داؤد سره او زما لوظ د ليويانو سره چې زما امامان دي او زما په حضور کښې خدمت کوي به هم ماتېدې شي، نو بيا به د داؤد اولاد کښې نور څوک نه وي چې د هغه په تخت بادشاهي وکړي. ۲۲) زه به د خپل خدمتگار داؤد نسل او ليويان کوم چې زما امامان دي او زما په وړاندې خدمت کوي د آسمان د ستورو او د سمندر د شگو په شان بې شمېره زيات کړم.“ ۲۳) مالک خدائ بل پېغام يرميا ته ورکړو، ۲۴) ”آيا تا د خلقو خبرو ته غوږ نه دې نيولې چې هغوئ وائي، مالک خدائ اوس هغه دوه قومونه رد کړي دي کوم چې اول هغه غوره کړي وو؟ نو هغوئ زما د قوم سپکوالې کوي او د يو قوم په حيثيت يې نه مني. ۲۵) خو مالک خدائ داسې فرمائي چې، که چېرې ما د ورځې او د شپې سره لوظ نه وو کړې او د زمکې او آسمان نظام مې نه وو جوړ کړې، نو بيا به زه د يعقوب او د خپل خدمتگار داؤد اولاد نامنظور کړم، او نه به د يعقوب او د داؤد د اولاد نه څوک خوښ کړم چې د ابراهيم، اسحاق او يعقوب په اولاد حکومت وکړي. ځکه چې زه به هغوئ د غلامۍ نه واپس راولم او په هغوئ به رحم وکړم.“

١٦) ڪلهه چي د بابل بادشاهه نبوڪدنضر او د هغه ٽولو لبشڪرو او د هغه د بادشاهت د لاندې ٽولو ملڪونو چي په يروشلم او د هغه په خوا او شا بنارونو باندې حمله ڪوله نو د مالڪ خدائ پيغام يرمياہ ته ورڪړے شو. ١٧) مالڪ خدائ د بني اسرائيلو خدائ پاك يرمياہ ته وفرمائيل چي، ”لاڙ شه او د يهوداه بادشاهه صدقياہ ته ووايه چي، مالڪ خدائ فرمائي چي زه دا بنار د بابل بادشاهه ته حواله ڪرم، او هغه به اوس دې بنار ته اور واچوي. ١٨) ته به د هغه د گرفتاري نه ونه تهندي بلڪي په يقين سره به ته گرفتار شي او هغه ته به حواله ڪرے شي. ته به د بابل بادشاهه په خپلو سترگو وويني، او هغه به تا سره مخامخ خبري وڪري. او هغه به تا بابل ته جلاوطن ڪري. ١٩) نو بيا اے صدقياہ د يهوداه بادشاهه، ما ته غور شه. مالڪ خدائ ستا په حقله فرمائي چي، ته به په جنگ ڪبني قتل نه شي، ٢٠) بلڪي ته به په خپل عام مرگ باندې مړ شي. څنگه چي خلقو ستا د پلار نيڪه د جنازي د عزت دپاره خوشبو سوزوله څوڪ چي ستا نه وړاندې بادشاهان و، نو دغه شان به خلق ستا د جنازي د عزت دپاره خوشبو وسوزوي. او هغوي به ماتم ڪوي او وائي به چي، افسوس، اے زمونږه بادشاهه، ته مړ شوې. دا د مالڪ خدائ فرمان دے. ٢١) نو بيا يرمياہ پيغمبر دا پيغام د يهوداه بادشاهه صدقياہ ته په يروشلم ڪبني ورڪړو. ٢٢) په هغه وخت ڪبني د بابل بادشاهه لبشڪرو د يروشلم او د يهوداه د نورو بنارونو په خلاف جنگ ڪولو ڪوم چي لڪيس او عزيقه و. صرف دا مضبوط بنارونه و چي د قبضي نه پاتي شوي و.

د نوڪرانو دپاره آزادي

٢٣) د مالڪ خدائ دا پيغام يرمياہ ته ورڪړے شو پس د دې نه چي صدقياہ بادشاهه او د يروشلم ٽولو خلقو د غلامانو د آزادولو دپاره لوظ وڪړو ٢٤) او ٽولو په دې اتفاق وڪړو چي هر څوڪ به خپل عبراني غلامان او وينخي آزادي، او هيڅ څوڪ به خپل د ملڪ

سرے یا بنڄه بند نه ساتي. (۱۰) ٽولو مشرانو او خلقو ڇا ڇي هم دا لوظ ڪري ٿو هغويءَ دا خبره ومنله ڇي هغويءَ به خپل غلامان او وينڄي آزادي او نور به هغويءَ به خپله قبضه ڪبني نه ساتي او هغويءَ يي آزاد ڪرل. (۱۱) خو وروستو هغويءَ خپله فېصله بدله ڪره، هغويءَ آزاد شوي غلامان واپس راوستل او هغويءَ يي بيا په زور سره دوباره خپل غلامان او وينڄي جوړ ڪرل. (۱۲) نو بيا د مالڪ خدائي ڪلام په ڀرميا نازل شو، (۱۳) ”ما ستاسو د پلار نيڪه سره لوظ وڪرو ڪله ڇي ما هغويءَ د مصر نه د غلامي د ملڪ نه رابهر او آزاد ڪرل. نو ما وفرمائيل ڇي، (۱۴) په هر يو اووم ڪال تاسو هر هغه عبراني ڇي خپل ڄان يي په تاسو خرڇ ڪري دے آزاد ڪري. د شپڙ ڪاله د خدمت ڪولو نه وروستو، نو په ڪار دے ڇي تاسو هغه آزاد ڪري او رخصت يي ڪري. خو ستاسو پلار نيڪه زما خبرو ته نه غور ونيولو او نه يي ورته توجو ورڪره. (۱۵) خو اوس تاسو پشېمانه شوي او توبه مو ويستله او خپله فېصله مو بدله ڪره او هغه ڪار مو وڪرو ڇي ڇه زما په نظر ڪبني صحيح وو، او تاسو هر يو د خپلو غلامانو د آزادي اعلان وڪرو. او دا ڇي تاسو زما په ڪور ڪبني ڇي زما د نوم مهر پرې لگولے شوي دے ما سره لوظ وڪرو. (۱۶) خو تاسو بيا خپله فېصله بدله ڪره او زما د نوم بي حرمتي مو وڪره، او تاسو بيا هر يو سرے غلام او بنڄه مو واپس وينڄه ڪره څوڪ ڇي تاسو آزاد ڪري ٿو. نو بيا تاسو هغويءَ په زور سره دوباره غلامان او وينڄي ڪرل. (۱۷) نو ڇڪه مالڪ خدائي فرمائي ڇي، تاسو زما پيروي ونه ڪره، تاسو د خپل ملڪ خلقو ته د آزادي اعلان ونه ڪرو. نو زه اوس بيا تاسو ته دغه شان د آزادي اعلان ڪوم. مالڪ خدائي فرمائي ڇي ستاسو آزادي به داسي وي ڇي زه به تاسو په ٿوري، ويا او قحط باندې مڙه ڪرم. زه به تاسو ٽولي دنيا ته د عبرت او د پرې سبب وگرڇوم. (۱۸) ڇڪه ڇي تاسو ما سره د لوظ شرائط مات ڪرل نو زه به تاسو هم دوه ڇايه ڪرم لکه څنگه ڇي تاسو سخي دوه ڇايه ڪري ٿو او د هغي په مينځ ڪبني تير شوي. (۱۹) او، زه به تاسو په مينځ وشلوم، هغه ڪه تاسو د يهوداه او يروشلم آفسران، د دربار خصيان آفسران، امامان او يا عام خلق هم يي، ڇڪه ڇي تاسو ما سره خپل لوظ مات ڪرو. (۲۰) نو زه به مو خپلو دشمنانو ته حواله ڪرم څوڪ

چې ستاسو مرگ پسي گرځي. ستاسو د مرو لاشونه به د هوا د مارغانو او د گيدرانو خوراک کړم. ﴿٢١﴾ زه به د يهوداه بادشاه صدقيه او د هغه افسران هم د هغوی دشمنانو ته حواله کړم څوک چې د هغوی مرگ پسي گرځي. که څه هم چې د بابليانو د بادشاه لښکرو خپلي حملې ستاسو خلاف بندي کړي دي، ﴿٢٢﴾ مالک خدای فرمائي چې، زه به هغوی ته حکم ورکړم او بيا به زه هغوی واپس دې ښار ته راولم. هغوی به ستاسو خلاف جنگ وکړي او هغوی به دا ښار قبضه کړي او وبه يې سوزوي. او زه به د يهوداه ښارونه وران او تباه کړم نو بيا به څوک هم هلته نه اوسپري.“

حضرت یرمياہ او ریکابیان

٣٥ ﴿١﴾ د مالک خدای پېغام یرمياہ ته د يھويقيم د يوسياہ د زوی د حکومت په دوران کښې ورکړې شو او هغه ته يې وفرمائيل چې، ﴿٢﴾ ”د ریکاب خاندان ته لاړ شه او هغوی ته دعوت ورکړه چې د مالک خدای کور ته راشي نو بيا هغوی هلته يوې کوټې ته بوځه او د څښلو دپاره ورله مې ورکړه.“ ﴿٣﴾ نو بيا زه يازنياه د یرمياہ زوی او د حبصنيا نمسی ته او د هغه زامنو او وروڼو او د ریکاب مکمل خاندان ته ورغلم. ﴿٤﴾ ما هغوی ټول د مالک خدای کور ته او د يجدليا د زوی حنان پېغمبر او د هغه د زامنو کوټې ته راوستل چې د خدای پاک خادم وو. دا کوټه د افسرانو د کوټې سره خوا کښې او د معسياہ د سلوم زوی چې چوکيدار وو د هغه د کوټې دپاسه وه. ﴿٥﴾ نو بيا ما جامونه سره د پيالو راواخستل او د ميو نه مې پک کړل او هغه مې د ریکاب خاندان ته پېش کړل او ورته مې ووئيل چې، ”راشئ او مې وڅښئ.“ ﴿٦﴾ خو هغوی راته په جواب کښې ووئيل چې، ”مونږ مې نه څښو، ځکه چې زمونږ نيکه يوندب د ریکاب زوی مونږ ته دا حکم راکړې دې چې تاسو او ستاسو اولاد دې کله هم مې نه څښي. ﴿٧﴾ او تاسو کورونه مې جوړوئ، او تخم مې کړئ، او مې د انگورو باغونه کړئ او تاسو چې هيڅکله دا کارونه ونه کړئ، او ضروري ده چې په خپلو خېمو کښې اوسپريئ. نو بيا به تاسو په هغه

زمکه تر پېره وخته پورې ژوندی پاتې شى چرته چې تاسو د مسافرو په شان ژوند کوئ. (۸) مونږ د هغه هر څه تابع یو د څه چې مونږ ته زمونږ نيکه یونډب د ریکاب زوی تعليم راکړې دى. نه خو مونږ او نه زمونږ بنځو او نه زمونږ زامنو لونیو کله مې څښلی دی. (۹) او نه مونږ د اوسېدو دپاره کورونه جوړ کړی او نه مو د انگور باغ، پتی یا فصلونه کړلی دی. (۱۰) مونږ په خېمو کښې اوسېدلو او په هر هغه څه مو پوره عمل کړې دى څه چې مونږ ته زمونږ نيکه یونډب حکم کړې وو. (۱۱) خو کله چې نبوکدنصر بادشاه په دې ملک باندې قبضه وکړه، مونږ ووئیل، راځئ چې، مونږ یروشلیم ته د بابلیانو او د شام د لښکرو نه وتښتو. نو بیا ځکه مونږ په یروشلیم کښې پاتې شو. (۱۲) نو بیا د مالک خدای کلام په یرمیاه نازل شو، او وې فرمائیل چې، (۱۳) ”دا هغه کلام دى چې مالک خدای رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی چې، لاړ شه او د یهوداه سړو او د یروشلیم خلقو ته ووايه چې، آیا تاسو د دې نه سبق نه زده کوئ او زما د کلام پیروی نه کوئ؟ (۱۴) یونډب د ریکاب زوی خپلو بچو ته حکم وکړو چې مې مې څښی نو هغوی د هغه دا حکم ومنلو. تر نن ورځ پورې چا هم په هغوی کښې مې ونه څښل، ځکه چې هغوی د خپل پلار نيکه د حکم پیروی کوی. خو ما تاسو سره په څو څو ځله خبرې وکړې خو تاسو زما د خبرو پیروی ونه کړه. (۱۵) ما تاسو ته بار بار خپل نبیان درولېدل. هغوی تاسو ته وفرمائیل چې، په تاسو کښې دې هر یو د خپلو بدو کارونو نه واوړی او ښه کارونه دې کوی، او مې تاسو د نورو معبودانو پیروی کوئ او مې یې خدمت کوئ. نو بیا به تاسو په هغه زمکه کښې اوسېږئ کومه چې ما ستاسو پلار نيکه ته ورکړې ده. خو تاسو زما خبرو ته توجه ورنه کړه او نه مو غوږ ونیولو. (۱۶) یونډب چې د ریکاب زوی د هغه اولاد د خپل پلار حکم ومنلو او د هغې پیروی یې وکړه، خو تاسو خلقو زما خبره ونه منله. (۱۷) نو د دې په وجه مالک خدای رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی چې، ما ته غوږ شى. زه اوس د یهوداه او د یروشلیم په ټولو خلقو باندې هغه ټول افتونه راوړم د کومو چې ما د هغوی خلاف اعلان کړې دى. ما هغوی ته ووئیل، خو هغوی غوږ ونه نیولو. ما هغوی ته آواز وکړو، خو هغوی ما ته جواب رانه کړو.“ (۱۸) نو

یرمیاہ د ریکاب خاندان ته وفرمائیل، ”مالک خُدائِ، ربُّ الافواج د بنی اسرائیلو خُدائِ پاک فرمائی چي، تاسو خو د خپل پلار نیکه یونډب حکم ومنلو او د هغه د ټولو هداياتو مو تابعداری وکړه او په هر هغه خه باندي مو عمل وکړو چي هغه درته وئیلی وو. (۱۹) نو په دې وجه مالک خُدائِ ربُّ الافواج د بنی اسرائیلو خُدائِ پاک فرمائی چي، د یونډب د ریکاب د زوی په خاندان کښي به همپشه یو سرے داسې وی چي زما خدمت به کوی.“

د باروک د خُدائِ پاک په کور کښي د حضرت یرمیاہ طومار لوستل

۳۶ (۱) په یهوداه کښي د یهوئیم د یوسیاہ د زوی د بادشاهی په څلورم کال، مالک خُدائِ یرمیاہ ته پېغام ورکړو چي، (۲) ”یو طومار راواخله او په هغې زما ټول کلام کوم چي ما درته د یهوداه، د اسرائیل او د ټولو قومونو په خلاف د یوسیاہ د بادشاهی د وخت نه تر اوسه پورې نازل کړے دے ولیکه. (۳) شاید چي د یهوداه خلق د هغه ټولو افتونو په حقله واورى کوم چي زما په هغوی د راوستلو نیت دے، نو که هر یو د خپلي بدعملی نه راوگرځي نو بیا به زه د هغوی گناهونه او بدعملونه معاف کړم.“ (۴) نو بیا یرمیاہ باروک د نیریاہ زوی راوغوښتلو، او کله چي یرمیاہ هغه ته هغه هر خه ووئیل کوم چي مالک خُدائِ هغه ته فرمائیلی وو، نو باروک هغه په یو طومار کښي ولیکل. (۵) نو بیا یرمیاہ باروک ته وفرمائیل چي، ”زه دلته نظر بند یم نو د مالک خُدائِ کور ته دننه تلے نه شم. (۶) نو بیا تاسو د مالک خُدائِ کور ته کله چي روژه وی لاړ شی او خلقو ته هغه خه ولولئ کوم چي ما تاسو ته وفرمائیل او تاسو هغه په یو طومار کښي ولیکل. دا د یهوداه ټولو هغه خلقو ته ولوله کوم چي د خپلو ښارونو نه د عبادت دپاره دلته راغلی وی. (۷) شاید چي هغوی مالک خُدائِ ته عرض او منت زاری وکړی او ټول د خپلو بدو لارو نه راوگرځي، ځکه چي د مالک خُدائِ قهر او غضب پېر لوی دے کوم چي پي د دې خلقو خلاف اعلان کړے دے.“ (۸) باروک د نیریاہ زوی هم هغه شان وکړل څنگه چي ورته یرمیاہ نبی حکم کړے وو، نو د هغه طومار نه پي د مالک خُدائِ کلام د

مالڪ خُدايٰ په ڪور ڪبني ولوستلو. (۹) يهويقيم د يوسياه زوي د يهوداه بادشاه د بادشاهي د پينم ڪال په نهمه مياشت د يروشلم ٽولو خلقو ته او د هغوي ډپاره څوڪ چي د يهوداه د بنارونو نه راغلي وُو، د روڙي اعلان وڪړو او هغوي د مالڪ خُدايٰ ډپاره روڙه ونيوله. (۱۰) د مالڪ خُدايٰ په ڪور ڪبني د گمرياه د سافن زوي منشي د ڪوتي نه، ڪومه چي د دربار په بره حصه ڪبني وه او د مالڪ خُدايٰ د ڪور د داخلېدو د نوې دروازي سره نزدې وه، باروڪ ٽولو خلقو ته چي هلته موجود وُو د يرمياه ڪلام د طومار نه تلاوت ڪرو.

په شاهي محل ڪبني د طومار تلاوت

(۱۱) ڪله چي ميڪاياه د گمرياه زوي او د سافن نمسي د مالڪ خُدايٰ ڪلام د طومار نه واورېدو، (۱۲) نو هغه په شاهي محل ڪبني لاندې د منشي ڪوتي ته لاږو، چرته چي ٽول آفسران ناست وُو. اليسمع، د دربار منشي، د سمعياه زوي دلپاه، د عڪبور زوي النانن، د سافن زوي گمرياه، د حنياه زوي صدقياه او نور ٽول آفسران هلته موجود وُو. (۱۳) نو ميڪاياه هغوي ته هغه هر ڇه ووييل ڇه چي باروڪ خلقو ته د طومار نه بيانول او هغه ترې اورېدلي وُو. (۱۴) نو ٽولو آفسرانو په مشورې سره يهودي د نتياه زوي، د شلمياه نمسي او د ڪوشي ڪروسه باروڪ ته وروپړلو چي ورته دا ووائي، ”آفسران وائي چي راشه، او ځان سره هغه طومار هم راوپه ڪوم چي تا ٽولو خلقو ته ولوستلو.“ نو باروڪ د نيرياه زوي د هغه طومار سره چي ڪوم پي په لاس ڪبني وو هغوي له ورغلو. (۱۵) نو هغوي هغه ته ووييل چي، ”مهرباني وڪړه دلته ڪبښپنه او مونږ ته دا طومار ولوله.“ نو باروڪ ورته هغه طومار ولوستلو. (۱۶) نو ڪله چي هغوي دا ڪلام واورېدو، نو بيا هغوي يو بل ته ڀرې سره ڪتل او باروڪ ته پي ووييل چي، ”مونږ به ضرور بادشاه د ڊي ٽول ڪلام نه خبر ڪرو.“ (۱۷) نو بيا هغوي د باروڪ نه ٽپوس وڪړو چي، ”ته مونږ ته دا ووايه چي دا هر ڇه تا څنگه وليکل؟ آيا يرمياه نبي تا ته وفرمائيل او تا وليکل؟“ (۱۸) باروڪ

ورته جواب ورکړو چې، ”آو، هغه دا هر څه ما ته وفرمائیل او ما هغه په دې طومار کښې په سپاهۍ باندې ولیکل.“ (۱۹) نو آفسرانو باروک ته ووئیل چې، ”ته او یرمیاہ لار شئ او خپل ځان پټ کړئ. او هیچا ته مه وایئ چې تاسو چرته یئ.“

یهویقیم طومار سوزوی

(۲۰) نو بیا آفسرانو هغه طومار د دربار د منشی الیسمع په کوټه کښې کېښودو، نو بیا هغوی د بادشاه دربار ته لاړل او د دې ټول کلام نه یې بادشاه خبر کړو. (۲۱) نو بادشاه یهودی نومې سرې وروپلورلو چې هغه طومار راوړی، نو یهودی هغه د الیسمع منشی د کوټې نه راوړو او بادشاه او هغه ټولو آفسرانو ته چې ورسره په خوا کښې ولاړ وو ولوستلو. (۲۲) نو د کال نهمه میاشت وه، د یخني موسم وو نو بادشاه په شاهي محل کښې د ژمی دپاره په جوړه شوې کوټه کښې نغری ته ناست وو. (۲۳) هرکله چې یهودی درې څلور عنوانونه ولوستل، نو بادشاه دا طومار په چاقو وشلولو او هغه یې په نغری کښې اور ته واچولو، تر دې چې هغه طومار ټول په اور کښې وسوزېدو. (۲۴) بادشاه او د هغه ټولو خدمتکارانو چا چې دا کلام واورېدو هغوی ونه یرېدل او نه یې د غم نه جامې وشلولې. (۲۵) که څه هم چې النانن، دلایاه او گمریاه بادشاه ته منتونه کول چې طومار مه سوزوه خو هغه د هغوی خبرې ته غوږ ونه نیولو. (۲۶) نو بیا د دې په ځای بادشاه یرحمئیل شهزاده او ورسره سراياه د عزرائیل زوی او شلمیاه د عبدائیل زوی ته حکم وکړو چې باروک منشی او یرمیاہ نبی گرفتار کړی. خو مالک خدای هغوی پټ کړل.

د یرمیاہ یو بل طومار لیکل

(۲۷) کله چې یهویقیم هغه طومار وسوزولو چې په کښې هغه الفاظ وو کوم چې باروک ته یرمیاہ فرمائیلی وو او هغه لیکلی وو، نو د مالک خدای کلام په یرمیاہ نازل شو او ورته یې وفرمائیل چې، (۲۸) ”یو بل طومار راواخله او په هغې کښې هغه هر څه ولیکه څه چې

په اول طومار کښې لیکلې شوی ؤو کوم چې یهو یقیم د یهوداه بادشاه وسوزولو. (۲۹) نو همدارنگه یهو یقیم د یهوداه بادشاه ته ووايه، مالک خدای داسې فرمائی چې، تا دا طومار وسوزولو او یرمياہ ته دې وئیل چې، تا ولې په دې کښې دا لیکلی دی چې په یقین سره به د بابل بادشاه راشی او په حقیقت کښې به دا ملک تباہ کړی او انسان او ځناور دا وره به په کښې جارو کړی؟ (۳۰) نو په دې وجه مالک خدای د یهو یقیم د یهوداه بادشاه په حقله فرمائی چې، د هغه په اولاد کښې به څوک هم د داؤد په تخت بادشاهی ونه کړی، او د هغه لاش به په خوشی مېدان وغورزولې شی چرته چې په ورځ کښې به نمر او په شپه کښې به سختې یخنی او پرڅې ته پروت وی. (۳۱) زه به هغه ته او د هغه اولاد او د هغه نوکرانو ته د هغوی د غلطو کارونو په وجه سزا ورکړم، زه به په دوی او په هغه چا باندې چې په یروشلم کښې اوسېږی او د یهوداه په ټولو خلقو به هغه افتونه راولم کوم چې ما د هغوی خلاف اعلان کړی دی، ځکه چې هغوی ما ته غوږ ونه نیولو. (۳۲) بیا یرمياہ یو بل تش طومار راواخستلو او باروک لیکوال د نیریاہ زوی له یې ورکړو، نو څنگه به چې یرمياہ فرمائیل نو هغه ټول الفاظ یې په کښې دوباره ولیکل کوم چې په هغه طومار کښې لیکلې شوی ؤو چې یهو یقیم د یهوداه بادشاه په اور کښې اچولې او وسوزولې وو. او د هغې نه علاوه یې نوره هم په دې موضوع رڼا واچوله.

د صدقیاه حضرت یرمياہ ته درخواست کول

۳۷ (۱) د یهوداه بادشاه یهو یاکین د یهو یقیم زوی د تخت نه د راکوزولو نه وروستو د بابل بادشاه نبوکدنضر د هغه په ځای صدقیاه د یوسیاہ زوی د یهوداه بادشاه مقرر کړو. (۲) نه خو صدقیاه او نه د هغه خدمتگارانو او نه په یهوداه کښې پاتې شوی خلقو د مالک خدای په کلام عمل کولو کوم چې د یرمياہ په وسیله اورولې شوې وو. (۳) خو بیا هم صدقیاه بادشاه یهوکل د شلمیاہ زوی او صفنیاہ امام د معسیاه زوی یوه ورځ دواړه یرمياہ نبی ته وروپېرل او د هغه ته یې خواست وکړو چې، ”مونږ ته زمونږ د مالک

خُدائِ نہ دُعا و غوارہ۔“ (۴) تر اوسہ یرمیاہ پہ قہدخانہ کبني نہ وو اچولے شوے او هر چرتہ چي يي زړه غوبنل هلته په خلقو کبني آزاد گرځېدلو. (۵) په هم هغه وخت کبني د فرعون فوجيانو مصر پرېښودو او د يهوداه خوا ته روان شول، نو کله چي د بابليانو فوجيانو چا چي يروشلم محاصره کړے وو د هغوي د راتلو په حقله واورېدل نو هغوي د يروشلم نه وروستو شول. (۶) نو بيا په هغه وخت کبني مالک خدائِ یرمياہ نبي ته پېغام ورکړو (۷) او وې فرمائيل چي، ”صدقياہ د يهوداه بادشاه چا چي ته رالېرلے يي چي زما نه تپوس وکړي هغه ته ووايه، د مصر فوجيان کوم چي په دې تکل راروان وُو چي ستاسو مدد وکړي هغوي به زر خپل ملک مصر ته واپس لار شي. (۸) نو بابليان به واپس راوگرځي او په دې ښار باندې به حمله وکړي، هغوي به دا ښار قبضه کړي او اور به ورته واچوي. (۹) مالک خدائِ داسي فرمائي چي، خپل ځان ته دا دوکه مه ورکوي چي گڼي د بابليانو فوج ستاسو نه لارو او بيا به نه راځي، ځکه چي هغوي به بيا واپس راځي. (۱۰) تر دې چي که تاسو د بابليانو ټولو لښکرو ته په جنگ کبني شکست هم ورکړي او د هغوي په خېمو کبني صرف هغه زخميان سپري وُو چي د جنگ نه ژوندي پاتې شوي وُو، نو هغوي به راپاڅي او دا ښار به ټول وسوزوي.“

د حضرت یرمياہ گرفتارول

(۱۱) کله چي د بابليانو فوجيان د مصريانو د فوجيانو د رارسېدو په وجه د يروشلم د محاصرې نه راواپس او په شا شو، (۱۲) نو یرمياہ د دې دپاره د يروشلم د ښار نه د بنيامين قبائلي علاقې ته په سفر روان شو ترڅو چي هلته کبني د خپلو خپلوانو نه زمکه کبني خپله برخه جائيداد جدا کړي. (۱۳) خو کله چي هغه د بنيامين دروازې ته ورسېدو، نو هلته د چوکيدارانو آفسر د ارياه په نوم چي د شلمياہ زوي او د حننياه نمسے وو هغه ونيولو. او ورته يي ووييل، ”ته بگوره شوے يي او د بابليانو سره ملگرے کېرې.“ (۱۴) خو یرمياہ ورته وفرمائيل چي، ”دا رښتيا نه دی. زه بگوره نه يم او بابليانو سره نه

ملگرے کپرم.“ خو اریاه هغه ته غور ونه نیولو، او یرمیاہ یی و نیولو او آفسرانو ته یی پیش کرو. (۱۵) هغوی یرمیاہ ته سخت غصه شول او وې وهلو او د یونتن منشی په کور کبني یی بند کرو، د کوم نه چې هغوی جیل جوړ کړی وو. (۱۶) یرمیاہ یی په یوه تاخانه کبني بند کرو او تر ډېره وخته پورې هلته په کبني وو. (۱۷) نو څه موده پس صدقیاہ بادشاہ څوک ورو لېرلو او یرمیاہ یی خپل محل ته راوغوښتلو، او هغه نه یی په راز کبني تپوس وکړو چې، ”د مالک خدای د طرف نه څه پیغام شته څه؟“ یرمیاہ جواب ورکړو چې، ”آو، ته به د بابل بادشاہ ته په حواله کړی شی.“ (۱۸) نو بیا یرمیاہ د صدقیاہ بادشاہ ته وفرمائیل چې، ”ما ستا یا ستا د آفسرانو او یا د دې خلقو خلاف څه داسې بد کړی دی چې د هغې په وجه تاسو زه په دې قېد کبني اچولای یم؟ (۱۹) ستاسو په هغه نبیانو باندې څه چل وشو چې تاسو ته به یی وئیل چې، د بابل بادشاہ به نه په تاسو او نه په دې ملک باندې حمله وکړی؟ (۲۰) نو اوس، بادشاہ سلامتہ، زه تا ته سوال او منت کوم چې زما خبره واوره. ما د یونتن منشی کور ته واپس مه لېره، گني زه به هلته مړ شم.“ (۲۱) نو صدقیاہ بادشاہ حکم وکړو چې یرمیاہ د یونتن منشی کور ته مه استوی بلکې د هغې په ځای یی د فوجیانو په چاونی کبني بند کړی. او بیا بادشاہ دا حکم هم وکړو چې هره ورځ ورته د تنور یوه روټی تر هغه وخته پورې ورکوئ ترڅو چې په ټول ښار کبني یوه روټی هم وی. نو یرمیاہ بیا د فوجیانو چاونی کبني بند کړی شو.

د حضرت یرمیاہ د اوبو په ډیگی کبني بندول

۳۸ (۱) سفتیاہ د متان زوی، جدلیاہ د فشحور زوی، یهوکل د شلمیاہ زوی او فشحور د ملکیاہ زوی هغه څه واورېدل چې یرمیاہ ټولو خلقو ته وفرمائیل چې، (۲) ”مالک خدای فرمائی چې، هر څوک چې په دې ښار کبني ایسار شی نو هغوی به په جنگ، قحط او د وبا په وجه مړه شی. خو هر څوک چې خپل ځان بابلیانو ته حواله کړی، نو هغوی به ژوندی پاتې شی. (۳) مالک خدای داسې هم فرمائی چې، دا ښار به په

يقين سره د بابل د بادشاه فوجيانو ته حواله كړې شى او هغوى به يې قبضه كړي.“ (٤)

نو بيا افسران بادشاه له ورغلل او ورته يې ووييل چې، ”دا سرې دې خامخا قتل كړې شى، ځكه چې هغه په ښار كښې زمونږ خلق او په جنگ كښې بچ شوى فوجيان په خپلو دې خبرو باندې بې زړه كوى. هغه د خلقو ښېگړه نه لټوى بلكې په دې خبرو سره ورته نقصان وركوى.“ (٥) صدقيا ه بادشاه ورته په جواب كښې ووييل چې، ”صحيح ده، هغه اوس ستاسو په لاس كښې دى. زه تاسو نه شم منع كولى.“ (٦) نو بيا هغوى يرميا ه ونيولو او په پرې وې د قېدخانې په دربار كښې ډيگې ته وركوز كړو كوم چې د ملكيا ه شهزاده ملكيت وو. نو په هغه ډيگې كښې اوبه نه وې، خو لاندې په بېخ كښې ډيرې بوختې وې او يرميا ه په هغې كښې ډوب شو. (٧) خو د ايتھوپيا خصى عبیدمَلِك د دربار يو اهم شخصيت د دې نه خبر شو چې هغوى يرميا ه په ډيگې كښې اچولې شوي دى. په دغه وخت كښې بادشاه د بنيامين په دروازه كښې ناست وو او عدالت يې شروع كړې وو. (٨) نو عبیدمَلِك هلته لاړو او بادشاه ته يې ووييل چې، (٩) ”بادشاه سلامت، دې سړو ډېر زيات بد كار وكړو په دې چې هغوى يرميا ه نبي د اوبو په ډيگې كښې واچولو. هغه به ډېر زر د لوږې نه مړ شى، ځكه چې په ښار كښې روتې ختمه شوه.“ (١٠) نو بادشاه عبیدمَلِك له حُكم وركړو چې، ”د دې ځائ نه ځان سره ډېرش سړى بوځه او يرميا ه د مړ كېدو نه وړاندې د هغه ډيگې نه راوباسه.“ (١١) نو عبیدمَلِك د ځان سره كسان واخستل او په شاهى محل كښې د خزانې نه لاندې كمرې ته لاړو او د خپل ځان سره يې څه زړې جامې چرړې راواخستلې. او هغه يې يرميا ه ته د پړى په ذريعه ډيگې ته ښكته كړې. (١٢) عبیدمَلِك يرميا ه ته آواز وركړو او ورته يې ووييل چې، ”دا زړې كپړې او جامې په خپلو ترخونو كښې كېرډه چې د راختو په وخت كښې دې پرې زخمى نه كړي.“ يرميا ه هم هغه شان وكړل، (١٣) او هغوى هغه د ډيگې نه په پرې راويستلو. او بيا يرميا ه د فوجيانو په چا ونې كښې بندى پاتې شو.

د صدقياہ د حضرت یرمياہ نه تپوس کول

١٤) يوه ورځ صدقياہ بادشاه، یرمياہ پسې کسان ورولبړل او هغه يې خپل ځان ته د مالک خدائ د کور درېمې دروازې ته راوستو. بادشاه ورته ووييل چې، ”زه غواړم چې تا نه يو څو تپوسونه وکړم. نو د هيڅ قسمه حقيقت او رښتيا پټولو کوشش مه کوه.“ (١٥)

یرمياہ ورته وفرمائيل، ”که چېرې زه تاسو ته رښتيا ووايم، نو تاسو به ما مړ کړئ. او که چېرې زه تاسو ته نصيحت وکړم، نو تاسو به ما ته غوږ ونه نيسئ.“ (١٦) نو بيا صدقياہ بادشاه د هغه سره په پټه وعده وکړه او ورته يې ووييل چې، ”زه په مالک خدائ درته قسم خورم څوک چې ژوندې دے، او څوک چې موند ته ژوند راکوی، نه به زه تا مړ کړم او نه به دې هغه کسانو ته حواله کړم څوک چې تا وژل غواړی.“ (١٧) نو په هغه وخت کښې بيا یرمياہ صدقياہ د يهوداه بادشاه ته وفرمائيل چې، ”مالک خدائ رب الافواج د بنی اسرائیلو خدائ پاک داسې فرمائی چې، که چېرې تاسو خپل ځان د بابل آفسرانو ته حواله کړئ، تاسو او ستاسو خاندان به ژوندی پاتې شئ، او دا ښار به د سوزېدو نه بچ شئ.“ (١٨) خو که تاسو د خپل ځان د حواله کېدو نه انکار وکړئ، نو دا ښار به بابليانو ته حواله کړې شئ، او هغوی به دا ښار د سر نه تر آخره پورې وسوزوی. او تاسو به ترې نه شئ تښتېدلې.“ (١٩) خو صدقياہ بادشاه یرمياہ ته ووييل چې، ”زه د خپل ملک د هغه خلقو نه یرېرم چا چې غداری وکړه او بابليانو له ورغلل، کېدې شئ چې د بابل فوجيان ما هغوی ته حواله کړی او بيا به هغوی ما سره بد سلوک وکړی.“ (٢٠) یرمياہ ورته وفرمائيل چې، ”هغوی به تاسو چا ته نه حواله کوی که چېرې ته د مالک خدائ تابعداری غوره کړې. هغه به ستا ژوند بچ کړی او تا ته به خیر شئ.“ (٢١) خو که چېرې تاسو نه غواړئ چې خپل ځان هغوی ته حواله کړئ نو بيا مالک خدائ ما ته دا موضوع په رويا کښې ښکاره کړې ده چې (٢٢) څومره ښځې چې په دې شاهي محل کښې ژوندی پاتې وی نو هغوی به فوجيان د بابليانو آفسرانو ته ستاسو نه بوځی. نو بيا به د تلو په وخت دا ښځې تاسو ته داسې پېغور درکوی او درته به وائی چې،

”ستاسو څومره بڼه دوستان ؤو، ټولو تاسو سره دوکه وکړه او بې لارې يې کړې. او کله چې ستا پښه په دلدل کښې کېښودې شوه نو بيا يې ته خپل نصيب ته پرېښودلې.“ (۲۳)

ستاسو ټولې بڼې او ماشومان به بابليانو ته بهر راوويستلې شې، او ته به هم د هغوی د نيولو نه بچ نه شې. تاسو به د بابل د بادشاه له خوا گرفتار شې، او دا ښار به وسوزېږي.“ (۲۴)

نو بيا صدقيا ه يرميا ه ته ووييل چې، ”چا ته داسې ونه وائي چې تا ما ته دا خبره وکړه، گڼې ته به مړ شې.“ (۲۵)

که آفسرانو ته زما او ستا د ملاقات پته ولگي او راشي او ستا نه تپوس وکړي چې تاسو يو بل ته څه ووييل نو مونږ ته سمه خبره وکړه او دروغ مه وايه گڼې مړ به دې کړو، (۲۶)

نو بيا هغوی ته ووايه چې ما بادشاه ته منت او زاری وکړه چې بيا مې د يونتن د کور تاخاني ته مه لېږه گڼې زه به هلته مړ شم.“ (۲۷)

هم هغه شان وشول، لږ وخت تېر شوې نه وو چې د بادشاه ټول آفسران راغلل او د يرميا ه نه يې تپوسونه شروع کړل چې بادشاه د څه دپاره راغوبښتې وې. خو يرميا ه د بادشاه په هداياتو عمل وکړو. خو د بادشاه او د يرميا ه په مينځ کېښې شوې خبرې هېچا هم نه وې اورېدلې. (۲۸)

نو بيا يرميا ه د دې نه وروستو د يروشلم د شکست پورې د فوجيانو په چا وني کېښې بندې پاتې شو.

د يروشلم زوال

۳۹ (۱) د صدقيا ه د بادشاهي د نهم کال په لسمه مياشت د بابل نبوکدنضر بادشاه د خپل ټول لښکر سره راغلو او د يروشلم نه يې گېږه واچوله. (۲)

د صدقيا ه د بادشاهي په يوولسم کال د څلورمې مياشتې په نهمه ورځ هغوی د ښار دېوالونه مات کړل او ښار ته ورننوتل. (۳)

د يروشلم د نيولو نه وروستو، د بابل د بادشاه ټول فوجي آفسران د ښار د مينځني دروازې سره خپله لېږه واچوله چې په هغوی کېښې نرگل شراضر د سمگر، او نيبوسرسکيم سر لښکر، او نرگل شراضر د بادشاه مشاور، او نور ټول آفسران شامل ؤو. (۴)

کله چې صدقيا ه بادشاه او د هغه ټولو فوجيانو چې دا هر څه وليدل چې بابليان

ښار ته راننوتل، نو هغوی وټبښتېدل. هغوی شپه په شپه ښار پرېښودو او د شاهي باغ شا ته د دوه دېوالونو تر مينځه د دروازې د لارې نه بهر ووتل او د اُردن خوا ته روان شول.

٥) خو د بابليانو لښکر ورپسې وو او د يريحو سره نژدې يې په هوار مېدان صدقيا ه ونيولو. هغوی هغه د بابل نبوکدنضر بادشاه له بوتلو، څوک چې په رېله کښې د حمات په علاقه کښې وو. هلته د بابل بادشاه په صدقيا ه د سزا فېصله واوروله. ٦) هغه په رېله کښې د صدقيا ه په وړاندې د صدقيا ه زامن او د يهوداه ټول مشران حلال کړل. ٧) بيا هغوی د صدقيا ه سترگې راوويستلې او هغه يې د پیتلو په زنجیرونو وتړلو او بابل ته يې بندي بوتلو. ٨) په دې دوران کښې بابليانو يروشلم، شاهي محل او د خلقو کورونه وسوزول او د ښار دېوالونه يې وړان کړل. ٩) بيا نبوزردان، د فوجيانو کمانډر هغه کسان چې ژوندی پاتې شوی وو او کوم کسان چې بگوره شوی وو هغوی يې بابل ته بنديوان بوتلل. ١٠) خو نبوزردان لږ څه غريبانان خلق په يهوداه کښې پرېښودل چا چې زمکه نه لرله، او هغه هغوی ته پتي او د انگورو باغونه په حواله کړل چې د هغې خيال ساتي.

د حضرت يرميا ه آزادېدل

١١) خو نبوکدنضر بادشاه فوجی آفسر نبوزردان ته دا حکم وکړو چې، ١٢) ”لار شئ او يرميا ه پېدا کړئ او د هغه ښه خيال وساتئ. هغه له تکليف مۀ ورکوئ او هغه چې څۀ غواړي هغه ورله وکړئ.“ ١٣) نو نبوزردان فوجی کمانډر، نبوشازبان مشر آفسر، نرگل شراضر د بادشاه مشاور، او د بابل بادشاه نورو ټولو آفسرانو ١٤) حکم وکړو چې يرميا ه د فوجيانو چاونۍ نه رابهر کړئ. هغوی هغه جدليا ه د اخيقام زوی او د سافن نمسی ته وسپارلو، چا چې هغه خپل کور ته واپس بوتلو. نو بيا هغه په يهوداه کښې د خپلو خلقو سره پاتې شو.

د عبیدمَلک د پاره اُمید

١٥) په کوم وخت کښې چې یرمیا په فوجی چاونی کښې بند وو، نو د مالک خُدائ کلام په هغه نازل شو چې، (١٤) ”لار شئ او د ایتھوپیا عبیدمَلک ته ووايئ چې مالک خُدائ ربُ الافواج د بنی اسرائیلو خُدائ پاک فرمائی چې، زه به د دې ښار سره هر هغه خه وکړم لکه څنگه چې ما هغوی ته دهمکی ورکړې ده. زه به په هغوی باندې افتونه نازل کړم، نه چې آبادی. ته به د هغوی تباهی وگورې، (١٧) خو په هغه ورځ به زه تا بچ کړم او ته به هغه چا ته حواله نه کړې شي د چا نه چې ستا په زړه کښې یره ده. (١٨) ځکه چې تا په ما باور وکړو، زه به ستا ژوند تا ته درکړم. زه به تا بچ کړم او محفوظ به دې وساتم. دا د مالک خُدائ فرمان دے.“

د حضرت یرمیا په آزاد بدل

٢٠) د مالک خُدائ پېغام یرمیا په پس د هغې نه ورکړې شو کله چې د فوج کمانډر نبوزردان هغه په راما کښې آزاد کړو. نو هغه یرمیا هم د یروشلم او یهوداه په هغه کسانو کښې په زنځیرونو تړلې وموندلو څوک چې بابل ته جلاوطن کېدلو. (٢) د فوج کمانډر یرمیا ته آواز وکړو او ورته یې وویل چې، ”مالک خُدائ ستا مقدس رب دا تباهی په دې مُلک نازله کړې ده. (٣) لکه څنگه چې هغه فرمائیلی وُو هغه شان یې وکړل. ځکه چې دې خلقو د مالک خُدائ خلاف گناه وکړه او د هغه نافرمانی یې وکړه. (٤) خو زه اوس ستا د لاسونو نه زنځیرونه اخوا کوم او تا آزادوم. که ته ما سره بابل ته تلل غواړې، نو راځه چې حُو. زه به گورم چې ستا پوره خیال وساتلې شي. او که ته ما سره هلته تلل نه غواړې، نو دلته ایسار شه. ټول مُلک ستا د وړاندې دے. چرته چې ته تلل غواړې نو هلته په آزاده توگه لار شه. (٥) که چېرې تا دا فېصله کړې وی چې دلته پاتې شي، نو بیا جدلیاه د اخیقام زوی او د سافن نمسی ته واپس لار شه. هغه د بابل

بادشاه له طرفه د يهوداه حکمران مقرر شوی دے. د هغه خلقو سره پاتې شه په چا چې هغه حکومت کوی. خو دا ستا خوښه ده، چرته دې چې زړه غواړی هلته لاړ شه. نو بيا نبوزردان یرمياہ ته څه خوراک او پېسې ورکړې او هغه ته يې وويل چې لاړ شه. (٦) نو بيا یرمياہ جدلياہ د اخيقام زوی له په مصفاه کښې واپس لاړو، او هغه په يهوداه کښې د هغه خلقو سره اوسېدلو کوم چې په هغه ملک کښې پاتې شوی ؤو.

په يهوداه کښې د جدلياہ حکمرانی

(٧) د يهوداه څه فوجی آفسران چې په کلی والو علاقو کښې پت شوی ؤو، هغوی دا واورېدل چې په يهوداه کښې جدلياہ د اخيقام زوی په غريبانانو خلقو باندې د بابل بادشاه حکمران مقرر کړی دے. په هغوی کښې نارينه، زنانه، او ماشومان شامل دی څوک چې بابل ته جلاوطن کړی شوی نه ؤو او په يهوداه کښې پاتې ؤو. (٨) په هغوی کښې دا آفسران شامل دی، اسمعیل د نتنياہ زوی، يوحانان او يونتن د قريح زامن، شراياہ د تنحومت زوی، د عيفای نطوفاتی زامن، يزنياه د معکاتی زوی او د هغوی فوجيان. هغوی د جدلياہ د ليدو دپاره مصفاه ته لاړل. (٩) جدلياہ د اخيقام زوی او د سافن نمسی هغوی سره په قسم خوړلو وعده وکړه چې، ”د خپل ځان په حواله کېدو بابليانو نه مه یرېږئ. د هغوی د خدمت کولو نه مه یرېږئ. په دې ملک کښې اوسېږئ، او د بابل د بادشاه خدمت کوئ او هر څه به ستاسو دپاره د خير وی. (١٠) زه به په خپله په مصفاه کښې اوسېږم او کله چې د بابليانو وفد دلته راشی نو زه به ستاسو د طرف نه نمائنده یم. خو په دې وخت کښې تاسو انګور، او د گرمی مېوې، او د زيتونو تېل په چاتو کښې جمع کړئ، او په کومو ښارونو مو چې قبضه کړې ده په هغوی کښې اوسېږئ.“ (١١) په دې دوران کښې چې کوم د يهوديانو خلق چې موآب، عمون، ادوم او نورو ملکونو ته مسافر شوی ؤو نو هغوی ټول په دې خبر شول چې د بابل بادشاه د يهوداه پاتې شوی خلقو له په يهوداه کښې د اوسېدو اجازت ورکړی دے او جدلياہ يې د

هغوی حکمران جوړ کړې دے، (۱۲) نو بیا هغوی ټول د یهوداه مُلک ته واپس راغلل، په مصفاه کښې جدلیاه ته، د هغه ټولو مُلکونو نه کوم ته چې هغوی خواره شوی ؤو. او هغوی د اوړی پیرې مېوې او انگور راټول کړل.

د جدلیاه قتل

(۱۳) د هغې نه پس، د قریح زوی یوحانان او هغه فوجی آفسران څوک چې په کلی والو علائقو کښې ؤو، په مصفاه کښې جدلیاه له راغلل، (۱۴) هغوی هغه ته وویل چې، ”تا ته دا پته شته چې بعلیس د عمون بادشاه اسمعیل د ننتیاه زوی ستا د قتلولو دپاره رالېږلې دے؟“ خو جدلیاه په دې خبره باندې یقین ونه کړلو. (۱۵) نو د قریح زوی یوحانان هغه ته پت غوندې وویل، ”ما پرېږده چې د ننتیاه زوی اسمعیل ووژم او هیچا ته به د دې پته ونه لگی. ولې مونږ هغه ته اجازت ورکړو چې هغه راشی او تا ووژنی؟ د یهوداه د هغه خلقو به څه حال وی څوک چې واپس خپل مُلک ته راغلل او ستا په مشرۍ کښې راټول شول؟ نو بیا ولې دې مونږ د یهوداه دا لږ کسان کوم چې ژوندی یو خواره واره او ورک شو؟“ (۱۶) خو جدلیاه یوحانان ته په جواب کښې وویل، ”زه تا په سختۍ سره منع کوم دا کار مه کوه. ته چې د اسمعیل په حقله څه وائی نو هغه رښتیا نه دی.“

۴۱ (۱۷) هم د هغه کال په اوومه میاشت، اسمعیل د ننتیاه زوی او د الیسمع نمسے چې د شاهي خاندان یو کس وو، او د اوچتې عهدې آفسر وو، هغه د لسو سپرو سره مصفاه ته د جدلیاه سره ملاوېدو له لارو. کله چې هغوی په شریکه روټی خوړله، (۱۸) نو ناگهان د ننتیاه زوی اسمعیل او د هغه لسو کسانو ټوپ کړو او خپلې ټورې یې راوویستلې او جدلیاه یې قتل کړو، څوک چې د بابل بادشاه په یهوداه کښې گورنر مقرر کړے وو. (۱۹) اسمعیل هم هغه ټول یهودیان ووژل څوک چې په مصفاه کښې د جدلیاه سره ؤو، او هغه بابلیان فوجیان هم چې هلته ؤو. (۲۰) د جدلیاه د قتلېدو نه یوه ورځ

وروستو چې لا څوک هم د هغه په مرگ باندې خبر نه ؤو، (٥) اتيا کسان د شکم، سيلا او سامريه نه د خدای کور ته راغلل چې عبادت وکړي. هغوی خپلې بريرې د غم په وجه خرييلې وې، او د غم په وجه يې خپلې جامې هم شلولې وې او خپل ځانونه يې هم زخمی کړي ؤو. او خپل ځان سره يې غله دانه او خوشبو مالک خدای ته د نذرانې پېش کولو په توگه راوړې وې. (٦) نو اسمعيل د اوبنکو نه په پکو سترگو سره د مصفاه نه بهر ووتو او د هغه کسانو سره د ملاقات دپاره لاړو. کله چې هغه هغوی ته ورسېدلو نو ورته يې ووييل چې، ”راشئ، وگورئ چې د جدلياه د اخيقام زوی سره څه شوی دی.“ (٧) خو چې څنگه هغوی بنار ته ورننوتل، نو فوراً اسمعيل او د هغه ملگرو ټول ووژل او د هغوی لاشونه يې په يوه پيگي کبني وروغورزول. (٨) خو په هغه پله کبني لس کسان ؤو چې هغوی اسمعيل سره دا خبره وکړه او ورته يې ووييل چې، ”که چرې ته مونږ ونه وژني نو کوم غنم، اوريشې، او د زيتون تېل او شات چې مونږ پټ ذخيره کړی دی هغه به تا له راوړو.“ نو په دې خبره هغه هغوی ژوندی پرېښودل. (٩) هغه د اوبو پيگي چې اسمعيل په کبني د هغه مرو لاشونه ورگزار کړل کوم چې هغه وژلی ؤو هم هغه لويه پيگي وه چې آسا بادشاه جوړه کړې وه چې کله هغه د مصفاه دفاع مضبوطه کړه چې خپل ځان د اسرائيلو د بعشا بادشاه نه وساتي. اسمعيل د نتيلاه زوی هغه د مرو نه پکه کړه. (١٠) بيا اسمعيل د بادشاه لويه او هغه ټول کسان چې نبوزردان د فوج مشر په مصفاه کبني جدلياه ته پرېښی ؤو هغوی ټول يې گېر کړل او ځان سره يې د عمون د علاقې په طرف روان کړل. (١١) خو کله چې يوحانان د قريح زوی او نور د فوج مشران د اسمعيل د جرم نه خبر شول، (١٢) نو هغوی خپل ټول سپاهيان راټول کړل او هغه پسې راووتل او په جبعون کبني د لوی تالاب سره نږدې هغوی هغه پېدا کړو. (١٣) کله چې د اسمعيل سره قېديانو يوحانان او ورسره نور فوجي مشران وليدل نو هغوی پېر خوشحاله شول. (١٤) او د مصفاه نه ټول قېديان وتبستېدل او د يوحانان مدد يې شروع کړو. (١٥) خو اسمعيل سره د خپلو هغه اتو کسانو دوستانو د عمون ملک ته وتبستېدلو. (١٦) نو بيا يوحانان د قريح زوی او نورو فوجي مشرانو، هغه ټول کسان د ځان سره روان کړل کوم چې

هغوی په جبعون کښې د اسمعیل نه خلاص کړی ؤو چې په هغوی کښې سپاهیان، زنانه، ماشومان او د دربار خصیان شامل ؤو، څوک چې د جدلیاه د قتلولو نه وروستو اسمعیل گرفتار کړی ؤو. ﴿١٧﴾ هغوی مصر ته د تللو وخت کښې د کمهام سرائی چې بیت لحم سره نزدې وو هلته ایسار شو. ﴿١٨﴾ نو د دې یرې نه چې که بابلیان په دې موضوع خبر شی چې اسمعیل جدلیاه قتل کړی دے، هغه څوک چې د بابل بادشاه د یهوداه گورنر مقررولو، نو هغوی به بیا څه کوی.

خلق د حضرت یرمیاہ نه د دُعا درخواست وکړو

٤٢ ﴿١﴾ نو بیا د فوج ټول جنګی مشران، یوحانان د قریح زوی او یزنیاه د هوسعیاه زوی، او د وړو نه تر لویو پورې ټول خلق ﴿٢﴾ یرمیاہ نبی ته راغلل او ورته یې وویل، ”مونږ ستا منت کوو چې زمونږ دپاره د مالک خدای ستا مقدس خدای نه دُعا وغواړه، کوم چې پاتې شوی کسان یو. لکه څنگه چې ته وینې چې د مخکښې په مقابل کښې اوس مونږ ډېر لږ یو. ﴿٣﴾ زمونږ دپاره دُعا وکړه چې مالک خدای زمونږ خدای پاک مونږ ته لارښودنه وکړی چې څه وکړو او چرته لار شو.“ ﴿٤﴾ یرمیاہ هغوی ته په جواب کښې وفرمائیل چې، ”صحیح ده، زه به مالک خدای ستاسو خدای پاک ته هم هغه شان دُعا وکړم لکه څنگه چې تاسو ما ته خواست وکړو، او زه به هر هغه څه تاسو ته ووايم چې هغه څه ما ته وفرمائی. زه به ستاسو نه هیڅ څیز هم نه پټوم.“ ﴿٥﴾ بیا هغوی یرمیاہ ته وویل، ”نو بیا دې مالک خدای په مونږ په دې خبره رښتینې او وفادار گواه وی که چېرې مونږ ستا په هغه ټولو خبرو عمل ونه کړو کومې چې مالک خدای ستا خدای پاک زمونږ دپاره تا ته فرمائیلی دی چې ته یې مونږ ته بیان کړې. ﴿٦﴾ که هغه کلام زمونږ خوښ شی او که خوښ نه شی، مونږ به د مالک خدای د کلام پیروی کوو چا ته چې ته مونږ د خپل خواست دپاره لېرې. ځکه که چېرې مونږ د هغه د کلام پیروی وکړو، نو هر څه به زمونږ دپاره د خیر وی.“

د حضرت یرمیاہ دُعا ته د مالک خُدائِ جواب

۷) لس ورځې وروستو د مالک خُدائِ کلام په یرمیاہ نازل شو. ۸) نو بیا هغه یوحنا د قریح زوی او نورو فوجی آفسرانو ته، او ټولو خلقو لویو او وړو ته آواز وکړو، ۹) هغه هغوی ته وفرمائیل چې، ”تاسو زه مالک خُدائِ، د بنی اسرائیلو خُدائِ پاک ته د خپل درخواست سره ولېږلم، هغه داسې فرمائی چې، ۱۰) که تاسو په دې مُلک کښې پاتې شئ، نو زه به تاسو بیا آباد کړم او نه به مو خرابوم، زه به تاسو وکرم او تاسو به د بیخ نه نه وباسم. زه ستاسو په هغه افت کوم چې ما په تاسو نازل کړی دے پښېمانه یم. ۱۱) مالک خُدائِ فرمائی چې، د بابل بادشاه نه نور مه یرېږئ. ځکه چې زه تاسو سره یم او د هغه نه به مو بچ کړم او د هغه د لاس نه به خلاصون درکړم. ۱۲) زه به په تاسو دا رحم وکړم چې هغه به درباندي مهربانه کړم، نو بیا به هغه تاسو ته په خپل مُلک کښې د پاتې کېدو اجازت درکړی. ۱۳) خو که چېرې تاسو د مالک خُدائِ ستاسو خُدائِ پاک د دې پیغام نه انکار وکړئ، او که چېرې تاسو ووايئ چې، نه، مونږ به دلته نه پاتې کېږو، ۱۴) خو د دې په ځای به مصر ته لاړ شو، چرته چې به مونږ د جنګونو، د جنګ د بیگل آوزونو او قحط نه آزاد شو، ۱۵) نو بیا تاسو د مالک خُدائِ پیغام د یهوداه پاتې خلقو ته واوروئ. مالک خُدائِ ربُ الافواج داسې فرمائی چې، که چېرې تاسو دا ضرور غوره کړئ چې مصر ته لاړ شئ او هلته پاتې شئ ۱۶) د کوم جنګ او قحط نه چې تاسو یرېږئ نو هم هغه به تاسو راګېر کړی، او تاسو به هلته مړه شئ. ۱۷) نو په حقیقت کښې چې څوک هم په تلو کلک ولاړ وی او هلته د اوسېدو اراده لری نو هغه به په جنګ، قحط او په ویا مړ شئ. په تاسو کښې به یو کس هم د هغه افت نه ونه تښتی کوم چې زه په تاسو باندې هلته راولم. ۱۸) مالک خُدائِ ربُ الافواج د بنی اسرائیلو خُدائِ پاک فرمائی، لکه څنګه چې زما قهر او غضب د یروشلیم په خلقو نازل شوی وو، نو که تاسو مصر ته لاړئ نو زما غضب به په تاسو هم نازل شئ. نو ستاسو نوم به د تل دپاره د لعنت، یرې او مسخرې په توګه اخستلې کېږی او خپل مُلک به دویاره ونه وینی. ۱۹) اے د یهوداه

ژوندی پاتې شوی خلقو، مالک خدای تاسو ته فرمائیلى دی چې مصر ته مه خئ. زه چې دا خبردارې نن تاسو ته درکوم دا مه هېروئ. (٢٠) ځکه تاسو چې کله زه مالک خدای ته د خواست کولو دپاره ولېږلم نو تاسو غټه غلطي وکړه، ځکه چې تاسو ووئیل، د څه چې مالک خدای مونږ ته حکم کړې دې هغه مونږ ته ووايه، مونږ به په هغې باندې پوره عمل کوو. (٢١) خو ما تاسو ته نن د هغه حکم واورولو، خو تاسو تر اوسه پورې د مالک خدای د هغه پېغام پیروي نه کوئ د کوم دپاره چې تاسو زه استولې وم. (٢٢) نو اوس په دې خبره باندې یقین ساتئ چې، تاسو چې کوم ځای ته تلل او اوسېدل غواړئ نو تاسو به هلته په جنگ، قحط او وبا مړه شئ.

مصر ته د حضرت یرمياہ بوتل

٤٣ (١) کله چې یرمياہ د مالک خدای د دوئ د خدای پاک هغه پېغام بیانول ټولو خلقو ته ختم کړو کوم یې چې دوئ ته رالېږلې وو، (٢) نو عزریاه د هوسعیاه زوی او یوحانان د قریح زوی او نورو ټولو کبرژنو خلقو یرمياہ ته ووئیل چې، ”ته دروغ وائې، مالک خدای زمونږ خدای پاک مونږ کله هم مصر ته د تلو نه منع کړی نه یو. (٣) ته باروک د نیریاه زوی په دې رضا کړې یې چې داسې خبرې کوه، ځکه هغه غواړی چې مونږ دلته پاتې شو او د بابلیانو د لاسه مړه شو او یا بابل ته جلاوطن کړې شو.“ (٤) نو بیا د قریح زوی یوحانان او نورو فوجی مشرانو او نورو ټولو خلقو د مالک خدای د حکم نه انکار وکړو چې په یهوداه کښې پاتې شئ. (٥) یوحانان او نورو مشرانو ځان سره ټول خلق بوتل څوک چې د نزدې ملکونو نه راواپس شوی وو کوم ځای ته چې دوئ خواره شوی وو. (٦) او په هغوئ کښې نارینه، زنانه، ماشومان، د بادشاه لونه، او ټول هغه خلق شامل وو چې نبوزردان د محافظانو آفسر جدلیاه ته سپارلی وو. په دوئ کښې یرمياہ پېغمبر او باروک هم شامل وو. (٧) خلقو د مالک خدای د حکم نه انکار وکړو او د مصر تحفنجیس بنار ته ورسېدل. (٨) په تحفنجیس کښې مالک خدای یرمياہ ته بل

پېغام ورکړو. هغه و فرمائيل چې، ﴿٩﴾ ”کله چې د يهوداه خلق درته گوري، نو دلته په تحفنجيس کښې يو څو غټ کاني راواخله او د فرعون د محل په دروازه کښې يې د فرش لاندې بنخ کړه. ﴿١٠﴾ نو بيا د يهوداه خلقو ته ووايه چې، مالک خدای رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک داسې فرمائی چې زه به په يقين سره خپل خدمتگار نبوکدنضر د بابل بادشاه دلته مصر ته راولم. زه به د هغه تخت په دې کاپو دپاسه جوړ کړم کوم چې یرميا ه دلته بنخ کړل. هغه به په دې کاپو خپل شاهي تمبو وغوروی. ﴿١١﴾ او کله چې هغه راشی، نو هغه به د مصر ملک تبا ه کړی. هغه څوک به مړ کړی د چا دپاره چې د مرگ سزا مقرر شوې وی، د قېد سزا به هغه ته ورکړی چا ته چې د قېد سزا مقرر شوې وی، او څوک به په توره مړه کړی د چا دپاره چې په توره مړ کېدل مقرر شوی وی. ﴿١٢﴾ هغه به د مصر د معبودانو په مندرونو او ر بل کړی، هغه به مندرونه وسوزوی او بتان به قبضه کړی او د غنیمت په توگه به يې یوسی. هغه به د مصر مال متاع داسې صفا کړی لکه څنگه چې یو شپون د خپلې چوغې نه ورېږي صفا کوی. او بې نقصانه به هغه خپل ملک ته واپس شی. ﴿١٣﴾ هغه به د مصر په بیت شمس مندر کښې مقدسې ستنې راوغورزوی کومې چې په هغې کښې ولاړې دی، او هغه به د مصر د معبودانو مندرونه وسوزوی.“

په مصر کښې د بنی اسرائیلو دپاره د مالک خدای پېغام

٤٤ ﴿١﴾ دا پېغام یرميا ه ته د يهوداه د خلقو په حقله ورکړی شو څوک چې د مصر په جنوبي ښارونو کښې لکه مجدال، تحفنجيس، ميمفس او څوک چې په بره برخو کښې اوسېدل، ﴿٢﴾ ”مالک خدای رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی چې، تاسو هغه تبا هی په خپله ولیده چې کومه ما په یروشلم او د يهوداه په نورو ټولو ښارونو باندې راوستله. او نن دا شاپ او تبا ه شوی پراته دی، ﴿٣﴾ ځکه کوم بد کارونه چې هغوی وکړل. هغوی زما قهر په هغه خوشبو سوزولو او غېرو معبودانو ته په عبادت کولو

راوچت کړو چې نه خو هغوی او نه تاسو او نه د هغوی پلار نیکه پېژندل. (۴) ما بار بار تاسو ته خپل خدمتگاران پېغمبران درولېږل، هغوی تاسو ته مینت وکړو چې دا حرامکاری مه کوئ د کوم نه چې زه نفرت کوم. (۵) خو هغوی د نبیانو خبرو ته غوږ ونه نیولو او نه یې توجه ورکړه، او هغوی د خپلو هغه بد عملونو نه راونه گرځېدل او نه یې غېر معبودانو ته خوشبو سوزول بند کړل. (۶) نو په دې وجه ما خپل سخت قهر د یهوداه په ښارونو او د یروشلم په کوڅو لکه د اور په شان نازل کړو، او هغه یې تر نن ورځ پورې تباہ او په خرابه بدل کړل. (۷) نو اوس مالک خدای رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی چې زه تاسو نه تپوس کوم چې، تاسو ولې خپل ځانونه تباہ کوئ؟ په تاسو کېنې به نه نارینه، نه زنانه، نه ماشومان او نه تې خوړونکی هیڅوک هم ژوندی پاتې نه شی څوک چې دلته د یهوداه نه راغلی یی. (۸) تاسو په مصر کېنې نورو معبودانو او بتانو ته د خوشبویې نذرانې پېش کولو سره ما ولې غصه کوئ؟ تاسو به په دې کار کولو سره صرف خپل ځان تباہ کړئ او د دنیا د نورو خلقو د لعنت، خدا او مسخرو به وگرځوئ. (۹) ولې تاسو د خپل پلار نیکه گناهونه، د یهوداه د بادشاهانو او د ملکو گناهونه، او هغه گناهونه چې تاسو او ستاسو ښځو په یهوداه او یروشلم کېنې کړی دی هېر کړل؟ (۱۰) خو ترننه پورې نه تاسو په خپل ځان کېنې خاکساری راوستې ده او نه مو په خپلو بدو کارونو پښېمانی ښکاره کړې ده. په تاسو کېنې هیچا، نه زما د شریعت په مطابق او نه زما د اصولو په مطابق ژوند کړی دے کوم چې ما ستاسو نه وړاندې ستاسو پلار نیکه ته ورکړی ؤو. (۱۱) نو په دې وجه، مالک خدای رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی چې، ما په خپله دا کلکه اراده وکړه چې ټوله یهوداه تباہ او هلاکه کړم. (۱۲) زه به د یهوداه هغه ژوندی پاتې شوی خلق راواخلم هغه څوک چا چې په مصر کېنې په پناه اخستو او اوسېدو زور راوړی وو. زه به هغوی تباہ کړم. هغوی ټول لوی او واړه به په مصر کېنې په جنگ، قحط او ویا باندې مړه او تباہ کړم. او هغوی به نورو خلقو ته د تهمت، وحشت، لعنت او حقارت مثال وگرځیږی. (۱۳) زه به هغوی ته په مصر کېنې سزا ورکړم لکه څنگه چې مې ورته په یروشلم کېنې په جنگ،

قحط او ويا سزا ورکړې وه. (١٤) د يهوداه څومره خلق چې دلته مصر ته پناه اخستو دپاره راغلی دی هغه ټول به دلته هلاک شی. څوک به هم يهوداه ته واپس لاړ نه شی. تر دې چې هغوی به د دوباره هلته د تلو او آبادېدو ډېر خواهش هم کوی. خو په هغوی کښې به صرف يو څو کسان واپس شی. (١٥) د سرو او بنځو يوه لويه ډله چې په هغوی کښې ځينې کسان په دې موضوع خبر وو چې د هغوی بنځو بتانو ته خوشبويي سوزولې او ورسره هغوی هم څوک چې په شمالي او جنوبي مصر کښې اوسېدل يرميا ته يې وويل چې، (١٦) ”کومه خبره چې تا مونږ ته د مالک خدای په نوم وکړه هغې ته به مونږ غوږ نه نيسو. (١٧) مونږ به ضرور په خپلو هغه ټولو خبرو عمل کوو د کومې خبرې چې مونږه منښته کړې ده، مونږ به آسمانې ملکې ته خوشبو سوزوو او هغې ته به د انگورو د شيرې نذرانې پېش کوو. مونږ به هغه کارونه کوو لکه څنگه چې به زمونږ پلار نيکه، بادشاهانو، سرکاري کسانو د يهوداه په ښارونو او د يروشلېم په کوڅو کښې کول. مونږ سره په هغه وخت کښې خوراک ډېر تېر وو او زندگي مو ښه وه او مونږ ته هيڅ قسمه تکليف او مصيبت نه وو. (١٨) خو چې د کوم وخت نه مونږ آسمانې ملکې ته د خوشبو سوزول او د څښلو نذرانې پېش کولو رسم بند کړې دې نو مونږ سره هيڅ هم نه وو او په جنگ او قحط باندې مړه کېدلو.“ (١٩) نو بنځو خپله خبره جاري وساتله او وې وويل چې، ”ولې ستاسو دا خيال دې چې گڼې زمونږ خاوندانو ته دا پته نشته چې مونږ آسمانې ملکې ته خوشبوئي وسوزوله، د څښلو نذرانه او هغه روتې چې پرې مو د هغې شکل جوړ کړې وو پېش کړه؟ نه، بلکل داسې نه ده.“ (٢٠) نو بيا يرميا هغه ټولو سرو او بنځو ته وفرمائيل چا چې يو شان جواب ورکړې وو، (٢١) ”ولې ستاسو هم دا خيال دې چې گڼې مالک خدای ته دا پته نشته څه چې تاسو او ستاسو پلار نيکه، ستاسو بادشاهانو او سرکاري کسانو، او ټولو خلقو بتانو ته د يهوداه په ښارونو او د يروشلېم په کوڅو کښې خوشبوئي سوزولې ده؟ (٢٢) دا ځکه وشو چې، نور مالک خدای ستاسو د شرارت نه ډک او حرام کارونه نه شو برداشت کولې، نو د دې په وجه ستاسو زمکه د لعنت مثال وگرځېده، او په صحرا او کنډرو بدله شوه چې تر ننه پورې هيڅ څوک په کښې نه

اوسپري. (٢٣) دا مصيبتونه ڪهه په تاسو باندي راغلل چي تاسو بتانو ته خوشبو

وسوزوله او د مالڪ خدائ خلاف مو گناه وکړه. تاسو د هغه د حکمونو منلو نه انکار

وکړو او نه مو د هغه په لارښودنو، اصولو او شريعت باندي عمل وکړو. (٢٤) نو بيا

يرمياہ ټولو ناريناؤ او زاناؤ ته وفرمائيل چي، ”اے د يهوداه خلقو تاسو څوک چي په

مصر کښي اوسپري د مالڪ خدائ کلام ته غور ونيسي. (٢٥) مالڪ خدائ رب الافواج د

بنی اسرائیلو خدائ پاک داسي فرمائي چي، تاسو او ستاسو بنحو ووئيل چي، مونږ به

ضرور خپلي وعدي پوره کوو او آسماني ملکي ته به د خوشبو سوزولو او د څښلو

نذراني پيش کوو. نو تاسو چي څه کول نو هغه وکړي او خپله وعده او منښته هغي ته

پوره کړي. (٢٦) خو اوس تاسو ټول د مالڪ خدائ دي پيغام ته غور ونيسي، تاسو د

يهوداه ټولو خلقو څوک چي اوس په مصر کښي اوسپري، زه په ژوندي مالڪ قادر

مطلق خدائ قسم خورم، مالڪ خدائ فرمائي چي، زما نوم به نور هيڅکله په مصر

کښي د يو يهودي په خوله وانه خستلې شي. په تاسو کښي به يو هم زما نوم د دعا او د

قسم خوړلو دپاره استعمال نه کړي، هغه دا چي، په يقين سره مالڪ قادر مطلق خدائ

ژوندې دے. (٢٧) زه به په تاسو ضرور افتونه نازل کړم، نه چي آبادي. د يهوداه هر يو

کس څوک چي اوس په مصر کښي اوسپري ټول به جنگ او يا په قحط کښي مړه شي

ترڅو چي يو هم ژوندې پاتي نه شي. (٢٨) صرف يو څو کسان به د مرگ نه وتښتي او د

مصر نه به يهوداه ته واپس شي. نو بيا ټول هغه کسان چي مصر ته راغلي دي نو هغوي

ته به دا پته ولگي چي د چا خبره رښتيا ده، زما او که د هغوي. (٢٩) مالڪ خدائ فرمائي

چي، دا به تاسو دپاره نښه وي چي زه په دي ځاي کښي تاسو ته سزا درکړم، نو تاسو به

په دي پوهه شي چي ما ستاسو خلاف صرف خبرې نه دي کړي بلکي ضرور به سزا هم

درکوم. (٣٠) مالڪ خدائ فرمائي چي، لکه څنگه چي ما د يهوداه بادشاه صدقياہ د بابل

بادشاه نبوکدنصر ته حواله کړو، دغه شان به زه د فرعون حفرع د مصر بادشاه هم د

هغه دشمنانو ته حواله کړم څوک چي د ده مرگ پسې گرځي.“

د باروک سره د خُدائ پاک وعده

۴۵

یرمیاہ نبی باروک د نیریاہ زوی ته د یهوئیم د یوسیاہ د زوی د بادشاهی په څلورم کال چې د یهوداه بادشاه وو پېغام ورکړو د دې نه وروستو کله چې باروک په طومار کښې هغه څه ولیکل کوم چې ورته یرمیاہ فرمائیلی ؤو. ﴿۲﴾ ”اے باروکه، دا هغه څه دی چې مالک خُدای د بنی اسرائیلو خُدای پاک یې تاسو ته فرمائی چې، ﴿۳﴾ تا وویل چې افسوس دې په ما وی. زه د غمونو او تکلیفونو د لاندې شوې یم. ولې زما دا دردونه کافی نه ؤو څه؟ مالک خُدای زما په غمونو کښې اضافه وکړه. زه د اسویلو نه سترې ستومانه شوې یم او هیڅ قسم آرام راته نه ملاویږی. ﴿۴﴾ باروکه، مالک خُدای داسې فرمائی چې، زه به دا قوم تباہ کړم کوم چې ما آباد کړی دے. او څه چې ما کړلی دی هغه به د بېخ نه راوباسم. ﴿۵﴾ ولې ته د خپل ځان دپاره د دې نه نور هم زیات د خاص سلوک اُمید کوې څه؟ داسې مه کوه. زه به لوی افت په دې خلقو نازل کړم. خو ته چرته هم څې نو زه به تا ته ستا ژوندون درکړم. مالک خُدای داسې فرمائی.“

د مصر شکست

۴۶

﴿۱﴾ مالک خُدای د غبریهودیانو په حقله یرمیاہ نبی ته پېغام وروپېرلو. ﴿۲﴾ کوم پېغام چې د مصر په حقله وو هغه دا وو چې، د یهوداه بادشاه یهوئیم د یوسیاہ د زوی د بادشاهی په څلورم کال، د کرکمیس د جنگ په موقع کله چې فرعون نکوه د مصر بادشاه او د هغه فوجیانو د فرات د سیند سره نزدې د بابل بادشاه نبوکدنضر نه شکست وخورو. ﴿۳﴾ ”خپل غټ او واړه پالونه تیار کړئ او د جنگ دپاره راوځئ. ﴿۴﴾ خپل آسونه زین کړئ او ورباندې سواره شئ. صفونه جوړ کړئ او د جنگ ټوپې په سر کړئ. خپلې نېزې تېرې کړئ، او زغرہ واچوئ. ﴿۵﴾ خو زه څه گورم؟ چې په مصری فوجیانو باندې د پرې نه دهشت راغلی دے او هغوی د پرې نه لگیا دی په شا کیږی، د هغوی

فوجيانو شکست و خورلو. او په وارخطايي سره په مخه تېستی او هغوی وروستو نه گوری، او د هرې خوا نه په هغوی باندې يره خوره شوې ده، مالک خدای داسې فرمائیلی دی. ﴿٦﴾ تېزه منډه وهونکې هم نه شی تېستېدلې، او نه تکره فوجی تېستېدلې شی. او هغوی په شمال کښې د فرات د سیند سره، تیندک خوری او راغورزېری. ﴿٧﴾ څوک دې دا چې لکه د نیل درياب په شان موجونه وهی، لکه د هغه سیند په شان چې اوبه یې په بره موجونه وهی او ټوله زمکه لاندې کوی؟ ﴿٨﴾ دا د مصر فوج دې چې د نیل درياب په شان راوچت شوی دې او لافې وهی چې زه به راوچت شم او د سېلاب په شان به ټوله زمکه پټه کړم، زه به ټول ښارونه تباه کړم او په هغې کښې ټول خلق به هلاک کړم. ﴿٩﴾ اې آسونو او جنگی گاپو روان شی، اې د مصر تکره سپاهیانو په دشمن حمله وکړئ، اې د ایتھوپیا، لیبیا، خلقو پال راواخلئ او د لیدیه خلقو څوک چې په غشو لیندو کښې تکره یې. ﴿١٠﴾ ځکه چې دا د مالک خدای رب الافواج ورغ ده، د انتقام ورغ، ځکه چې هغه به د خپلو دشمنانو نه انتقام واخلي. د هغه توره به تر هغې خورل کوی ترڅو پورې چې مړه شوی نه وی، او ترڅو چې د هغوی په وینو تنده ماته نه کړی. په نن ورغ به هغوی مالک خدای رب الافواج خدای پاک ته په شمال کښې د فرات د سیند سره د قربانۍ په شان پېش کړې شی. ﴿١١﴾ اې د مصر پېغلي لورې، جلعاد ته لاړه شه او هلته دارو ولټوه. خو ستاسو رنگارنگ دوائی به تاسو ته شفا درنه کړی. ﴿١٢﴾ قومونه به ستاسو د شرم په حقله خبر شی. زمکه به ستاسو دردناکه ژړا پکه کړی. ستا تکره فوجیان به په یو بل تیندک وخورې، او په یو ځای به راپرېوځی.

په مصر د نبوکدنضر حمله کول

﴿١٣﴾ دا هغه خبر دې چې مالک خدای د یرمیاه نبی په وسیله د نبوکدنضر یعنی د بابل د بادشاه د راتلو او د هغه په مصر باندې د حملې په حقله ورکړو، ﴿١٤﴾ ”د مصر په ښارونو په مجدال، میمفس او تحفحیس کښې به دا اعلان وکړئ چې، د جنگ دپاره تیار شی،

ڇڪه ڇي توره به ستاسو خوا او شا کبني هر ڇه و خوري. (۱۵) ستاسو جنگيالي ولي راغورزبدلي دي؟ هغوي د مالڪ خدائ مخي ته نه شي ٿينگبدلي ڇڪه ڇي هغه به هغوي راوغورزوي. (۱۶) هغوي به ٽول ٿيندڪونه خوري، او هغوي به په يو بل راغورزبيري. هغوي به يو بل ته وائي، پاڻه، راڻي ڇي خپلو خلقو او خپل ملڪونو ته واپس لاڙ شو، چرته به ڇي مونڙ د ظالم د ٽوري نه بچ شو. (۱۷) نو هغوي به وائي ڇي د مصر بادشاه فرعون خو تش په خوله لوتيري، هغه نه اوس خپله موقع خطا شوڀ ده. (۱۸) د دنيا بادشاه د ڇا نوم ڇي مالڪ خدائ رب الافواج دے فرمائي ڇي، زما دې په خپل ذات قسم وي ڇي، يو کس ڇوڪ ڇي د مصر خلاف راروان دے هغه لکه ڇنگه ڇي د تبور غر لوڙ دے، او لکه ڇنگه ڇي د کرمل غر د سمندر په غاڙه لوڙ دے. (۱۹) اے د مصر اوسبدونکو، خپل مال حال راواخلي او د جلاوطني ڊپاره تيار شي، ڇڪه د ميمفس بنار به تباہ او کنڊري شي، او يو کس به هم په کبني نه اوسيري. (۲۰) مصر لکه د يوي خواني سخي په شان بنائسته دے، خو د شمال د خوا نه د هغه خلاف د غوباري په شان مڇ راروان دے. (۲۱) د مصر د کرايه فوجيان لکه د کمزورو سخو په شان دي. هغوي به هم په يو ڇائي راوگرڇي او په شريکه به وتبتي، هغوي به په خپل ڇائي بانڊي ونه ڊريڙي. ڇڪه ڇي په هغوي د تباهي او افت ورڇ راروانه ده، دا د هغوي ڊپاره د سزا ورکولو ورڇ ده. (۲۲) مصر به لکه د مار په شان ڪشار وکري او په وروستو به وتبتي ڪله ڇي د دشمن فوج وربانڊي حمله وکري، هغوي به د دوي خلاف تبر په لاس راشي او په دوي به داسي حمله وکري لکه ڇنگه ڇي يو سڙي ونې وهي. (۲۳) مالڪ خدائ فرمائي ڇي، هغوي به د مصر خلق د ڇنگلي ونو په شان وهي، ڇڪه ڇي د هغوي شمڀر د مولخانو نه هم ڊپر بي شمڀر دے. (۲۴) د مصر خلق به وشرميڙي، او د شمال خلقو ته به حواله ڪرے شي. (۲۵) مالڪ خدائ رب الافواج د بني اسرائيلو خدائ پاڪ فرمائي، ”زه به امون د مصر د تيبس معبود او د مصر نورو معبودانو ته سزا ورڪرم. زه به د مصر بادشاهانو او فرعون ته او هغوي ٽولو ته سزا ورڪرم ڇوڪ ڇي په هغه يقين ڪوي. (۲۶) مالڪ خدائ فرمائي ڇي، زه به هغوي هغه خلقو ته حواله ڪرم ڇوڪ ڇي دوي وڙل غواري،

نبوکدنصر د بابل بادشاه او د هغه آفسرانو ته. خو وروستو به مصر کښې د وړاندې په شان خلق بیا آباد شی. دا مالک خدای فرمائی.

مالک خدای اسرائیل بچ کوی

۲۷ ”اے زما خدمتگاره یعقوبه مه یربره، اے اسرائیله مه یربره. زه به تاسو د هغه لري ملک نه دوباره خپلو کورونو ته راولم، چرته چې تاسو جلاوطن شوی یئ. ستا اولاد به زه خپلو کورونو ته د جلاوطنی نه واپس راولم. یعقوب به دوباره خپل ملک ته راشی او په امن او سکون سره به ژوند کوی، او تاسو به څوک هم نه یروی. ۲۸ مالک خدای فرمائی چې، اے زما خدمتگاره یعقوبه مه یربره، ځکه زه تا سره یم. زه به په پوره توگه هغه قومونه تباہ کړم کومو ته چې تاسو ما جلا وطن کړی وئ، خو زه به تاسو په مکمل توگه نه تباہ کوم. زه به ستاسو په انصاف سره تنبیه وکړم، زه به تاسو پی سزا نه یربردم.“

د فلسطیه په حقله د مالک خدای پیغام

۴۷ ۱۶ دا د مالک خدای هغه کلام دے چې د فرعون د لښکرو په غزه د حملې کولو نه مخکښې، په یرمیاہ نبی د فلسطیانو په حقله نازل شو. ۱۷ ”مالک خدای وفرمائیل چې، وگوره، د شمال نه اوبه څنگه راوچتیری، او د سېلاب په شان په زور شور راروانی دی، دا به ټوله زمکه او هر څه چې په کښې دی رالاندې کړی، ښارونه او د هغې اوسېدونکی به ډوب کړی، ټول خلق به د مدد دپاره چغې وهی او څومره خلق چې په کښې اوسېږی هغوی به ژړا کوی. ۱۸ هغوی به د آسونو د سومونو او پښو ټکار واورى، او د دشمن د جنگی گاپو غرار او د هغوی د پایو شور به واورى. پلاران به د یرې نه جام شی او د خپلو پیوسه ماشومانو د بچ کولو دپاره به شاته نه گوری. ۱۹ د ټولو فلسطیانو

د تباہی ورغ رارسېدلې ده او ورسره د هغوی هم څوک چې به د صور او صیدا خلقو سره مدد کوی. مالک خدای په خپله هغه فلسټیان تباہ کوی، هغوی څوک چې ژوندی پاتې شوی دی او د کریت د ساحل نه راغلی دی. (٥) غزه لور به د غم نه خپل سر گنجے کړی او د اسقلون ښار به وران او خاموشه شی. اے د مېدانی علاقې پاتې شوو خلقو ترڅو پورې به خپل ځان وهی او ماتم به کوی؟ (٦) تاسو چغې وهی، اے د مالک خدای توری، ترڅو پورې به تہ زخمی کول کوی؟ خپل کاش ته واپس لاړه شه، او هلته په آرام پرته اوسه. (٧) خو دا به څنگه په آرام شی چې ورته مالک خدای حکم کړی دی، کله چې هغه ورته په اسقلون او په ساحل د حملې کولو حکم کړی دی؟“

د موآب په حقله د مالک خدای پیغام

٢٨ (١) مالک خدای ربُ الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک د موآب په حقله فرمائی، ”په ښار باندې افسوس، ځکه چې دا ښار به تباہ شی. د قریتام بې حرمتی به وشي او قبضه به کړی شی. او د مضبوطې قلعه بې حرمتی به وشي او ټوټه ټوټه به شی. (٢) د نن نه پس به څوک هم د موآب تعریف ونه کړی، په حسابون کښې به خلق د هغې د راغورزولو منصوبې جوړوی، هغوی وائی راځی چې د موآب نوم او نشان ختم کړو. اے د مدمین ښارې، تہ به هم خاموشه شی، او تاسو به په توره مړه شی. (٣) د حورونایم نه د چغو آوازونو ته غوږ شی، د لوئی تباہی درزار او آوازونه اورېدلے کیري. (٤) موآب به ټول تباہ شی، د هغې واړه ماشومان به په تېزه چغې وهی. (٥) هغوی لوحیت ته په بره تلو سخته ژړا کوی، او حورونایم ته په ورکوزېدو سره د تباہی د درزار او شور په اورېدو هغوی په چغو چغو ژړا کوی. (٦) هغوی وائی چې، منډه کړی او ځان بچ کړی او په صحرا کښې د ځنگلی بوټو په شان شی. (٧) دا چې تا اے موآبه په خپلو اعمالو او دولت باندې باور کولو، نو تاسو به هم گرفتار شی، او ستا بُت کموس به هم د خپلو امامانو او نورو خادمانو سره جلاوطن کړی شی. (٨) تباہ کونکے دشمن به د هر یو

بنار خلاف حمله وکړی، او یو بنار به هم ترې بچ نه شی. هره وادی به تباہ شی او هر هوار مېدان به تباہ شی. ځکه چې مالک خدای دا حکم کړی دی. (۹) په موآب باندې مالګه ودوروه، ځکه چې هغه به په بنوره او صحرا بدل شی، د هغې بنارونه به وران شی، او هیڅ څوک به په کبني نه اوسېږي. (۱۰) لعنت دې په هغه کسانو وی څوک چې د مالک خدای په کار کبني غفلت کوی، او خپله توره د وینو توپدو نه بچ ساتي. (۱۱) موآب د ځوانی نه واخله تر اوسه پورې په امن او سکون سره وخت تېر کړی دی، هغه جلاوطن شوی نه دی. لکه څنگه چې مې په خپل لوبنی کبني ځای په ځای پراته وی، او د یو لوبنی نه بل لوبنی ته نه وی اړولې شوی. نو د هغې ذاتقه هم هغه شان ده لکه څنگه چې یې د اول نه وه، او د هغې خوشبو بدله شوې نه ده. (۱۲) خو هغه ورځې راروانې دی، مالک خدای فرمائی چې، کله به زه خلق ورولبړم چې موآب د لوبنی نه رابهر کړی. او هغوی به هغه د لوبنی نه لکه د میو په شان توی کړی او لوبنی به زره زره کړی. (۱۳) نو په آخر کبني به بیا د موآب خلق د کموس بت نه شرمیږي، لکه څنگه چې بنی اسرائیل په بیت ایل کبني په بت باندې په یقین کولو شرمېدل. (۱۴) نو بیا تاسو څنگه لافې وهلې چې، مونږ په جنگ کبني پېر تکره او باتور فوجیان یو؟ (۱۵) موآب به تباہ شی او د هغه بنارونه به قبضه کړی شی. د هغه بنائسته زلمی به حلالېدو دپاره بوتلې شی، دا د هغه بادشاه فرمان دی چې د چا نوم مالک خدای رب الافواج دی. (۱۶) د موآب د ختمېدو انجام رانزدې شوی دی، او د هغه بربادی زر راتلونکی ده. (۱۷) اې د موآب دوستانو او ګاونډیانو په ده باندې ماتم وکړی، تاسو څومره چې د هغه د شهرت او نوم نه واقف یئ، نو ووايي چې، افسوس د موآب د شان او شوکت امسا ماته شوه او د هغې ټول طاقت تس نس شو. (۱۸) اې د ديبون اوسېدونکو د خپل شاندار تخت نه راکوز شی او په خشکه زمکه او خاورو کبني، ځکه هغه چا چې موآب تباہ کړو هغه به ديبون هم ټوټه ټوټه کړی. او هغه به ستاسو ټولې قلعه ګانې راوغورزوی. (۱۹) اې د عروعر اوسېدونکو د سرک په غاړه ودرېږئ او خلقو ته وګورئ. د هغه نارینه او زنانو نه څوک چې تېستی تپوس وکړئ چې څه چل وشو؟ (۲۰) هغوی به په جواب کبني ووايي چې، د

ارنون د سیند په غاړه موآب تباہ شو او په شرمونو وشرمېدو، په چغو او سورو په هغه ماتم او ژړا وکړی. (۲۱) د مالک خدای عدالت په دې غریزه ملکونو لکه حولون، یهض، مفعت، (۲۲) دیبون، نبو، بیت دبلاتایم، (۲۳) قریتائم، بیت جمول، بیت معون، (۲۴) قریوت او بصره او د موآب په ټولو لړې او نزدې بنارونو نازل شوې دے. (۲۵) مالک خدای دا اعلان وکړو چې، د موآب بنکر مات شو، او د هغه طاقت ختم شو.

د موآب عاجز کېدل

(۲۶) مالک خدای فرمائی چې، ”په موآب باندې مے وڅښی او نشه یې کړی، ځکه چې هغه خپل ځان په ما اوچت گڼلو، پرېږده چې اوس هغه په خپلو اولټو کښې ورغړی، او پرېږده چې هغه د خلقو د خدا شی. (۲۷) اے موآبه، آیا تا به بنی اسرائیلو پورې خدا نه کوله څه؟ آیا ستاسو په خیال هغوی غله و، چې کله به تاسو د هغوی په حقله خبرې کولې نو په مسخره آمیزه توگه به مو خپل سرونه خوځول؟ (۲۸) اے د موآب اوسېدونکو، تاسو خپل بنارونه پرېږدئ او په گټانو کښې اوسېږئ. لکه د گوگوشکو په شان شی، چې د غارونو په خوله کښې خپل ځان له جاله جوړوی. (۲۹) مونږ د موآب د کبر په حقله واورېدل، ځکه چې د هغه بې حده کبر او سوچ، د هغه کبر او غرور او د هغه د زړه د خود غرضی نه خبر یو. (۳۰) مالک خدای فرمائی چې، زه د هغوی د غرور نه خبر یم خو دا بې مطلبه دے، او د هغوی عملونه عبث دی. (۳۱) نو په دې وجه زه په موآب ماتم کوم، زه د ټولو موآبیانو دپاره ژړا کوم، او زه د قیرحراست د خلقو دپاره ژړا کوم. (۳۲) سبماه، زه به په تا ویر وکړم د دې نه هم زیات چې مې په یعزیر کړی و، سبماه ستا د انگورو خانگې تر سمندر پورې رسېدلی دی، خو تباہ کوونکے ستا په مېو او انگورو راپرېوتلے دے. (۳۳) د موآب د زرخېزه پټو او ملک نه د خدا او خوشحالی آوازونه تلی دی، ما د انگورو د لنگرو نه مے جوړول بند کړی دی، هیڅ څوک هم انگور په خوشحالی سره نه نچوړوی. تر دې چې هلته شور او چغې اورېدلے شی، خو د

خوشحالی نه بلکې د جنگ. (۳۴) د هغوی د ژړا آوازونه د حسبون نه تر الی عالی او یهض پورې، او د ضعر نه تر حورونایم پورې او عجلت شلیشیاه پورې اوربدلے شی. او تر دې چې اوس د نمریم اوبه هم اوچې شوې دی. (۳۵) مالک خدای فرمائی چې، زه به په موآب کبني هغه کسان ختم کړم څوک چې په اوچتو ځایونو کبني خپلو معبودانو ته نذرانې پېش کوی او هغوی ته خوشبوئی سوزوی. (۳۶) نو زما زړه د موآب دپاره لکه د شپیلی فریادونه کوی، او دا هم په قیرحراست کبني د هغه خلقو دپاره لکه د شپیلی فریادونه کوی. کوم مال دولت چې هغوی حاصل کړے وو لارو. (۳۷) ټولو خلقو خپل سرونه او ږیرې د غم په وجه گنجی کړی وو، او خپل لاسونه یې زخمی کړی وو او د خپلو ملاگانو نه یې ټاټ تاو کړے وو. (۳۸) مالک خدای فرمائی چې، د موآب د هر یو کور په سر او په هره لاره او کوڅه کبني ماتم او ژړا اوربدلے کیري. ځکه چې ما موآب لکه د هغه لوبنی په شان چې څوک یې هم نه غواړی ټوټه ټوټه کړو. (۳۹) هائے هائے، دا څنگه ټوټه ټوټه شو. او د هغوی چغې او سوری واورئ. د موآب شرمېدل وگورئ، دا خو ټولو خلقو او گاونډیانو دپاره د خدا او د تباھی یو مثال جوړ شو.

مالک خدای د موآب خلاف راپاڅېدلے دے

(۴۰) مالک خدای داسې فرمائی چې، ”گورئ، یو قوم د باز په شان خپلې وزرې خورې کړې او په موآب باندې راغوټه کیري. (۴۱) قریوت به قبضه شی او د هغه مضبوطي قلعه گانې به واخستلے شی. او په هغه ورځ به د موآب د فوجیانو زړونه داسې گبراوېږي لکه چې د یوې بنځې زړه چې د لنگون په وخت کبني گبراوېږي. (۴۲) موآب به نور یو قوم پاتې نه شی ځکه چې هغوی خپل ځان د مالک خدای نه لوی تصور کړو. (۴۳) مالک خدای فرمائی چې، دهشت، کنده او دامونه د موآب د خلقو په انتظار کبني دی. (۴۴) هر څوک چې د دهشت نه وتبستی نو په کنده کبني به وغورزېږي. څوک چې د کنډې نه راوچت شی نو په دام کبني به گرفتار شی، ځکه چې زه په موآب باندې د سزا وخت راولم، مالک خدای فرمائی. (۴۵) کوم خلق چې حسبون ته د پناه دپاره وتبستی نو

هلتہ به بېوسه ودرېږي، ځكه چې د حسبون نه د اور شغلې راوچتېږي، د بادشاه
 سيحون د زور كور نه به د اور لمبې راوچتېږي. دا اور د مواب تندې سوزوي، او د
 شور اچوونكو لافوانو كوچې سوزوي. (۴۶) په تا دې افسوس وي اې موابه. د كموس
 بُت عبادت كوونكي تباہ شول، ستاسو زامن مُلك بدر شول او ستاسو لوڼه ونيولې
 شوې او جلاوطن كړې شوې. (۴۷) خو زه به بيا مواب په راتلونكي وخت كښې دوباره
 بحال كړم، مالِك خُداي فرمائي. “نو دلته د مواب په حقله د یرمياہ نبي پېشگوئي ختمه
 شوه.

د عمونيانو سره د مالِك خُداي عدالت

۴۹ (۱) د عمونيانو په حقله مالِك خُداي فرمائي چې، “آيا د بني اسرائيلو څوك اولاد
 نشته؟ او د هغوئ څوك وارث نشته؟ نو بيا ولې د مولك بُت تابعداري كوونكو د جاد په
 مال حال قبضه كړې ده او د هغوئ په ښارونو كښې اوسېږي؟” (۲) مالِك خُداي
 فرمائي، “خو هغه ورځې راروانې دي كله چې زه به د عمونيانو د ربه د ښار خلاف د
 جنگ آواز وكړم. دا ښار به د تباہي نه د خاورو يو پېرې جوړ شي، او د خوا او شا
 كلي به يې وسوزولې شي. نو بيا به بني اسرائيل هغه كسان وشړي چا چې دوي شړلي
 وو. (۳) اې د حسبون ښځو، وژاړئ، ځكه چې د عي ښار تباہ شو. اې د ربه ښځو،
 ویر وكړئ. د ټاټ جامې واغوندئ او ماتم وكړئ. اخوا ديخوا سرگردانه وزغلي، ځكه
 چې د مولك بُت به سره د خپلو امامانو او خادمانو جلاوطن كړې شي. (۴) تاسو ولې
 په خپل لوي طاقت باندي فخر او لافي كوئ؟ ستاسو مال دولت به كم كړې شي، اې
 عمونه. چې د سرکشه جيني په شان په خپل مال دولت باندي يقين كوئ او داسې وايئ،
 په چا كښې جرأت شته چې په مونږ باندي حمله وكړي؟” (۵) مالِك خُداي ربُ الافواج
 فرمائي چې، “گورئ، زه به ستاسو د هرې خوا نه په تاسو باندي یره او وحشت راولم. او
 ستاسو هر يو كس به د مُلك نه وشړلې شي، او هيڅ څوك به هم دا مفروران يو ځاي ته

راجمع نه کړی. (۶) خو وروستو به زه عمونيان يو ځل بيا بحال کړم. دا د مالک خدای فرمان دی.

د ادميانو په حقله پېغام

(۷) د ادميانو په حقله مالک خدای رب الافواج داسې فرمائی چې، ”ولې په تيمان کبني نور حکمت او عقل نشته څه؟ آيا هوبسياران ورته صحيح مشوره نه شی ورکولې څه؟ ولې د هغوی عقل خوړلې شوې دی څه؟ (۸) اې د ددان خلقو، واپس شی او وتبستی، او په غارونو کبني خپل ځان پټ کړی، ځکه چې زه په عيسو افت نازلوم نو په دغه وخت کبني به زه هغه ته هم سزا ورکړم. (۹) هغوی څوک چې انگور راټولوی لږ څه غريبانانو ته پرېږدی. که چېرې په شپه کبني ورباندې غله راشی، نو هغوی به ورنه هر څه نه جارو کوی. (۱۰) خو زه به د عيسو نه هر څه جارو کړم او د هغه پټ ځايونه به ښکاره کړم، نو هغه به يو ځای هم خپل ځان پټولې نه شی. د هغه ماشومان، خپلوان، او گاونډيان به تباہ کړې شی، او هغه به نور په دنيا کبني ژوندی پاتې نه شی. (۱۱) خو زه به ستاسو د يتيمانو خيال ساتم او ستاسو کونډې دې هم په ما د مدد دپاره باور وکړی.“ (۱۲) مالک خدای فرمائی چې، ”که چېرې بې گناه خلقو ته سزا ملاوېږی، نو بيا به تاسو د څومره سزا لائق یئ. تاسو به بې سزا پاتې نه شی. نو تاسو به ضرور د غضب د دې پيالی نه خوند واخلي.“ (۱۳) مالک خدای فرمائی چې، ”زه په خپل ذات قسم خورم چې، د بصره ښار به تباہ شی او د خاورو پېرې به جوړ شی او د ټولو خلقو دپاره به د وحشت، سپکوالی او د لعنت مثال وگرځی، او د هغه ټول ښارونه به د تل دپاره تباہ او برباد شی.“ (۱۴) ما د مالک خدای له طرفه پېغام واورېدو، يو قاصد قومونو ته ولېږلې شو چې هغوی ته ووايي چې، ”د ادم په خلاف لښکر راجمع کړی او د جنگ دپاره تياری وکړی. (۱۵) مالک خدای ادميانو ته فرمائی چې، اوس به زه تا د نورو قومونو په مينځ کبني کمزورې کړم. او ټول به تا ته په سپکه سترگه گوری. (۱۶) ستا خپل دهشت او کوم کبر چې ستا په زړه کبني وو ته دوکه کړې، تاسو څوک چې د گټانو په درزونو

کښې اوسېږي، او د غرونو اوچتې څوکې ستا په قبضه کښې دي. که څه هم چې ته د باز په شان په اوچتو ځایونو کښې خپلې جالې جوړې کړې نو د هلته نه به زه تا لاندې راکوز کړم. دا د مالک خدای فرمان دی. (۱۷) ادوم به د خلقو دپاره د یرې مثال وگرځي، او څوک هم چې په دې لار تېرېږي د هغوی د ټولو افتونو پورې به حق حېران شي. (۱۸) لکه څنگه چې سدوم او عموره، او د دې نه گېرچاپېره ښارونو باندې تباهی راغلې وه، نو ادوم به هم هغه شان تباه شي، هلته به هیڅ څوک نه ژوند کوي او نه به اوسېږي. مالک خدای داسې فرمائي. (۱۹) لکه څنگه چې یو زمرې د اردن د جاپو بوټو نه د څرن زمکې ته راځي او په گډو ورتپو کوي، نو دغه شان به زه ادومیان د هغوی د خپل ملک نه وشړم، او زه به د خپلې خوښې مشر په کښې مقرر کړم. نو هغه به په دوی حکومت وکړي. څوک زما په شان کېدلې شي؟ او یو مشر به هم زما خلاف ونه درېږي. (۲۰) نو بیا هغې منصوبې ته غوږ شه کومه چې مالک خدای د ادوم په خلاف جوړه کړې ده، او څه چې هغه د تیمان د خلقو سره کول غواړي. د هغوی د رمې نه به وارۀ گپوری راکاږي او هغه به په پوره توگه د هغوی د څرن ځای د دوی په وجه وران کړي. (۲۱) د ادوم د راغورزېدو په آواز به زمکه ټوله په لرزان شي، او د هغوی د چغو او سورو آواز به د بحر قلزمه پورې اورېدلې شي. (۲۲) گوری، دشمن لکه د باز په شان راغوتې شوې دي، او خپل وزرونه یې په بصره باندې خواره کړي دي، تر دې چې په هغه ورځ به د ادوم د تکره فوجیانو زړه داسې په تکلیف او یره کښې وی لکه چې د یوې ښځې زړه په لنگون کښې وی.

د دمشق په حقله پېغام

(۲۳) مالک خدای د دمشق په حقله دا پېغام ورکړو چې، ”د حمات او ارفاد ښارونه د یرې نه اوبه شول، ځکه چې هغوی د خپل ځان د تباهی پېغام واورېدو. د هغوی زړونه داسې بې سکونه شول لکه څنگه چې د سمندر چپي نا آرامه او بې سکونه وی او هیڅ

سکون ورته نۀ ملاویزی. (۲۴) د دمشق بشاریه د هغې بنځې په شان ده چې بی‌همته شوه، او د هغې ټول خلق وتبتهدل. یرې، وارخطایی، او درد هغه رانیولې ده لکه څنگه چې یوه بنځه د لنگون په وخت کبني نیولې وی. (۲۵) دا مشهور بشار به څومره وران و بجاړ وی، کوم بشار چې په یو وخت کبني د خوشحالی پک وو. (۲۶) مالک خدای رب الافواج فرمائی چې، د هغه ځوانان به په کوڅو کبني راپربوځی او قتل به شی، او د هغوی فوجیان به په هغه ورځ ټول ختم کړی شی. (۲۷) زۀ به د دمشق په دېوالونو باندې اور ولگوم، او تر دې چې دا به د بن‌حدد محلوته وسوزوی.

د مالک خدای د قیدار او حاضر قبیلې ته پیغام

(۲۸) د قیدار او د حاضر د علاقې په حقله کوم چې د بابل بادشاه نبوکدنضر ورباندې حمله وکړه، مالک خدای فرمائی چې، ”راپاڅی او په قیدار باندې حمله وکړی او د مشرق اوسېدونکی تباہ کړی. (۲۹) د هغوی خپمې او رمې به قبضه کړی شی، د هغوی د سر سورې به ترې نه سره د سامانه او اوبنانو واخستلې شی. او خلق به د هرې خوا نه چغې سورې وهی. او هر چرته به یره خوره شوې وی. (۳۰) مالک خدای فرمائی چې، اے د حاضر خلقو په منډه وتبنتی. او خپل ځانونه په ژورو غارونو کبني پټ کړی. ځکه چې د بابل بادشاه نبوکدنضر ستا خلاف منصوبه تیاره کړې ده. او ستاسو د تباهی تیارې کوی. (۳۱) مالک خدای فرمائی، راپاڅه او په هغه بشارونو باندې حمله وکړه څوک چې په آرام او سکون کبني ژوند کوی. د چا چې نۀ دروازې شته او نۀ دېوالونه او یواځې اوسیری. (۳۲) د هغوی اوبنان تالا کړه او د هغوی رمې لوټ کړه. او زۀ به هغوی څوک چې په دشتو او میرو کبني اوسیری د هوا په مخکبني خواره کړم او د هرې خوا نه به پرې افت نازل کړم. دا د مالک خدای فرمان دی. (۳۳) حاضر به د گیدرانو د اوسېدو ځای شی او د همپشه دپاره به وران او شاړ پروت وی. هیڅ څوک به هلته نۀ ژوند کوی او نۀ به اوسیری.“

د عیلام په حقله د مالک خدای پېغام

۳۴ دا د مالک خدای هغه پېغام دے چې په یرمیاہ نبی باندې د عیلام په حقله د یهوداه د بادشاه صدقیاه د بادشاهی په وړومبو ورځو کښې نازل شو. ۳۵ مالک خدای ربُ الافواج وفرمائیل چې، ”زۀ به د عیلام لیندې چلوونکی ووژنم، کوم چې د هغوی د زور او طاقت اُمید دے. ۳۶ زۀ به د آسمانونو د څلورو خوا نه په هغوی باندې څلور بادونه راولم او هغوی به ورته تس نس کړم، او داسې یو قوم او مُلک به نۀ وی چې د عیلام خلق ورته په جلاوطنی لار نۀ شی. ۳۷ زۀ به د عیلام د خلقو په زړۀ کښې د هغوی د دشمنانو یره واچوم. څوک چې د هغوی مرگ پسې ګرځی، زۀ به په هغوی افت نازل کړم او تر دې چې خپل خطرناک قهر او غضب به پرې راولم. دا د مالک خدای فرمان دے. زۀ به هغوی ته فوجیان ورولبړم چې دوی راتینگ کړی تر دې چې ټول تباہ کړم. ۳۸ زۀ به خپل تخت په عیلام کښې قائم کړم، او د هغې بادشاه او آفسران به هلاک کړم. دا د مالک خدای فرمان دے. ۳۹ خو زۀ به په آئنده کښې د عیلام خلق بحال کړم. دا د مالک خدای فرمان دے.“

د بابل په حقله د مالک خدای پېغام

۵۰ مالک خدای یرمیاہ نبی ته د بابل د خلقو او د بابل د وطن په حقله دا پېغام نازل کړو چې، ۱ ”د قومونو په مینځ کښې د دې خبرې اعلان وکړه، جنډا اوچته کړه او په ډاګه ورته ووايه، او هیڅ خبره مۀ پتوه بلکې دا ښکاره وایه چې، بابل به قبضه کړی شی، او بیل بُت به په شرمونو وشرمیری او رسوا به شی، او مردوک بُت به ویریری. د بابل مجسمه به په شرمونو وشرمولی شی او د هغې بُتان یرې راخستی دی. ۲ د شمال د خوا نه به یو قوم په دې حمله وکړی او د هغوی مُلک به تباہ کړی او په صحرا به یې بدل کړی. او هیڅ څوک به هلته نۀ اوسیری، انسانان او ځناور به وتبستی.“

د بنی اسرائیلو را واپس کبدل

٤٦ مالک خدائ فرمائی چې، ”په هغه ورځو کبني به د اسرائیل او د يهوداه خلق په يو ځای په ژړا راروان وی. د مالک خدائ او د خپل مقدس خدائ لټون به کوی. ٤٥ هغوی به د صیون د لارې تپوس وکړی او بیا به هغه خوا ته مخ تاو کړی او ورروان به شی. هغوی به ما سره ابدی لوظ وکړی کوم به چې کله هم نه هېرېږی. ٤٦ زما غوره شوې قوم د ورکو شوو گډو په شان دے، د هغوی د قوم شپونکو هغه په غلطو لارو روان کړی دی او په غرونو کبني یې سرگردانه پرېښودی دی. او هغوی په غرونو او غونډو سرگردانه گرځی او خپل د آرام کولو ځای ترې نه هېر وی. ٤٧ هر چا به چې هم هغوی بیاموندل نو هغوی به یې وژل. د هغوی دشمنانو وئیل، مونږ په دوی باندې په حملې کولو سره گناه گار نه یو، ځکه چې هغوی د مالک خدائ خلاف گناه کړې ده څوک چې رښتینې څرن ځای دے او د هغوی پلار نیکه به هم په هغه باندې یقین او خپل امید ساتلو. ٤٨ اے زما غوره شوې قومه د بابل نه وتښتئ، د بابلیانو ملک پرېږدئ، او د هغه نر چېلی په شان شی چې د رمې رهنمائی کوی. ٤٩ زه به د شمال نه د تکره قومونو اتحاد جوړ کړم او د بابل خلاف به یې راپاخوم. او هغوی به د بابل خلاف د جنگ دپاره صف بندی وکړی او د شمال د خوا نه به هغه قبضه کړی. او هغوی په غشو ویشتو کبني ماهران دی چې کله هم د هغوی غشی نه خطا کیري. ٥٠ خو بابل به لوټ کړی شی او هر هغه څوک چې هغه لوټ کړی او هر څه چې غواړی هغه به یوسی او ځان به پرې موړ کړی. دا د مالک خدائ فرمان دے.“

د بابل زوال

٥١ ”اے بابلیانو تاسو چا چې زما غوره شوې قوم تالا والا کړو، او اوس په خپلو کبني خندا خوشحالی کوئ، تاسو د هغه سخی په شان ټوپونه وهئ کله چې هغه د موړی نه آزاد شی او د آس په شان هېږی، ٥٢ خو ستاسو خپله مور به رسوا شی، چا چې تاسو

زيرولى يئ هغه به شرمنده شى. هغه به په ټولو ملكونو كښې بې اهميته وى، هغه به په دشتو، په اوچه زمكه، او په صحرا بدله شى. (۱۳) د مالک خدائ د غضب په وجه به بيا په كښې څوك نه اوسيرى خو بلکل به وران ويجاړ شى. څوك هم چې پرې تېريرى او د بابل تباھى وگورى نو د وحشت نه به حق حېران شى. (۱۴) اے ليندو والاو تاسو ټولو چا چې خپلې ليندې رابښكلې دى، د بابليانو خلاف د جنگ دپاره صف بندى وكړئ. په هغوى باندې گزار وكړئ. چې يو غشې درنه خطا نه شى. ځكه چې هغوى د مالک خدائ خلاف گناه كړې ده. (۱۵) د هرې خوا نه د هغه خلاف د جنگ چغې ووهئ. وگورئ هغه محاصره شوې دى، د هغه دېوالونه راغورزېدلى دى. دا د مالک خدائ د انتقام اخستو ورځ ده، د بابل نه انتقام واخلي. كوم سلوك چې هغوى د نورو سره كړې وو هم هغه شان سلوك ورسره وكړئ. (۱۶) د بابل خلق په پټو كښې د تخم كړلو او فصل رېلو نه منع كړئ، د ظالمانو د ظلم د وجې نه دې ټول غېر ملكيان خپلو خلقو او خپل ملك ته واپس لاړ شى.

د مالک خدائ قوم دپاره اُميد

(۱۷) ”بنی اسرائیل د گپو د هغه خورې ورې شوې رمې په شان دى چې زمرو په مخه كړې وى. په اول ځل چې چا تېر كړل هغه د اسور بادشاه وو، په آخر كښې چا چې د هغه هډوكى مات كړل هغه نبوكدنصر د بابل بادشاه وو. (۱۸) نو په دې وجه مالک خدائ رب الافواج د بنی اسرائیلو خدائ پاك فرمائى چې، زه به اوس د بابل بادشاه او د هغه ملك له سزا وركړم لكه څنگه چې ما د اسور بادشاه له وركړې وه. (۱۹) زه به بنی اسرائیل خپل د څرن ځائ ته واپس راولم او هغوى به د كرمل او بسن په پټو كښې وڅريرى، او د هغوى لوړه به د افرائيم او د جلعاد په غونډو كښې معموره شى. (۲۰) په هغه ورځو كښې، مالک خدائ فرمائى چې، د اسرائیل گناهونه به ولټولې شى خو يو به په كښې پېدا نه شى، او د يهوداه گناهونه به ولټولې شى او هيڅ گناه به په كښې پېدا نه

شى، ځكه چې كوم ما ژوندی پرېښودی دی زه به د هغوی گناهونه معاف کړم.“

مالک خدای بابل ته سزا ورکوی

٢١) مالک خدای فرمائی، ”زما لښکرو د مراتایم په وطن او د فقود په خلقو باندې حمله وکړی. هغوی پسې شی، او وې وژنی او مکمل یې تباہ کړی، او هر څه وکړی د څه چې ما حکم درکړی دے. ٢٢) په ملک کښې دې د جنگ شور او ژړاگانې واورېدلې شی، او د لوئې تباہی آوازونه اورېدلې کېږی. ٢٣) په ټوله دنیا کښې د بابل لوی او زورور څټک څنگه ټوکړې ټوکړې شو. او وگورئ چې بابل څنگه په نورو قومونو کښې د وحشت مثال وگرځېدو. ٢٤) اے بابلیانو، ما تاسو ته لټ کېښودلو، خو تاسو پرې خبر نه وئ خو په کښې گرفتار شوی، ځکه چې تاسو د مالک خدای خلاف جنگ وکړو. ٢٥) مالک خدای خپل د وسلې گودام کولای کړی دے او د خپل غضب وسله یې ترې راویستلې ده، ځکه چې مالک خدای رب الافواج به دا د بابل خلاف د هغوی په ملک کښې استعمال کړی. ٢٦) د هرې خوا نه د هغه خلاف حمله وکړی، او گودامونه یې مات کړی، او هغه لکه د غلې دانو په شان ډېرې کړی. په مکمل توگه هغه تباہ کړی او هیڅ څوک په کښې ژوندی مه پرېږدی. ٢٧) د هغوی ټول غویان حلال کړی، په دوی دې افسوس وی ځکه د هغوی د سزا او حساب ورغ او وخت رارسېدلې دے. ٢٨) هغه کسانو ته غوږ شی څوک چې د بابل نه راتښتېدلی دی، نو هغوی په یروشلم کښې وائی چې مالک خدای زمونږ خدای پاک د هغوی نه څنگه انتقام اخلی څوک چې د هغه کور تباہ کوی. ٢٩) ټول لینده چلوونکی د بابل خلاف راجمع کړی، محاصره یې کړی چې یو کس هم درنه ونه تښتی. هغه ته د خپلو اعمالو په مطابق بدله ورکړی، هغه سره هغه څه وکړی کوم چې ده د نورو خلقو سره کړی دی. ځکه چې بابل د خپلې مغرورتیا په وجه د مالک خدای د بنی اسرائیلو د مقدس ذات خلاف سرکشی کړې ده. ٣٠) مالک خدای فرمائی چې، د هغه ځوانان به په کوڅو کښې راپرېوځی او قتل به شی، او د هغوی

فوجيان به په هغه ورغ ټول ختم كړې شي. (٣١) مالِك خُدائ ربُّ الافواج فرمائي چې، گورئ، زه ستاسو خلاف يم، اې مغروره خلقو، ستاسو د سزا ورغ رارسېدلي ده هغه وخت چې زه تاسو له سزا دركړم. (٣٢) ستا كبرژن قوم به تيندك وخورى او راوبه غورزېږي، او هيڅ څوك به تاسو نه راوچتوي، زه به د هغه په ښارونو او ربل كړم او هغه به په خپل شا او خوا كښې ځان سره هر څه وسوزوي. (٣٣) مالِك خُدائ ربُّ الافواج فرمائي چې، د اسرائيل او د يهوداه خلق مظلومان دي، هغوى چې چا نيولى دي نو د هغوى د پرېښودو نه انكار كوي. (٣٤) خو د هغوى بچ كوونكې پېر زورور دې، او مالِك خُدائ ربُّ الافواج د هغه نوم دې. هغه به په سختې سره د هغوى د مسئلې دفاع وكړي، او هغه به دوى ته آرام وركړي، خو د بابل خلق به نا آرامه كړي. (٣٥) مالِك خُدائ فرمائي چې، د تباھي توره دې بابل تباھ كړي. هغه دې د بابل ټول اوسېدونكي او د هغه آفسران او هوښياران خلق تباھ كړي. (٣٦) د هغوى دروغژن نبیان به په جنگ كښې مړه شي، او هغوى به بې وقوفان ثابت شي. د هغوى تكړه فوجيان به په جنگ كښې قتل كړي شي، او هغوى به سختو يرو ترخو كښې راگېر شي. (٣٧) جنگ به د هغوى خلاف د هغوى آسونه او جنگي گاډي تباھ كړي او په هغه كښې د نورو ملكونو فوجيان به هم تباھ كړي. او هغوى به د ښځو په شان بزدله شي. او جنگ به د هغوى خزاني تباھ كړي، او لوټ به يې كړي. (٣٨) د هغه د اوبو ذخيرې دې اوچې كړې شي. هغه به اوچې شي، ځكه چې ټول ملك د بتانو نه پك شوې دې، او د هغه خلقو د بتانو د يرې نه لکه د ليونو په شان عمل وكړو. (٣٩) نو بيا به په بابل كښې د دشتو ځناور اوسېږي، او د گيدرانو او گونگيانو په كور به بدل شي. نو دا به بيا هيڅكله آباد نه شي او دا به همېشه دپاره شاړ پروت وي. (٤٠) لکه څنگه چې خدائ پاك سدوم او عموره، سره د گاونډيانو تباھ كړل هم هغه شان به بابل هم تباھ كړي. مالِك خُدائ فرمائي چې، نو هيڅ څوك به هلته نه اوسېږي او نه به يو انسان په كښې ژوند كوي. (٤١) وگورئ، د شمال د خوا نه فوج راروان دې، يو لوى قوم او پېر بادشاهان د دنيا د آخر نه راپاڅېدلى دي. (٤٢) هغوى په ليندو او نېزو باندې سمبال دي، او هغوى ظالمان دي او هيڅ رحم په كښې

نشته. کله چې هغوی په خپلو آسونو باندې سواره شی لکه د سمندر داسې غرمبار کوی، هغوی جنگ ته په قطارونو کښې راروان دی چې په لور بابل باندې حمله وکړی. (۴۳) د بابل بادشاه چې د دشمن د راتلو په حقله دا خبر واورېدو، نو د هغه لاسونه شل شول. هغه یرې او دردونو ونيولو، داسې درد لکه چې د ښځې د لنگون په وخت کښې وی. (۴۴) لکه څنگه چې یو زمرې د اردن د جاپو بوټو نه د څرن زمکې ته راځی او په گډو ورتپ کوی، نو دغه شان به زه د بابل خلق د خپل ملک نه وشړم، او زه به د خپلې خوښې مشر په کښې مقرر کړم. نو هغه به په دوی حکومت وکړی. څوک زما په شان کېدلې شی؟ او یو مشر به هم زما خلاف ونه درېږی. (۴۵) نو بیا هغې منصوبې ته غور شه کومه چې مالک خدای د بابلیانو خلاف جوړه کړې ده، تر دې چې وارې ماشومان به د گډورو په شان وشړلې شی، او د هغوی د څرن ځایونه به وران کړې شی. (۴۶) زمکه به په دې چغو سورو سره په لیزان شی ”بابل قبضه کړې شوې ده.“ او د هغوی د مایوسی ژړا به په ټوله دنیا کښې واورېدلې شی.

د بابل تباہ کېدل

۱۵۱ (۱) مالک خدای داسې فرمائی چې، ”گوره، زه به د بابل او د هغه د خلقو خلاف تباہ کوونکې هوا راوچته کړم. (۲) زه به بابل ته غېر ملکیان ورواېرم چې هغه چان کړی او د هغه ملک تباہ کړی. او هغوی به په هغه د هرې خوا نه حمله وکړی کله چې د هغه د تباہی ورغ راشی. (۳) د بابل فوجیان لیندو رابنکلو ته مه پرېږدئ، او زغرو اچولو ته یې مه پرېږدئ. د هغوی ځوانان درنه بچ نه شی، د هغوی فوجیان په مکمل توگه تباہ کړئ. (۴) هغوی به په بابل کښې مړه شی، او د هغه په کوڅو کښې به سخت زخمیان شی. (۵) خو اسرائیل او یهوداه خدای پاک رب الافواج نه دی هېر کړی، که څه هم چې د هغوی ملک د بنی اسرائیلو د مقدس ذات په خلاف د گناه نه پک دے. (۶) د بابل نه وتبستی، د خپل ژوند د بچ کولو دپاره منډه وهی، د هغه د گناهونو په وجه خپل ځان مه

مړ کوي. دا د مالک خدای د انتقام وخت دے، هغه به ورته پوره بدل ورکړي د کوم چې بابل حقدار وي. ﴿٧﴾ بابل د مالک خدای په لاس کښي د سرو زرو پياله وه، هغه پيالي چې ټوله زمکه يې نشه کړه. قومونو د هغه شراب وڅښل نو په دې وجه هغوی اوس مست شول. ﴿٨﴾ خو ناگهانه بابل هم راوغورزېدو په هغه ماتم وکړی. د هغه زخمونو له مرهم ورکړی. کېدے شی چې هغه شفا ومومي. ﴿٩﴾ مونږ به هغه ته شفا ورکړي وه که چېرې مونږ کولے شو، خو هغه اوس نه رغیږي. راځی چې اوس هغه پرېږدو او هر يو خپل ملک ته واپس لاړ شو، د هغه سزا اوس آسمان ته رسېدلې ده، دا دومره لويه ده چې هغه اوس د اندازه کولو نه بهر ده. ﴿١٠﴾ مالک خدای دا خبره څرگنده کړه چې مونږ په حقه یو. راځی چې په صیون کښي هغه څه ووایو کوم کارونه چې مالک خدای زمونږ خدای پاک کړي دی. ﴿١١﴾ خپل غشي تېره کړی، او خپل پالونه راوچت کړی، مالک خدای دا مادی بادشاهان راوچت کړي دی، چې د بابل خلاف پېش قدمی وکړي او هغه تباه کړي. دا د هغه انتقام اخستل دی د هغه چا نه چا چې د هغه کور پلټ کړے دے. ﴿١٢﴾ د بابل د دېوالونو خلاف جنډا اوچته کړی، د ښار محافظان مضبوط کړی، او چوکیداران ودری او د پټ گزار دپاره تیارے وکړی، ځکه چې مالک خدای به خپله منصوبه او مقصد پوره کړي، هغه چې څه وفرمائیل نو هم هغه به د بابل د خلقو سره وکړي. ﴿١٣﴾ اے بابل، ته د ډېرو سیندونو په غاړه پروت ښار یې او د مال دولت او تجارت نه پک پې، خو ستا انجام رارسېدلے دے، او ستا د ژوند تار شلېدلے دے. ﴿١٤﴾ مالک خدای رب الافواج په خپل ذات باندې قسم وکړو چې، زه به ستاسو ښارونه د دشمنانو نه پک کړم، لکه څنگه چې یو پټے د مولخانو نه پک وي، او هغوی به په تاسو باندې د فتحې چغې ووهی.

د خدای پاک ثناء او صفت

﴿١٥﴾ ”مالک خدای په خپل قدرت سره زمکه جوړه کړه. او په خپل حکمت سره یې دنیا قائمه کړه. او په خپل عقل یې آسمانونه خواره کړل. ﴿١٦﴾ د هغه په حکم باندې آسمان په

غرار شی، هغه وریځې د زمکې د یو سر نه تر بل سره پورې خوروی. هغه برېښنا د باران سره رالېږی او د خپلو ذخیرو نه هوا رالوځوی. (۱۷) د انسان ټول نسلونه بې عقله او بې علمه دی، هغه کاریگر چې بُتان جوړوی دوی به د دې بُتانو په وجه وشرمیري، ځکه چې د دوی بُتان هم دوکه ده او ساه په کښې نشته. (۱۸) دا بُتان فضول او د مسخرو څیزونه دی. کله چې د هغوی د حساب کتاب ورځ راشی دا به ټول تباه شی. (۱۹) خو مالک خدای د یعقوب میراث د دې بُتانو په شان نه دے. هغه د هر شی خالق دے، د بنی اسرائیلو په شمول چې د هغه خپل قوم دے. او د هغه نوم ربُ الافواج دے.

د مالک خدای تیر

(۲۰) مالک خدای فرمائی چې، ”اے بابل، ته زما د جنگ تیر یې، او زما د جنگ وسله یې. ستا په ذریعه به زه قومونه زره زره کوم، او زه به په تا بادشاهتونه تباه کوم، (۲۱) زه به ستا په ذریعه آسونه او د هغه سواره زره زره کوم، زه به په تا گاپی او د هغې چلوونکی تس نس کوم، (۲۲) زه به په تا بنځې او سپری زره زره کوم، زه به په تا بوډاگان او ځوانان وژنم، زه به په تا ځوانان او پېغلي زره زره کوم، (۲۳) زه به په تا شپونکی او رمې تس نس کوم، زه به په تا زمیندار او د غویانو جوړې زره زره کوم، زه به په تا حکمرانان او مشران وژنم.“

د بابل نسکورېدل

(۲۴) ”ستا د سترگو د وړاندې به زه بابلیانو او څوک چې په بابل کښې اوسیری د هغوی د بدو کارونو په بدله کښې چې یې په صیون کښې کړی دی بدله ورکړم،“ مالک خدای فرمائی. (۲۵) مالک خدای فرمائی چې، ”زه ستا په خلاف یم، اے تباه کونکیه غره، ته چې ټوله زمکه تباه کوې. زه به خپل لاس ستا په خلاف دراورد کړم، چې د اوچت ځای نه دې رانسکور کړم، او چې درنه یو سوزېدلې او د ایرو غر جوړ کړم. (۲۶) ستا نه به یو

کائے هم راوچت نه کرے شی چی د گوت کائے شی، او نه به درنه یو کائے د بنیاد
 دپاره استعمال شی، حُکّه تَه به د تل دپاره په خرابه بدل شی. دا د مالک خُدائ فرمان
 دے. (۲۷) په هغه مُلک کبني د بابل خلاف جنډا راوچته کړئ، په قومونو کبني بیگل
 وغروئ، قومونه د هغه په خلاف د جنگ دپاره تیار کړئ، او دغه بادشاهتونه د هغه په
 خلاف راوچت کړئ یعنی، اراراط، منی، او اشکناز بادشاهتونه د هغه خلاف راوغوړئ.
 او د هغه خلاف جنگی کمانډر مقرر کړئ، او د هغه خلاف دومره آسونه راولئ لکه د
 مُولخانو پرگله. (۲۸) قومونه د بابل خلاف د جنگ دپاره تیار کړئ. د مادی بادشاهان، د
 هغوی حکمرانان او د هغوی ټول مشران، او هغه ټول مُلکونه چې هغوی ورباندې
 حکومت کوی راوغوړئ چې د هغوی خلاف جنگ وکړی. (۲۹) زمکه لږزیږی او د
 دردونو په وجه چورلیږی، حُکّه چې مالک خُدائ د بابل په خلاف چې کومه منصوبه
 تیاره کړې ده هغه نه بدلېدونکې ده. نو بابل به په خرابه بدل کړے شی او یو کس به هم
 هلته نه اوسېږی. (۳۰) د بابل فوجیانو جنگ بس کړو، او په خپلو برجونو کبني بند پاتې
 شول. د هغوی زور ختم شو او هغوی لکه د بنخو په شان بُزله شول. حمله کونکو د
 هغوی کورونو ته اور واچولو او د هغوی د ښار دروازې یې ماتې کړې. (۳۱) قاصدان د
 یو بل نه مخکبني کبږی او په منډه دی چې د بابل بادشاه ته دا پېغام ورسوی او په دې یې
 خبر کړی چې د هغه ټول ښار قبضه شو، (۳۲) دشمن د سیندونو لارې گودرې د تښتېدلو
 دپاره بندې کړې دی او په جبو او لوخو یې اور بل کړے دے او د بابل فوجیان پرې
 راخستی دی. (۳۳) مالک خُدائ د بنی اسرائیلو خُدائ پاک داسې فرمائی چې، بابل لکه د
 درمند په شان تیار دے او اوس هغه وخت رارسېدلے دے چې خلق هغه د پښو لاندې
 کړی هرکله چې د لو وخت شروع شی. “ (۳۴) ”نبوکدنصر د بابل بادشاه مونږ لوار تېر
 کړو، او هغه مونږ سرگردانه او مات کړو، هغه مونږ لکه د تش منگی په شان یوې خوا ته
 وغورزولو. لکه د ښامار په شان یې تېر کړو او زمونږ د ښو غوښو نه یې خپله گډه پکه
 کړه، او نوره یې بیا د خولې نه تُو کړه. “ (۳۵) خو اوس دې د صیون اوسېدونکی وائی
 چې، ”مونږ سره چې کوم ظلم زیاتے شوے دے هم هغه شان حالات دې په بابل

راشی.“ د یروشلم اوسېدونکی دې وائی چې، ”زمونږ چې کومه وینه توی شوې ده نو د هغې ذمه واری دې د بابل په غاړه وی.“

د مالک خدای د بابلیانو نه انتقام اخستل

۴۶ نو په دې وجه مالک خدای داسې فرمائی چې، ”زه به ستاسو د حق دفاع وکړم او ستاسو انتقام به واخلم، زه به د هغه د سیند او چینو اویه اوچې کړم. ۳۷ بابل نه به د تباهی پېرې جوړ شی، او گیدران به په کبني غارونه جوړ کړی. هغه به نورو ته د یرې او مسخرو شی، او څوک به هم په کبني نه اوسپړی. ۳۸ د بابل ټول خلق به لکه د زمره په شان شور کوی. او هغه به لکه د زمره د ورکوټو پچو په شان غریږی. ۳۹ خو کله چې هغوی په مستی کبني راشی نو زه به هغوی دپاره مېلمستیا وکړم او هغوی به بنه نشه کړم، نو بیا به هغوی په چغو سورو او خندا گانو کبني داسې د ټول عمر دپاره اوده کړم چې بیا به کله هم راوچت نه شی. دا د مالک خدای فرمان دے. ۴۰ زه به هغوی لکه د گډورو، چپلو او گدانو په شان حلالېدو دپاره بوخم.“

د بابل انجام

۴۱ مالک خدای د بابل په حقله فرمائی چې، ”د بابل هغه لوی بناړ چې ټولې دنیا به یې صفت کولو څنگه شکست وخورو او قبضه شو، د ټولو قومونو دپاره د بابلیانو نه څه یروونکې منظر جوړ شو. ۴۲ سمندر به په بابل راواوړی او د هغه زوروری چې به بابل پټ کړی. ۴۳ د هغه بناړونه به وران او تباہ کړی او په اوچه دشته او میره باندې به بدل شی، هغه به په داسې زمکه باندې بدل شی چې څوک به هم په کبني نه اوسپړی، او نه به څوک په کبني سفر کوی. ۴۴ زه به د بابل معبود بیل بت ته سزا ورکړم، او څه چې یې خوړلی دی هغه به پرې گنډیر کړم. قومونه به نور د هغه عبادت نه کوی. او د بابل دپالونه به راوغورزپړی. ۴۵ اے زما خلقو د هغه نه رابهر شی. د خپل ژوند د بچ کولو

دپاره د هغه خُائ نه منډه کړئ. او د مالک خُائ د سخت غضب نه وتښتئ. (٤٤) تاسو چې په دغه مُلک کومې افواه گانې اورئ نو چې د هغې په وجه نه بې زړه شئ او نه ویرېږئ. دا افواه به کال په کال راځي. ظلم او فساد به مُلک کښې راوچت شي او بادشاهان به د یو بل سره جنگونه کوي. (٤٧) خو په حقیقت کښې هغه وخت راروان دے چې زه به د بابلیانو بُتانو ته سزا ورکړم، او د هغه ټول مُلک به وشرمیري، او د هغوی قتل شوی کسان به ټول په کښې مړه پراته وی. (٤٨) نو بیا به آسمان او زمکه او هر څه چې په کښې دی د بابل په شکست د خوشحالی چغې ووهی، ځکه چې د شمال نه به تباہ کوونکی فوجیان په هغه حمله وکړي، دا د مالک خُائ فرمان دے. (٤٩) لکه څنگه چې بابل د بنی اسرائیلو او د ټولې دُنیا د قتل عام سبب جوړ شوے وو، نو بیا به هغه هم هغه شان قتل کړے شی.

په بابل کښې د بنی اسرائیلو دپاره د مالک خُائ پیغام

(٥٠) ”تاسو څوک چې د مرگ نه راتښتېدلی یئ، ودرېږئ مه، لاړ شی. تاسو چې څومره هم لرې یئ نو مالک خُائ یادوئ. او د خپل کور یروشلم په حقله سوچ کوئ.“ (٥١) تاسو وایئ چې، ”مونږ په شرمونو وشرمېدو، او زمونږ بې عزتی وشوه او شرم مو په مخ راخور شوے دے، ځکه چې غېر مُلکیان د مالک خُائ په مقدس خُائ کښې راداخل شوی دی.“ (٥٢) مالک خُائ فرمائی چې، ”هغه ورځې راروانې دی کله چې به زه د بابل بُتانو ته سزا ورکړم نو د هغوی د زخمونو زیږگی به ټول مُلک کښې اورېدلے شی. (٥٣) که بابلیان آسمان ته هم وخپږي او هلته یوه مضبوطه قلعه جوړه کړي، نو زه به هلته هم دشمنان ورولېږم چې هغوی چور کړي، مالک خُائ فرمائی.“

د بابل تباہ کېدل

(٥٤) ”د ژړا آوازونه د بابل نه راځي، د لوی تباہی آوازونه د بابلیانو د زمکې نه اورېدلے

کیری. (۵۵) مالک خدائ به بابل تباہ کری، او هغه به د هغوی د شور نه پک بنار خاموشه کری، دشمن به لکه د اوبو د غضبناکو چپو په شان راروان وی او د هغوی د آوازونو شور به اوربدلے شی. (۵۶) تباہ کوونکے به د بابل خلاف راشی، د هغوی جنگی فوجیان به ونيولے شی او د هغوی لیندې به ماتې کړے شی. ځکه چې مالک خدائ د انتقام اخستلو خدائ پاک دے او هغه به پوره بدله ورکړی. (۵۷) زه به د هغه مشران او پوهان نشه کړم، د هغه حکمرانان، آفسران، او فوجیان به هم نشه کړم. هغوی به د تل دپاره اوده شی او بیا به نه راپاخی، دا د بادشاه فرمان دے د چا نوم چې مالک خدائ رب الافواج دے. (۵۸) مالک خدائ رب الافواج داسې فرمائی چې، ”د بابل پیر دپوالونه به هوار کړے شی او د هغه اوچتې دروازې به وسوزولے شی، نو خلقو یې خپل ځان سترے کړو خو هیڅ فائده یې ونه کړه، د دې قوم ټول محنت صرف د اور دپاره خشاک دے.“

یرمیاہ خپل پیغام بابل ته لېری

(۵۹) یرمیاہ نبی دا پیغام د عملی آفسر سراياہ د نیریاہ زوی یعنی د محسیاہ نمسې ته هغه وخت ورکړو کله چې هغه بابل ته د صدقیاه د یهوداہ بادشاه د حکومت په څلورم کال د هغه سره لاړو. (۶۰) یرمیاہ د هغه ټولو افتونو د تفصیل په حقله چې په بابل باندې راتلونکی و او په یو طومار کښې ولیکل. (۶۱) هغه سراياہ ته وفرمائیل، ”کله چې ته بابل ته ورسېږې نو ته دا ټول کلام په اوچت آواز سره خلقو ته ولوله. (۶۲) نو بیا داسې وایه چې، اے مالک خدایه، تا وفرمائیل چې تاسو به دا ځای تباہ کړئ، نو په دې کښې به نه انسان او نه ځناور اوسېږی، او دا به د تل دپاره وران وچار پروت وی. (۶۳) کله چې ته د دې طومار لوستل بند کړې، نو یو کاڼے ورپورې وټړه او د فرات د سیند په مینځ کښې یې وغورزوه. (۶۴) نو بیا هغوی ته ووايه چې، دغه شان به بابلیان پوب شی او هیڅکله به بیا راوچت نه شی د هغه آفت په وجه کوم چې زه په دوی نازلوم. نو د هغه خلق به

راوغورزیری. “ د یرمیاہ خبری دلته په دې خائ باندې ختمې شوې.

د یروشلم زوال

۵۲

۱) صدقیاه د یویشتو کالو وو کله چې هغه د یهوداه بادشاه شو، او هغه په یروشلم یوولس کاله بادشاهی وکړه. د هغه د مور نامه حموطل وه، چې د یرمیاہ لور وه، چې هغه د لبناه وه. ۲) خو هغه د مالک خدای په وړاندې هغه بدکارونه وکړل، کوم چې یهوئیم بادشاه کړی ؤو. ۳) دا هر څه د یروشلم او یهوداه سره د مالک خدای د قهر په وجه وشول، او په آخر کبني هغه هغوی د خپل حضور نه وشړل. خو اوس صدقیاه د بابل بادشاه خلاف سرکشی وکړه. ۴) نو د صدقیاه بادشاه د حکومت په نهم کال، په لسمه ورځ د لسمې میاشتي نبوکدنصر د بابل بادشاه د خپل ټول فوج سره په یروشلم حمله وکړه. هغوی ښار محاصره کړو او د دې د دېوالونو نه یې گېرچاپېره مورچې جوړې کړې. ۵) یروشلم د صدقیاه بادشاه د حکومت تر یوولسم کال پورې محاصره وو. ۶) د څلورمې میاشتي په نهمه ورځ د صدقیاه د حکومت په یوولسم کال، په ښار کبني قحطی پېره سخته شوه، او آخر یې ټول خوراک بلکل ختم شوی وو. ۷) بیا د ښار د دېوال یوه حصه راوغورزولې شوه او ټول فوجیان وتبشېدل. خو دا چې بابلیانو ښار محاصره کړی وو، نو هغوی د شپې د تیارې انتظار کولو. نو بیا هغوی د بادشاه د باغ وروستو دوو دېوالونو په مینځ کبني دروازې نه وتبشېدل او د اردن وادی طرف ته یې مخه وتړله. ۸) خو د بابلیانو فوجیانو صدقیاه بادشاه پسې راخستې وه او هغه یې د یریحو په مېدانونو کبني ونیولو، د هغه سپرو هغه پرېښودو او خواره واره شول. ۹) هغوی هغه د بابل بادشاه ته رېله ته بوتلو چې د حمات په ملک کبني وو. د بابل بادشاه بیا د سزا ورکولو خپله فېصله په صدقیاه واوروله. ۱۰) هغوی د صدقیاه په مخامخ د هغه زامن او د یهوداه ټول افسران حلال کړل. ۱۱) نو هغوی د صدقیاه سترگې ویستلې، د پیتلو په زنجیرونو یې وتړلو او بابل ته یې بوتلو چرته چې هغه د خپل مرگ تر

د خُداى د کور او د يروشلم تباھى

١٣ د پينځمې مياشتې په لسمه ورځ په نولسم کال د بابل د بادشاه نبوکدنصر، شاهى کمانډر نبوزردان چې د شاهى فوج مشر وو، يروشلم ته راغلو. ١٣ هغه د مالک خُداى په عبادتگاه، په شاهى محل او د يروشلم په ټولو کورونو اور ولگولو. هر يو خاص عمارت هغه وسوزولو. ١٤ او د بابل ټولو فوجيانو د شاهى کمانډر په مشرۍ کښې د يروشلم د ښار گېرچاپېره دېوالونه راوغورزول. ١٥ نو بيا نبوزردان د بابل فوجى کمانډر هغه ځينې غريبانان خلق جلاوطن کړل او نور هغه کسان چې په ښار کښې پاتې و، او هم نور ماهر کارگران، او هغوى څوک چې د بابل د بادشاه بگوره شوى و، هم بوتل. ١٦ خو نبوزردان څه غريبانان خلق په ملک کښې پرېښودل کوم چې بلکل غريبانان و، ترڅو هغوى د انگورو په باغونو او پټو کښې کار وکړي. ١٧ بابليانو هغه د زېرو ستنې ماتې کړې، او هغه گاډۍ او د زېرو تالاب چې نوم يې سمندر وو، کوم چې د مالک خُداى په کور کښې وو او هغوى ټول زېر د خپل ځان سره بابل ته يوړل. ١٨ هغوى د خپل ځان سره ټول هغه سامان يوړلو کوم به چې د خُداى په کور کښې د خدمت کولو دپاره استعمالېدلو، لکه بېلچې او د ايرو لوبښى، د ډيوو سرپوښونه، چمچى، د قربانۍ د وينې اوچتولو جامونه، پيالى، د خوشبويۍ سوزولو لوبښى او د زېرو نور ټول سامان يې لوټ کړو. ١٩ نبوزردان د فوج مشر ځان سره هم هغه وړې کاسې، د خوشبو انگيتي، کاسې، دېگونه، ډيوټ دانونه، لوبښى، کاسې کومې چې چنکاو نذرانو دپاره استعمالېدلې او نور ټول سامان کوم چې د سوچه سرو او سپينو زرو نه جوړې شوې وې. ٢٠ هغه زېر چې کوم په ستنو کښې و، د زېرو سمندر او هغه دولس غويان چې ورلاندې جوړ شوى و، هغه ستنې، کومې چې سليمان بادشاه د مالک خُداى د کور دپاره جوړې کړې وې، دومره زيات درانه و چې وزن کولو نه بهر و. ٢١ دواړه ستنې يو شان وې، هره يوه تقريباً نهه گزه اوچته او تقريباً شپږ گزه گول وه، د هغوى مينځ خالى وو خو د

هغوی د دېوال گېج تقریباً درې انچه غټ وو. (٢٢) د هرې یوې ستنې په سر باندې تقریباً درې گزه اوچت د زېرو تاج وو چې دا گېرچاپېره د زېرو په زنجیرونو تړلی شوی انارو بنائسته کړې شوې وو. (٢٣) د هرې ستنې نه گېرچاپېره شپږ نوې انار لگولې شوی وؤ چې ټوټل سل انار ورباندې لگولې شوی وؤ.

د یهوداه د خلقو بابل ته بوتل

(٢٤) نبوزردان د فوج مشر د خپل ځان سره د دې نه علاوه، مشر امام شرایاه، ورپسې امام صفنیاه او د مالک خدای د کور نور درې خادمان قېدیان بوتل. (٢٥) د ښار نه هغه هغه آفسر بوتلو کوم چې د جنگی فوجیانو مشر وو، او اووه د بادشاه ذاتی مشیران چې هغوی لا تر اوسه په ښار کښې وؤ، د فوجی مشر منشی چې هغه د فوجیانو د بهرتی کولو ذمه وار وو او شپېته نور اهم سړی یې هم بوتل، (٢٦) نبوزردان هغوی ټول ځان له کړل او د صوبه حمات په رېله ښار کښې یې د بابل بادشاه له بوتل. (٢٧) او هلته په رېله کښې د حمات په زمکه د بابل بادشاه ټول ووژل. نو بیا داسې د یهوداه خلق د خپل ملک نه پردی ملک ته بوتلې شول. (٢٨) د نبوکدنضر د حکومت په اووم کال کښې څوک چې جلاوطن کړې شوی وؤ د هغوی شمېر درې زره او درویشتم وو. (٢٩) او د نبوکدنضر په اتلسم کال د حکومت په دوران کښې نور اته سوه او دوه دېرش کسان د یروشلم نه قېدیان بوتل. (٣٠) او د نبوکدنضر د حکومت په درویشتم کال هغه نبوزردان راولېږلو او هغه نور اووه سوه او پینځه څلوېښت کسان قېدیان بوتل چې د ټولو شمېر څلور زره او شپږ سوه کسان شو. (٣١) د جلاوطنی په اووه دېرشم کال یهوایکین د یهوداه بادشاه په کوم کال چې اوایل مرودک د بابل بادشاه شو، نو هغه د یهوداه بادشاه په یهوایکین رحم وکړو او هغه یې د قېدخانې نه د دولسمې میاشتې په پینځویشتمه ورځ آزاد کړو. (٣٢) اوایل مرودک د هغه سره ښه سلوک وکړو او د هغه نورو بادشاهانو نه یې هم د لوی عزت ځای ورکړو کوم چې د هغه سره په بابل کښې جلاوطن وؤ. (٣٣) نو یهوایکین خپلې د

قېدخاني جامې يو خوا ته وويستلې او باقى ټول عمر يې د بادشاه په مېز باندې خوړل
څښل كول. ﴿٣٤﴾ هره ورځ د بابل بادشاه يهوياكين ته باقاعده خرچه وركوله او هغه ورته
تر مرگه پورې خرچه مقرر كړه.